

Halka yönelik saldırılarla, e-muhtıralarla, şeriat ve darbe tehditleriyle yaratılan

Korku dalgasına karşı örgütlenelim!

Uzunca bir süredir Türk hakim sınıflarının çeşitli milliyetlerden halkımıza karşı yürüttüğü korku eksenli politikalarda geline aşama Ankara Ulus Meydanı'ndaki Anafartalar Çarşısı'nın bombalanması oldu.

Olayın hemen ardından Çarşıya gelen Genelkurmay Başkanı **Y. Büyükanıt**, bundan sonra da bu tür bombalamaların olabileceğini söyleyerek sürecin nasıl gelişeceğini sinyali vermiştir.

Açıkça yürütülmeye çalışılan korku siyasetiyle emekçi halkımız düzenin yedeğine sokulmaya çalışılıyor. **Bu planları bozacak tek güç halkın örgütlü, birleşik gücüdür!**



**“Solda” değil,
saldırılarda ittifak**

Kasım ayında beklenen ancak Genel Kurmay'ın açıklamasıyla, daha Cumhurbaşkanlığı sorunu çözülmemişken öne alınmak zorunda kalınan genel seçimlere az bir zaman kala, seçim telaşına kapılan egemen klikler, seçimlere dönük hazırlıklarını aralıksız sürdürüyorlar. Suni olarak yaratılan “Laiklik-Şeriat” tartışmaları, yine bunu yaratanlarca, kendi lehlerine çevrilmeye ve seçim propagandaları, neredeyse bu karışıklık üzerine oturtulmaya, en azından bu görüntü verilmeye çalışılmaktadır. **Sayfa 16-17**

FİLİSTİN

Gazze yine ateş altında



Emperyalistlerin Ortadoğu projeleri kapsamında çeşitli “çözüm” önerileri getirdikleri Filistin topraklarında, emperyalist ve Siyonist hakimiyeti pekiştirmeyi amaçlayan girişimler sürerken, Siyonist İsrail'in Filistin halkına dönük saldırıları da olanca hızıyla devam ediyor. **Siyonistlerin, kızıştırılan kardeş kavgasına paralel olarak gerçekleştirdiği bu süreçteki saldırıların başlıca hedefini ise bugünlerde, Hamas militanlarına ait ev, araba gibi hedefler oluşturuyor.** Ancak roketlerle gerçekleşen saldırılar bu hedeflerden ziyade, yine Filistin halkını vuruyor. Siyonistlerin gerçekleştirdiği saldırıların son hedeflerinden biri de, Filistin İçişleri Bakanı Sözcüsü **Halid Abu Hilal** oldu.

ENTERNASYONAL

Pontus Ermenilerinin Golgotası

Yüzyıllar boyunca Ermeniler yığınlar halinde Karadeniz'in Güneydoğu kıyılarında, özellikle Trabzon'dan Samsun'a uzanan sahil boylarında otururlardı. Sadece bu iki şehir arasında bulunan sayısız köylerde değil, Pontus'un hemen hemen bütün bölgelerinde de çok sayıda Ermeni yaşardı. Bütünüyle Ermenilerin yaşadığı köylerin sayısı ise 200'ü aşındı. Sadece Ordu vilayetine bağlı 23 Ermeni köyü vardı.

I. Dünya Savaşı arifesinde Trabzon vilâyetindeki Ermenilerin tam sayısını belirlemek zordur. **Çünkü değişik istatistik verileri birbirlerinden çok farklıdır.** Durum böyle olunca verilen bilgiler aceba vilayete mi, kazaya mı yoksa nahiyeye mi ait olduğu tam olarak açık ve net belirtilmemiş muğlak bırakılmıştır. Nitekim 1908 yılındaki Türkiye'nin verdiği resmi istatistiklere göre, Trabzon vilayetinde kayıtlı 46.789 Ermeni ikamet etmektedir. **Devrimci Ermeni Federasyoncular (Taşnaklar) Partisi'nin** elinde bulunan verilerde ise, Trabzon vilayetinde 64.966 Ermeni ikamet etmektedir². Teodik, Trabzon vilayetindeki Ermeni halkının sayısının 65.000 kişi³ olduğunu, **Y. Lepsius** ise 53.000 olduğunu söyler. Aynı dönemdeki kaynaklarda 50.000 Ermeni'nin olduğundan söz edilir⁴. Günümüzdeki bazı araştırmacıların kanısınca, savaş döneminde Trabzon il sınırlarında 60 bin Ermeni yaşamaktaydı, bunların 14 bininin Trabzon'un merkezinde oturduğu belirtilmektedir. **Sayfa 14-15**

Bölgelerde gazete dağıtımını üzerine...

Halkla bütünleşme, onlara kendimizi tanıtmaya, düşüncelerimizi yayma, sistemin çarpıklıklarını yanlışlarını çözümleri ile gösterme faaliyetimizin önemli bir parçası semtlerdeki gazete dağıtımıdır. Kendi oturduğumuz bölgelerde yıllardan beri insanlarla tanışmış olmanın kolaylığı ile insanlara rahatlıkla ve zahmete girmeden gazetemizi satabiliyoruz. Bu en kolay ve zahmetsiz olanıdır. **Ama asıl önemli olan hiç bilmediğimiz, gitmediğimiz, gitme konusunda üşendiğimiz özellikle o bölgede hiç kimseyi tanımadığımız hep geri plana attığımız, tembelligimizden ve üşengeçliğimizden belki de kazana bileceğimiz bir semti çoktan kaybetmişiz demektir.** Mevcut burjuva medyası halkı çok çabuk bir şekilde yanıltıp yıldırmaya uğratabiliyor. Semtlerde gazete dağıtımının önemli bir faktörü halkın yanılması, dağılmasını, yozlaşmasını önlemek için, zamanla yarışarak ve mevcut burjuva faşist medyayla savaşılarak halkı aydınlatmalıyız. Büyük bir ciddiyetle ve titizlikle üzerinde durulması gereken bir konudur bu. Çünkü sizi hiç tanımayan, görmeyen insanların evlerine gidiyorsunuz. İnsanlar kapılarını açarken merak, şüphe ve önyargıyla açıyorlar. Tabi bu daha çok devrimci basınla tanışmamış olan aileler için geçerli. **Devrimci basını tanıyan ailelerse, sevecenlik ve dayanışma duygusuyla karşılıyorlar bizleri.** Bu insanlarla bağlarımızı güçlendirmeliyiz. Ama bizleri bilmeyen aileler için durum daha farklıdır. Kendimizi onlara tanıtırken onların bizleri anlayabilecekleri bir dille iletişim kurmalıyız. Hepimizin de bildiği gibi, işçi ve emekçilerin hepsi ülkemizin içinde bulunduğu durumdan hoşnut değillerdir ve tabii ki burjuva medyadan da hoşnut değiller, ama alternatif bir basın organına ulaşamayacaklarını düşündükleri için sürekli onlarda saplanıp kalırlar. **Bu noktada önemli olan insanlara alternatif olabileceğimizi sunabilmektir.** Hiçbir şey söylemesek dahi en azından gazetemizde spor diye verilen futbol holiganlığının olmadığı, insan ilişkilerini paparazzilerde hayatımız için çok önemli bir



şeymiş gibi gösterenlerin, bedenlerini soyunarak piyasaya süren sistemin satın aldığı kadınların olmadığını ama onca çirkef ve ahlaksızlıkların, haksızlıkların karşısına cesurca çıkabilen işçilerin, köylülerin ve ezilen bütün halkların yanında onların sorunlarını çözüm yollarını ortaya koyan bir gazetemiz olduğunu söyleyebiliriz.

Özellikle değinmek istediğim bir diğer konu da, gazete dağıtımını konusunda yaptığımız bir hatadır. O da kolaycılık, işçi semtlerine gittiğimiz zaman o bölgede özellikle gazetemizi verebileceğimiz ilerici-demokrat insanların evlerine giderken diğer insanlara ön yargıyla yaklaşarak zilini dahi çalmıyor oluşumuzdur. **“Bu insanlar ilerici-demokrat değildir, hele Kürt hiç değillerdir, o yüzden gazetemizi okumazlar”** vb. düşünerek gazete dağıtımını ve semt çalışmasını daha en başta felce uğratmış oluyoruz. Tabi ülkede yükselen ırkçı faşist dalgayı da hesaba katmak gerekir. **Bilindiği gibi mevcut faşist burjuva medyanın aracılığıyla, ilerici demokrat kesimdeki insanların terörist ilan edilip linç edilmeleri meşrulaştırılıyor. Bu sorun öyle kısa sürede aşılacak bir konuya benzemiyor. O yüzden bu tür tehlikeleri de göz ardı etmemek gerekiyor.** Semt çalışmalarında şu ana kadar böyle bir durumla karşılaşmadık. Ama bu tür risklerin olacağı bölgelere ise daha sistemli ve farklı farklı ulaşılması gerektiğine inanıyor-

rum.

Arkadaşlarımızla birlikte daha önce hiç gitmediğimiz bir bölgede gazete dağıtımına başladık. Bu benim ilk çıktığım yabancı semtte gazete dağıtımını olduğu için oldukça heyecanlandım ve çok çekingenlik yaşadım. Ama o ilk gün çok şey öğrendim. Tabi ondan sonraki sayılarda aynı semte gitmeye devam ettik, her gidişimizde ise yaşadığım her şey bana yeni bir şeyler öğretti. Gazete dağıtımına ilk çıktığımız zaman bir evin bahçesinde çamaşır asan bir ev hanımına gazetemizi tanıttım okumak isteyip istemediğini sordum. Kendisi de ev işlerinin yoğunluğundan dolayı gazete okuyamadıklarını söyledi. Ben de biraz çekingenlik biraz da acemilikten dolayı sadece **“anlıyorum”** dedim ve uzaklaştım. Aynı sokakta işimizi bitirip gideceken aynı bayan sinirli bir şekilde karşımıza çıktı sert bir şekilde **“gazete okumuyorsunuz diye niye aferin diyor-sunuz?”** dedi. Ben de kendisine aferin demediğimi **“anlıyorum”** dediğimi söyledim, ama bir türlü ikna edemedim. O bayan da sinirli bir şekilde yanımdan ayrıldı. Tabi benim için kötü bir gün olmuştu. Daha sonraki sayıda gene aynı semte gittik, tesadüfen o bayanın evine gittik, aradan iki hafta geçtiği için siniri yatışmıştı. **“Siz geçen sefer gazete okumadığınız için bana fırça attınız. Gazetenizi alacağım bu sefer”** dedi. Ben de yine aynı şeyi söyledim ama gene ikna

Semtlerde gazete dağıtımının önemli bir faktörü halkın yanılması, dağılmasını, yozlaşmasını önlemek için, zamanla yarışarak ve mevcut burjuva faşist medyayla savaşılarak halkı aydınlatmalıyız. **Büyük bir ciddiyetle ve titizlikle üzerinde durulması gereken bir konudur bu.**

edemedim mecbur bu seferlik söylemediğim bir şey için özür diledim. Bu bana çok şey öğretti.

Öğrendiklerimi biraz acemi, biraz sakarlıkla geliştirmeye çalışıyorum. Öğrendiğim bir diğer şey de kitlelere ulaşmada ısrarcı, samimi, açık ve sürekli olmak gerektiğidir. İsrarcıydık çünkü her sayıda uzak da olsa, soğuk ve yağışlı hava da olsa insanlara gitmeye devam ettik. İnsanlara karşı gayet samimi ve açık davrandık. Kendimizi, gazetemizi insanlara açıkça tanıttık.

Sürekli gitmeyi hiç aksatmadık. Zamanla insanlar bizi tanıdılar, komşularından biriyim gibi davranmaya başladılar. Çocuklar bizi gördüklerinde **“İşçi-köylü gazetesi geldi”** diyorlar. Gençler ve yaşlılar evlerine davet ediyorlar **“gelin aç mısınız? Bir çay için, biraz dinlenin”** diyorlar. Daha önceden gazete almayan insanlar arkamızdan seslenip gazete almaya başladılar. Bazı gençler bizimle gazete dağıtımına çıkmak istiyorlar.

Şimdi o bölgede gazete dağıtımına ilk çıktığımız günü, bir de bugünü düşünüyorum, yarını tahmin edebiliyorum. **İsrarlı, samimi, sürekli olunca imkânsız değilmiş aslında.** Bu beni çok mutlu ediyor ve daha öğrenecek çok şey bizi bekliyor.

(Tuzla/Aydınlı'dan bir İK okuru)



işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK
ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Ankara'da patlayan bombanın dumanı kime yaradı?

Uzun bir zamandır gündemi meşgul eden Cumhurbaşkanlığı seçimleri, arkasından gelen TSK'nın **e-muhtrası** ve **Cumhuriyet Mitingleriyle** yaratılan laik-anti laik kamplaşmasıyla tırmandırılan milliyetçilik ve nihayetinde alınan erken seçim kararı ve bu karar sonrası seçimlere bağımsız adaylarla girecek olan DTP'nin önüne çekilen setlerde devam eden bir süreç yaşanmaktadır.

Ülke gündeminin yukarıda sıraladığımız meselelere **"kilitlendiği"** bir anda **22 Mayıs** günü Ankara Ulus'ta bulunan **Anafartalar Çarşısı** önünde patlayan bomba, 7 kişinin ölmesine, yüze yakın kişinin de yaralanmasına neden oldu.

Şu ana kadar henüz patlamayı sahiplenen olmazken ve devrimci örgütler ve PKK tarafından saldırı lanetlenirken devlet cephesinden ise her zamanki bildik senaryolar, burjuva-feodal medya aracılığıyla yayılmaya başladı. Patlamada bir kamyon dolusu delil içinden 5-6 saat içinde hemen bulunan iki parmaktan kimliği tespit edilen **Güven Akkuş** adlı kişinin **"canlı bomba"** olduğu büyük bir hızla **"kesinleştirildi"**. Güven Akkuş'un geçmişi hakkında ayrıntılı haberler yayınlanıp, ailesinin psikolojik çözümlemesi yapılarak **"intihara meyilli"** olduğu sonucuna varıldı. Ve bunun üzerinden yeniden bildik teranelerle **"kandırıldıkları"**, **"uyuşturuldukları"** söylemleriyle devrimciler karalanmaya başladı.

Büyükanıt'ın **"bu tür eylemlerle Büyükşehirlerde bundan sonra da karşılaşılabiliyoruz"** açıklamasının ardından, hemen İstanbul, Adana ve Konya'da yapılan operasyonlarda **"canlı bomba"** oldukları iddiasıyla aralarında DTP Konya İl Başkanı'nın da bulunduğu birçok kişi tutuklandı. Faşizmin yapacaklarına zemin hazırlamak, ne kadar iyi çalıştığını, "teröristlere" göz açtırmadığını göstermek için başvurduğu yöntemlerden biri de son yıllarda yakaladığı herkese **"canlı bomba"** etiketini yapıştırmasıdır. Senaryonun en önemli ayağını ise her zaman olduğu gibi hedef şaşırtmak için başvurdukları bir şekilde, patlamada kullanılan **C4** tipi patlayıcıya dayandırılarak (bombanın ne olduğu hakkında da gerekli araştırmalar yapılmadan çok kısa bir zamanda açıklama yapıldı) PKK'nin üzerine yıkma manevraları oluşturmaktadır. Zira daha olayda ölenlerin cesetleri yerdeyken, olayı PKK'nin yaptığını söylemeleri bunun kanıtıdır. Patlama-

da ölen, polis tarafından **"canlı bomba"** olduğu söylenen Güven Akkuş'un '96 1 Mayıs'ı sonrası TİKB davasından tutuklandığı, iki yıla yakın bir süre hapis haneinde kaldığı, daha sonra ise PKK'ye katılıp canlı bomba olduğu yönünde birçok haber gazetelerde, televizyonlarda çıktı. Ancak **TİKB** ve **PKK** örgütleri yaptıkları açıklamalarla olayla hiçbir ilgisinin olmadığını bildirdiler.

PKK'nin daha önce yaptığı eylemlerde kullandığı A4 tipi patlayıcıların aynısının bu olayda da kullanıldığı kısa bir süre sonra açıklandı. Ancak bizler, aynı tip patlayıcıları hedef şaşırtmak için kontrgerillanın da kullandığını çok iyi biliyoruz. Geçtiğimiz yıl Diyarbakır'da **Koşuyolu**'nda bulunan bir parka bırakılan ve çoğu çocuk birçok kişinin ölümüne neden olan kontrgerillanın yaptığı eylemde kullanılan bomba da A4 tipi idi. Bu olaydan bir süre sonra Ankara'da subay ve askerlerin kurduğu **"Atabeyler Çetesi"**ne yönelik yapılan operasyonda ele geçirilen telsizlerle, Koşuyolu eyleminde kullanılan telsizlerin aynı olduğu ortaya çıkmıştı. Benzer şekilde Şemdinli'de **Umur Kitapevi**'ne konulan bombanın failleri kontra birimi de halk tarafından suçüstü yapılarak yakalanmışlardı. Ama her nedense burjuva medyada bu olaylardan ve benzerliklerden hemen hiç bahsedilmedi. Olay direkt PKK'nin eylemi olarak lanse edildi.

Netice itibarıyla devletin bu türde onlarca, yüzlerce eyleminin olduğu ve bu eylemleri her defasında bir takım güçlerin üzerine yıkılmaya çalıştığı bilinmektedir. Henüz net olarak kimin yaptığı bilinmese de, eylemin zamanlaması ve sonrasında yaşanan gelişmeler, bu eylemin kontrgerilla tarafından yapıldığı izlenimini güçlendirmektedir.

Devlet erkânı tek ağız

Patlamanın hemen ardından **Başbakan R. Tayyip Erdoğan**, Dışişleri Bakanı **Abdullah Gül**, CHP Başkanı **Deniz Baykal**, Genel Kurmay Başkanı **Yaşar Büyükanıt**, DP Başkanı **Mehmet Ağar**, MİT Müsteşarı, Emniyet Genel Müdürü gibi devletin üst düzey yöneticileri ve parti liderleri olay yerine gelerek açıklamalarda bulundular. Görüntüde birbirlerine karşıymış, çekişiyorlarmış gibi gösterilen bu kurum temsilcileri, özellikle halka, devrimci, demokrat ve ilerici kesimlere saldırılar noktasında tek bir ağızdan konuşarak, **"birlik-beraberlik"** mesajları vermek-

ten geri durmadılar. Bombalama eylemini PKK'nin yaptığı üzerine yapılan açıklamalar üzerine Genel Kurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'a sorulan **"Kuzey Irak'a operasyon gerekli mi?"** sorusuna; Büyükanıt başta DTP olmak üzere Kürt kurumlarını hedef alan şu sözleri sarf etti. "Terör örgütünün arkasındaki kurumlara bakmak lazım, bunları kim besliyor onlara bakmak lazım." Bu olayın hemen arkasından yeniden Irak Kürdistanı'na yönelik operasyonun gündemleşmesi ise; bombayı kimin, niçin patlattığı konusunda ipuçları vermektedir. Başbakan Erdoğan'ın "Ordu isterse sınır ötesi operasyon için karar çıkarırız" açık-



laması tam da aynı zamanda yapıldı. CHP ve AKP arasında sokak ağzıyla hakaretlere varan kavgaların ne kadar sahte, yalan olduğu DTP'nin bağımsız adaylarla Meclis'e girmesini engellemek için çıkarılmak istenen yasa tasarısı üzerinde tek vücut olmalarıyla ortaya çıkmaktadır. **Sonuç olarak** AKP'nin de, CHP'nin de, TSK'nın da faşist sistemin birer dişlisi oldukları, çekişmelerinin, dalaşmalarının asıl sebebinin kendi kliklerini aktif hale getirmekten başka bir şey olmadığı bilinmelidir.

Durumdan vazife çıkarılanlar

Yukarıda bombalama eylemini kimin yaptığı üzerine yazılan senaryoları özetlemeye çalıştık. Ortaya çıkardığı sonuçlar itibarıyla bu eylemin ezilen emekçi kesimlere bir yarar sağlamadığı çok açıktır. Bu olay üzerinden faşist sistem başta devrimci ve demokrat kesimler olmak üzere tüm halkımıza yönelik sal-

dırlarını artıracaktır.

Her durumdan kendisine vazife çıkaran faşizm, hemen harekete geçerek polise daha geniş yetkiler vermek için yeni bir yasa çıkarmaya başladı bile. TMY ile 12 Eylül AFC dönemine denk düşen uygulamalar ve yetkiler kazanan kolluk kuvvetleri yeni çıkacak yasayla yeni katliamların provasını yapmaktadır.

Yasa tasarısına göre;

- Polis, kişiler ve araçları failleri yakalamak, faillerin kimliklerini tespit etmek, topluma yönelik bir tehlikeyi önlemek amacıyla durdurabilecek. Bu sayede sokakta gezen herkes potansiyel suçlu muamelesi görecektir,

- Arama yapmak isteyen polise tam bir rahatlık (pervasızlık) getiriliyor. **Polis Sulh Ceza Hakimisi**'nin kararı veya bu sebeplere bağlı olarak gecikmesinde **"sakinca"** bulunan hallerde, mülki amirin vereceği yazılı emirle kişilerin üstlerini, araçlarını, özel kağıtlarını ve eşyasını arayabilecek,

- *Sürücü belgesi, pasaport vb. almak için başvuranlardan ve ülkeye giriş çıkış yapanlardan parmak izi alınacak, bu parmak izleri 80 yıl saklanacak,*

- *Sendika ve kitle örgütleri eylemler sırasında basılabilecek.*

- *Polis ihtar yapılmadan zor kullanılabilecek, ateş edebilecek,*

Durumdan vazife çıkarılanlardan biri de, Temmuz'da yapılacak seçimlerde DP'den milletvekili adayı olan Ankara Ticaret Odası Başkanı **Sinan Aygün**'dür. Faşist sistemin son birkaç yıldır bayrak üzerinden yürüttüğü milliyetçilik ve şovenizm, son mitinglerle ayyuka çıkarıldı. Sinan Aygün patlamayı fırsat bilerek milliyetçiliği körüklemek için patlamanın olduğu yere bayrak götürerek esnafın işyerlerine asmasını sağladı. Ayrıca **"Yıkılmadık ayakta-ATO"** imzalı bir pankart asarak şov yapan Aygün, devletin bekasına zarar gelmesi için elinden geleni yapmaktadır. Aynı zamanda **26 Mayıs** günü ATO Mehter takımı eşliğinde çarşığı yeniden açtı. Senaryoda kendisine biçilen rolü layıkıyla oynayan **Sinan Aygün, Mehmet Ali Birand** ve diğerleri, olayın arkasındaki gerçek güçleri saklamanın gayretini içindedirler.

Anafartalar çarşısının bombalanması ve ardından yaşanan gelişmeler tüm ülkeyi ve bölgeyi içine alan geniş bir senaryonun küçük parçalarıdır. Ankara'dan yayılan dumanın, Irak Kürdistanı'ndan, Meclis seçimlerine, darbe senaryolarına ve sokaktaki insana kadar her şeyin üzerine örtmesi sağlanıyor. Dumanlı havayı kurtlar sever. Çarşıdaki patlamanın etkisiyle insanları, araçları, yolları toz duman içinde bırakan havayı da kurtlar-faşist sistem sever, bu hava onlara yarar.

Türlü oyunların oynandığı, dolapların çevrildiği ülkemizde faşist egemen sınıflar devrimci-demokrat kesimleri karalamak, onların halkla olan bağlarını koparmak için nafile çabalar içindedirler. Her durum yeni saldırı dalgalarıyla ezilen emekçi kesimlere geri dönmektedir. Fakat sistem istediği kadar saklamaya çalışsın devlet Susurluk'ta Şemdinli'de olduğu gibi teşhir olmaktan, gerçek yüzünü göstermekten kurtulamayacaktır.

Şu ana kadar henüz patlamayı sahiplenen olmazken ve devrimci örgütler ve PKK tarafından saldırı lanetlenirken devlet cephesinden ise her zamanki bildik senaryolar, burjuva-feodal medya aracılığıyla yayılmaya başladı. Patlamada bir kamyon dolusu delil içinden 5-6 saat içinde hemen bulunan iki parmaktan kimliği tespit edilen Güven Akkuş adlı kişinin "canlı bomba" olduğu büyük bir hızla "kesinleştirildi".



Sınıfsal Yaklaşım

GENEL YÖNELİMİN ANA ÇİZGİLERİ

“Genel yönelimimiz, kuruluşunun üzerinden 35 yıl geçmiş olmasına karşın demokratik halk devriminin yolunu halk savaşı olarak belirleyen partimizin, bu stratejinin gereğini yerine getirme noktasında istediği adımları atamaması, başka bir deyişle gelişme ve açılımlar sağlayamamış olmasındaki sıkıntıları aşma doğrultusunda önümüzdeki süreçte önceliğin hangi konulara verilmesi gerektiğine yöneliktir. Görevlerimizi belirleyecek olan nokta, bu çerçevede şekillenmektedir. Partimiz, her şeyden önce kendi gerçekliğiyle yüzleşmesini bilecektir. Bu konuda 7. Konferansın attığı adım 8. Konferansımızda daha da ileri taşınmıştır.

Tıkanma ve açmazlarımızı belirlemek, hastalıklarımızı tedavi etmek, zafiyetlerimizi gidermek, başarısızlıklarımız ve hatalarımızdan dersler çıkarmak, arınmak ve böylelikle güçlenmek zorundayız. Kirliyi atıp temiz giymenin zamanı gelmiştir denilirken, geçmişin temiz değerleri üzerinden ve özünden yükselmesi kast edilmektedir. Bunu doğru biçimde algılamalıyız. İbrahim Kaypakkaya ve yoldaşları ile başlayan sürecimiz, ardılı olan yoldaşları tarafından büyük emek ve bedeller ile bugüne kadar taşındı. Olumlu ve olumsuz yanlarıyla bize aittir.

İnsana ait olan hiçbir şeyin bize yabancı olmaması gibi, tarihimiz de bize yabancı değildir. Ancak tarihe karşı olan sorumluluğumuz gereği, proletaryanın ülkemiz özgünlüğündeki davasını ileriye taşımak konusunda düştüğümüz hata ve yanlışlarla ilgili acımasız olmak durumundayız. Taş üstüne taş koyarak devrimin kalelerini inşa ederken, sağlam olmayan, harcı iyi karılmamış bulunan veya doğru yerleştirilmemiş durumdakileri tespit etmek durumundayız. Uzun süreli savaşları yürütülen zorluğunu tarihteki nice deneyler bir yana, bizzat kendi pratiğimiz fazlasıyla ispatlamış bulunuyor.”

Proletarya Partisi, son oturumunda, önümüzdeki sürece ilişkin müca-

dele programını oluşturur, faaliyet tarzını şekillendirirken, buna yön verecek genel doğrultusunu bu **perspektifle** sunmaktadır. Bu yaklaşım proletaryanın davasına gönül veren bütün kadro ve militanlar, bütün taraftar ve sempatizanlar tarafından **iyi ve doğru** biçimde kavranmalıdır. Yönelim, **nihayetinde** bu davanın neferleri aracılığıyla hayata geçirileceği için **öncelikle** onlar tarafından bilince çıkarılmalıdır.

Komünist Partisi, önder yoldaşının da hassasiyetle üzerinde durduğu ve tarihi boyunca titizlik göstererek kurumsallaştırdığı **açıklık ilkesi** gereği, örgütsel sınırları dışındaki bütün siyasi faaliyet ve gelişmelerini halkla paylaşmaktadır. **Kapsamlı** bir tarihsel muhasebe görevini yerine getirmemiş olma **eksikliğine** karşın; dönemsel değerlendirme ve özeleştiriler bakımından, -bütün zafiyet, yanlışlıklar ve eksiklerine rağmen- **gelecek** yaratma becerisi göstermiştir. Halk için savaşan, halk uğruna şehitler veren bir partinin halka hesap veremeyeceği **hiçbir hususun** olması gerekir.

Komünistler, halka **yalan söylemezler**, halkı aldatmazlar, olayları ve olguları abartmazlar, çarpıtmazlar. Psikolojik savaş propagandasına bağlı olarak ya da kitlelere moral açısından da olsa söylenecek şeylerin **sınırı ve ölçüsü** vardır. Proletarya Partisinin tarihi bu hususlar bakımından da takdiri hak edecek boyutta **olumlu** bir geçmişe sahiptir. Bu yaklaşım bundan böyle de devam ettirilecek, halka karşı **dürüst ve içten** bir yaklaşım sergilenecektir.

Marksist-Leninist-Maoist Parti, sınıf mücadelesi içerisinde bulunduğu yeri ve konumu ile ilgili değerlendirmesinde, başka bir deyişle kendi gerçekliğiyle **yüzleşmesinde** geline aşamayı son derece **etkisiz ve yetersiz** olarak tanımlamaktadır. Ayrıntıya girmeksizin belirtmek gerekirse, bu tespit genel olarak **bütün** mücadele alanları için geçerlidir. Bu, yakın sürecin sorunu değildir. Halk Savaşı stratejisinin pratikleştirilmesi bakımından hatalı çizgilerin damgasını

vurduğu **uzun bir süreçten** söz edilmelidir.

Bu yaklaşım geçmişte tarihi **kendisiyle** başlatan kimilerinin örneğindeki gibi **inkarcı** bir tarih anlayışına dayanmamaktadır. Parti tarihlerinde, **ilerleme** gerekçesiyle küçük burjuvaziye ait en kolay ve kestirmeci yol, kendinden önceki dönemlerle arasına kalın bir çizgi çekmek ve **“temiz sayfa”** açmak adına her şeye yeniden başladığını ilan ederek, tarihi **yeniden yazmaya** kalkışmaktadır. Restorasyon adı altında tarihi değerlerin **deforme** edildiği, gerçekliklerin inkar ve refüze edildiği böylesi işlemlerle Parti **başkalaşıma** uğratılmaktadır.

Halk Savaşı stratejisinin başarısında, kır-kent ilişkisinden, öncelikli alanlara, kitlelerin rolünden, gerilla savaşının temel taktiklerine kadar bir dizi kritik meselede **doğru bir pratik** sergilenmesi şarttır. Bununla beraber son oturumda, **en az** bunlar kadar önemli bir başka hususun daha altı çizilmekte ve Halk Savaşı muzafer kılabilmenin **önkoşulu** olarak; çok çeşitli mücadele alanlarında bin bir emek ve bedelle yürütülen mücadele ve direnişler sonucu elde edilen kazanımların, biriktirilen deneylerin ve yaratılan kültürün toplamı olan **Parti değerlerine**, bütünüyle sahip çıkılabilmesi şartına dikkat çekilmektedir.

Parti tarihi ancak inkarcı olmayan bir yaklaşımla ele alınırsa **değerlerden** kopulmamış ve **özden** uzaklaşmamış olacaktır. Hata ve yanlışlardan arınmak adına, Parti kültürü ve geleneğinin **yozlaşmasına**, çalışma tarzı ve örgütlenme şeklinin **bozulmasına** izin verilemez. Her mücadele ve direniş, her iş ve pratik yanlış ve hatalarla doludur. Bunların **esasa** ilişkin olmaması, aynı konuda **tekrarı** içermemesi önemlidir. Bir Partinin kendini aşması ve geliştirmesi, sürekli yenilenmesi ve ilerlemesi sınıf mücadelesinin muazzam olanakları içerisinde **her zaman** mümkündür. Sorun, MLM ideoloji doğrultusunda irade taşıyan öncü ve önder kadrolara sahip olup olmadığıdır.

Proletarya Partisinin önümüzdeki sürece ilişkin **genel yönelimi** dört ana başlık altında özetlenmektedir. Bunlardan **birincisi**, **Halk Savaşının geliştirilmesi** ile ilgilidir. Partinin kendi deneylerinin etraflı bir muhasebesi üzerinden aldığı kararlar çerçevesinde işleteceği süreç, **kalıcı**

mevziler yaratmayı hedeflemesi bakımından kritik bir evreyi kapsamaktadır. **İkincisi**, Partinin bütün alan/bölge faaliyetlerini sakatlayan, örgütlenmesini ve gelişimini engelleyen hastalıklarından/zafiyetlerinden önde gelenini yenmeye yöneliktir. **Kitle çizgisi/kitlelerin rolü** meselesi, devrim mücadelesi açısından tayin edici önemdedir. Dillere en çok dolandığı halde uygulamada hep sıyrılmaya çalışılan bu meselenin **çözümü kendi içerisinde**dir. Partinin bunun için benimsediği şiar, **“kitlelere güvenin, kitlelere güvenin”** şeklindedir.

Komünist Partisi, **üçüncü** ana yönelim noktası olarak, örgütsel yapısındaki **deformasyonu** gidermeyi ve Parti kültüründeki **yozlaşmayla** mücadeleyi saptamıştır. Örgütlenme ve çalışma ilkelerinden sapma ile komünist ve devrimci yaşam tarzından uzaklaşmaya yol açan ciddi boyutlardaki **erozyon**, Parti otoritesi ve disiplini sarsmış, kitleler nezdinde **itibar ve prestij** kaybına neden olmuştur. Bunun örgütsel tedbir vb. yöntemlerden öte **ideolojik mücadele** ile aşılabileceği, **sınıf savaşının yasalari** ile çözülebileceği bilince çıkarılmalıdır.

Nihayet partinin **dördüncü** yönelim çizgisi, **kadro politikası** üzerinden şekillendirilmektedir. Halefler yaratma anlayışının sürecin **acil ihtiyaçları** ile birleştirilerek özel bir çerçevede ele alındığı bu yönelim; ideolojik bakımdan güçlü ve önderlik kapasitesi gelişmiş **kadroların yetiştirilmesini** hedeflemektedir. Partinin bir çok alanda atılım yapması için gereklilik arz eden bu yönelimin başarılabilmesi, mücadeleyle **doğru orantılıdır**.

Bu yönelimleri saptamak hiç kuşkusuz önemlidir. Gerçek(lik)leri görebilmek, sonra ne yapılması gerektiğini, ardından da nasıl yapılması gerektiğini saptamak **az şey** değildir. Ancak esas önemli olan bunları **başarabilmektir**. Bunun için öncelikle güçlü bir irade, ısrarlı ve inatçı bir çaba gerekmektedir. Disiplinli, azimli, özverili bir çalışma gerekmektedir. Proletarya Partisinin saptadığı genel yönelim doğrultusunda bütün kadro ve militanlara, bütün taraftar ve sempatizanlara **büyük görevler** düşmektedir. **Herkes, yürütülecek kampanya ve faaliyetlere bütün güçleriyle katılmalı, büyük bir seferberlik ruhuyla çalışmalıdır.**

Sağlıkta yıkım, tüm sağlık alanlarında



İnsanın insana yabancılaştığı emperyalist-kapitalist sistemde toplumun tüm kesimleri gibi doktorlar, eczacılar, hastabakıcılar vs. sağlık çalışanları da bu yabancılaşmadan paylarını alıyorlar. **GSS** kapsamında yaşama geçirilen çeşitli yasalarla, **tüccar-müşteri** ilişkisi geliştirip, insanları birbirini sömürme yarışı içine sokarak, hastalıklarını, para kazanmanın bir fırsatı olarak göstermeyi sağlayan bir mantık ile sisteme entegre etmeye çalışıyorlar.

Ancak tüm bu çabalar sağlık çalışanları tarafından çeşitli vesilelerle protesto edilmeye devam ediyor, uygulamalara ve sonuçlarına karşı tavır konulmaya çalışılıyor.

Örneğin, eczacılar, **14 Mayıs Eczacılar Günü** nedeniyle düzenledikleri bir dizi etkinlikle, devletin neo-liberal politikalarını protesto ettiler. Bu etkinliklerden biri de **İstanbul Eczacılar Odası** tarafından İstanbul Taksim'de düzenlenen basın açıklamasıydı. Oda Başkanı **Zafer Kaplan** sistemin sağlık çalışanları üzerindeki saldırılarını şu sözlerle dile getirdi açıklamada: "Rekabet ile bizi birbirimize kırdırma istiyorlar. Eczacıların bu saldırıyı püskürtmesi gerekir.

Eczacılar, içinde buldukları durum nedeniyle 14 Mayıs'ı bayram havasında kutlayamıyorlar. AKP uyguladığı sağlık politikalarıyla mesleğimizi savunmamız gereken duruma getirdi bizi. İlaçta reklâm Avrupa Birliği'ne uyum gerekçe gösterilerek yasalaştırılmak istenmektedir. Bu da halk sağlığı için ciddi bir tehdit olacaktır. Bu süreçte kazanç sağlayan

sermaye çevreleri, mağdurları ise çalışanlar ve yoksullukla mücadele eden halkımız olacaktır."

Sağlıksız sağlık ocağı!

Sağlık alanındaki yıkımın bir diğer ayağını ise sağlık ocaklarının özelleştirilmesi oluşturuyor.

Özelleştirmelerin en bildik yöntemlerinden birisi, özelleştirilmek istenen kurumun zarar ettiğini göstermek ya da bunu medya aracılığıyla "belgelemektir." Sağlık ocaklarının GSS kapsamında kapatılmasının gündeme gelmesinin ardından şimdi de "iyi çalışmayan", "iyi sağlık hizmeti vermeyen/veremeyen" sağlık ocakları üretmeye başladı egemenler. 14 yıldır doktoru olmayan sağlık ocakları, buralarda yapılan yanlışların insanların ölümüne sebebiyet verdiği sağlık ocakları türüyor. ("Bizim denetimimiz uzak olduğu için zor oluyor" di-

yor devlet. Sanki özel hastane olunca mesafe kılacakmış gibi!)

Birçok sağlık çalışanı, özellikle T. Kürdistanı'nda görev yapanlar, yaşanan bu sorunların "giderilmesine" dönük "girişimlerin" sınırsız olan kısmı yine oralardan başlatılacak ancak, uygulama, paranın geldiği yere yatırım yapılmasıyla bitecektir diyorlar. Aynı konuda görüşünü aldığımız bir sağlık çalışanı ise şunları ekliyor:

"Bu duruma prim vermemek için yapılması gereken, halkın en temel haklarından birisi olan sağlık hizmeti alma hakkını elde etmesi için örgütlenmesidir. Bunun bir hak olduğunun ve para ile satılmayacağına altı çizilmeli ve geniş yığınlar, hak gasplarına dönük her konuda olduğu gibi, bu yönlü de bilinçlendirilmelidir." (Kartal)

Hemşireler; "Köleleştirilmeye sessiz kalmayacağız!"

Sağlık hizmetinin vazgeçilmez unsurları olan sağlık emekçisi **hemşireler**, tüm engellemeler ve tehditlere rağmen, hak gasplarına ve yaşadıkları baskılara karşı yaptıkları eylemlerle karşı koyuyorlar.

SES Aksaray Şubesi hemşireler "**Hemşirelik Haftası**" dolayısıyla ile yaşadıkları sıkıntıları dile getirmek ve baskıları protesto etmek için bir basın açıklaması yaptı.

15 Mayıs Salı günü öğlen saatlerinde Cerrahpaşa Hastanesi Başhekimliği önünde biraraya gelen SES üyesi hemşireler tarafından yapılan basın açıklamasında; "**Hemşirelik Haftası'nı her yıl olduğu gibi bu yıl da kangren haline almış sorunlara yenilerinin eklenmesi ile karşılıyoruz**" dediler.

si'nin her yıl olduğu gibi bu yıl da kangren haline almış sorunlara yenilerinin eklenmesi ile karşılıyoruz" dediler.

Sağlıkta Dönüşüm Projesi adı altında yürütülen özelleştirmelerin en çok da hemşireleri mağdur ettiğinin belirtildiği basın açıklamasında, "onbinlerce hemşire kadro olmadığı için işsizliğe mahkum edilirken; başta kamu sağlık kurumları olmak üzere, sağlık kurumlarında hemşire sayısının yetersizliği nedeniyle, çalışan hemşireler 2-3 kişinin yükünü omuzlamakta ve dolayısıyla hemşirelik hizmetleri aksamaktadır" denildi. (İstanbul)



Emekçinin Gündemi

Bugün değilse ne zaman?

Türkiye'de **işsizlik**, işçi ve emekçilerin yaşamını etkileyen en önemli sorunların başında gelmektedir. **Resmi rakamlar her ne kadar işsizlik oranını % 11 gibi gösterse de, gerçekte bu oran % 20 gibi daha büyük bir rakamdır.** Gençler içinde işsizlik oranı % 30'u geçmiş durumdadır. Ayrıca şu anda bir işte çalışanların önemli bir kesimi ise işinden memnun olmadığı gibi işini kaybetme riskiyle karşı karşıyadır. Çalışabilecek durumda olan her 5 kişiden 1'inin çalışma hakkının elinden alındığı ve yaşamını normal bir insan gibi sürdürme olanağından yoksun olduğu bir gerçektir. İşsizlik, yoksulluk, açlık ve yozlaşmanın kökeninde emperyalist-kapitalist sistemin **IMF, Dünya Bankası (DB) ve Avrupa Birliği (AB)** gibi kurumlarının dayattığı neo-liberal (yeni serbestleştirme) politikaları yatmaktadır. Bu politikayı uygulayan hükümetler, ortaya çıkan olumsuzlukların da suç ortaklığını yapmaktadır. İşçi ve emekçilerin çıkarına uygun ekonomi politikalar uygulanmadığı durumda işsizlik, yoksulluk, açlık ve toplumsal dejenerasyon daha da artacaktır.

Emperyalist kuruluşlar IMF ve Dünya Ban-

kası'nın dayattığı politikaları uygulayan hükümetler Türkiye'deki egemen sınıfların ve emperyalist tekellerin sermayelerinin büyümelerine yol açarken; Türkiye halkının yaşam koşullarını her geçen gün daha da çekilmez kıyorlar. **Uygulanan neo-liberal politikalar açlığı, yoksulluğu ve işsizliği artırırken, toplumun dokusunu bozmakta; uyuşturucu, fuhuş, mafyalaşma vb. yaygınlaştırmaktadır.** Uygulanan ekonomi politikalar sonucunda; özelleştirme, sendikasılaştırma, tarımsal üretimin tasfiyesi ile oluşan göç ve esnek üretim işsizliğin her geçen gün büyük oranlarda artmasına yol açmaktadır. Çalışanların çoğunluğu işinden memnun olmadığı gibi aynı zamanda işini kaybetme kâbusu içinde yaşamaktadır. Üniversiteler, liseler vb. eğitim alanları işsizlik üretir hale gelmiş durumda. Çocuklar ve gençler normal bir yaşam sürdürebilmenin olanağını yaratmak için sınav müptelası olmuştur. Ve kazanılan her sınav yeni sınavların kapısına dayanmaya yol açmaktadır.

Egemen sınıflar işçi ve emekçileri daha fazla ve daha yoğun çalıştırarak sömürüyü katmer-

leştirmekte, çalışma ve yaşam koşulları kötüleşmektedir. Çalışma saatleri her geçen gün artarken, ücretler bunun tersi olarak düşmektedir.

Mücadeleler sonucunda kazanılan sosyal hakların birçoğu ellerimizden alındı, geri kalan ise alınmaya çalışılıyor. İşçi ve emekçilerin mücadele örgütleri olan sendikalar yok edilmeye çalışılıyor. Sendikaların üye sayıları her geçen gün azalıyor. Sendikalaşmaya çalışan işçi ve emekçiler işten atılıyor.

Yoksulluk sınırı 200 YTL olarak hesaplanırken asgari ücret sadece 400 YTL'dir.

Çalışanların % 50'si sosyal güvenlik hakkından yoksun bir şekilde çalıştırılmaktadır. Devlet eğitimi ve sağlığı özelleştirerek zaten yeterince bu hizmetleri alamayan halkımızın mağduriyetini büyütmede, özel sektöre kâr hirsini doyuracak yeni alanlar açmaktadır. Halka sağlık hizmeti veren, buna karşın birçok yetersizliği olan sağlık ocakları daha geliştirilmesi gerektiği halde bir bir kapatılıyor. Bir yandan halktan topladıkları vergileri sermayedârlara peşkeş çekerken diğer yandan halkın geleceğini karabasana çevirmekteler. **Ve tüm bunların üzerine yeni bir ekonomik kriz kapıyı çalmak üzere.** İşsizler ordusuna yeni tugayların katılması işten bile değildir. Şu bir gerçek ki hiçbir düzen partisi işsizlik sorununu çözemez, çünkü onlar IMF'nin, Dünya Bankası'nın dediklerini aynen yapmakta, emperyalist ve yerli işbirlikçi burjuvaların sermayelerini büyütme için çaba harca-

maktadır. **Yaklaşan seçim süreciyle birlikte yine bildik vaatlerde bulunmaktan çekinmeyen egemenlerin bu vaatleri emekçiler için oldukça tanıdık.** 22 Temmuz olarak açıklanan seçimlere az bir zaman kala, burjuva partilerin işçi ve emekçiler nezdinde yıpranan yüzlerini onarmaya, makyajlarını tazelemeye yönelik yaptıkları hamleleri boşa çıkarmak için bu dönem içinde işçi sınıfı içinde yürüteceğimiz çalışmaya özel önem vermek zorundayız. **Seçimlere karşı geliştirilen tutumun hayat bulması, ancak işçi sınıfının içinden geçtiği sürecin anlaşılması ile mümkün olacaktır.** Taleplerin somutlanması ve en önemlisi de bu taleplerin işçi ve emekçiler tarafından sahiplenilmesi için onların yaşamlarına müdahale eder pozisyonda olmak zorundadır.

İşçiler, emekçiler ve işsizler olarak örgütlenmemiz ve birlikte hareket etmemiz zorunludur. **İşsizliğin tam anlamıyla çözümünü bu sistemde mümkün değil, ama işçilerin ve emekçilerin lehine kurulmuş bir sistemde vardır.** Üretim araçlarının ve teknolojinin gelişmişliği seviyesi başta işsizlik olmak üzere kapitalist sistemin yol açtığı diğer sorunların çözümünü sağlayacak düzeydedir. Bugünün sorunu, bunu hangi sınıflar ne için kullanmaktadır. Bu da açıktır! Burjuvazi kâr hirsini doyurmak için bu olanakları kullanmaktadır. **İşçi ve emekçilerin daha iyi bir yaşam sürmesi için değil.**

Sagra işçileri; "Kazanıncaya kadar direneceğiz!"

Tek Gıda İş Sendikasına üye olarak mücadeleye başlayan Sagra işçileri patronun baskılarına rağmen örgütlenmekte ısrarlı. Bir önceki sayımızda da yer verdiğimiz sendikalaşma mücadelesinde; patron işçileri yıldırma için servisleri kaldırmıştı. **İşçiler de bunun üzerine her gün kilometrelerce yürüyüp fabrikadaki direnişi sürdürmüştü.**

Patron son olarak fabrikanın kapatılacağı haberlerini panolara asarak işçilerin moralini bozmaya çalışıyor. Bir aydır iş bırakan işçiler patronun bu baskılarına karşı "bedava çalışmaktansa çalışmamak daha iyidir" diyerek direnişten vazgeçmeyeceklerini dile getirdiler.

Ordu'da Bayındır Holding'e bağlı Tadelle markasıyla üretim yapılan 570 işçinin çalıştığı fabrikada işçilerin 2006 yılının Eylül ayından itibaren tüm alacakları duruyor. 3 milyon YTL civarındaki alacaklarını eksiksiz isteyen işçiler kazanıncaya kadar direnmekte kararlı. (İstanbul)

AKP önü eylem alanı!

Seçimlerin yaklaşmasıyla beraber IMF, DB ile kol kola vaatlerine hız veren AKP hükümeti işçi ve emekçiler tarafından protesto ediliyor.

Gaziantep il binası önünde toplanan **TÜMTİS** üyesi **Kevser Turizm** işçileri, bir eylem yaparak il başkanı Ökkeş Eruslu ile görüştü.

AKP'li Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı otobüsleri 10 yıllığına kiralayan ve işçilerin sendikal haklarına saldıran şirket sahibi **Hasan Kalkan**'ın baskılarına karşı direneceklerini dile getiren işçiler, sendikalaşmakta kararlı.

Büyükşehir Belediyesi'nin satış yapımlarına izin vermediği seyyar satıcılar da hakları için yürüttükleri mücadelede yine AKP önündeydi. **İl binası önünde kendilerini zincirleyen seyyar satıcılar, Büyükşehir Belediyesi'nin engellemelerinden bunaldıklarını söyleyerek AKP il başkanı ile görüşmek istedi.** İl başkanı **Ökkeş Eruslu** ile görüşen işçiler sorunlarının çözülmesini istedi.

2002 yılından beri ülkemizin yeraltı ve yer üstü kaynaklarını emperyalistlere peşkeş çeken AKP seçimlerden önce göz boyamak ve tekrar hükümet olmak için propaganda ve yalanlara başvuruyor. AKP'li olan Büyükşehir Belediyesi'nin işçilere ve seyyar satıcılara yönelik baskıları bunun çok küçük bir örneği. (H. Merkezi)

Yapı-Yol Sen hükümeti uyardı!



Ankara

22 Mayıs Salı günü saat 14.00'te Ankara'da bir basın açıklaması yapan **Yapı Yol-Sen** üyeleri, Meclis'te görüşülmekte olan ve bazı genel müdürlük çalışanlarının döner sermayeden pay almasını öngören yasa tasarısının geneli kapsamı gerektiğini belirtti. **Sendika üyeleri köprü ve otoyollarda yapılan eylemlerin vatandaşları mağdur ettiğini belirterek, buna karşı hükümeti uyardı.** Bayındırlık Bakanlığı'nda biraraya gelen kitle, Meclis **Dikmen** kapısına kadar yürüdü. Meclis kapısında kitle adına konuşan Yapı-Yol Sen Genel Sekreteri Bahri Yıldırım, TBMM gündemine gelen

"**Tapu kanununda değişiklik yapılmasına ilişkin yasa tasarısı**"nı değerlendiren Yıldırım, hükümetin genel müdürlükler arasında fark koyarak, örgütlenmeyi bölmek istediğini ifade etti. Tasarı gereği, döner sermayeden pay alacak olan müdürlükler dışında tutulan müdürlüklerin de pay alması için eylem yaptıklarını ifade eden Yıldırım, sendikaların ulusal ve uluslararası yasalara göre grev ve toplu sözleşme hakkı bulunduğu hatırlatarak, 2007 toplu görüşmelerinin toplu sözleşme olarak yapılması talebinde bulundu.

Tasarıyı, kendi mücadeleleri karşısında hükümetin "**oyalama**" taktiği olarak değerlendiren Yıldırım, hükümetin genel müdürlükler arasında fark koyarak, örgütlenmeyi bölmek istediğini ifade etti. Tasarı gereği, döner sermayeden pay alacak olan müdürlükler dışında tutulan müdürlüklerin de pay alması için eylem yaptıklarını ifade eden Yıldırım, sendikaların ulusal ve uluslararası yasalara göre grev ve toplu sözleşme hakkı bulunduğu hatırlatarak, 2007 toplu görüşmelerinin toplu sözleşme olarak yapılması talebinde bulundu.

İstanbul

22 Mayıs Salı günü **Fatih Sultan Mehmet Köprüsü Gişeleri**'nde biraraya gelen Yapı-Yol Sen üyesi emekçiler iş yavaşlatma eylemi yaptı. Emekçiler, **Tapu ve Kadastro Genel Müdürlüğü**'nde ve **İller Bankası Genel Müdürlüğü**'nde çalışmakta olanlara döner sermayeden pay verilmesini öngören yasanın çıkarılmasını ve tüm çalışanların ücretlerinin artırılmasını talep etti. Açıklama yapan, Yapı-Yol Sen Genel Başkanı **Bedri Tekin**, insanca ücret, kurumlar arası adaletsizliğin giderilmesi için

mücadele ettiklerini, hükümetin ise kendilerini oyalamaya ve bölmeye çalıştığını söyledi. Eylem yapımlarının nedenini, **Bayındırlık ve İskân Müdürlüğü ile Ulaştırma Bakanlığı**'nın çalışanların sorunlarına ilgisiz kalması olarak açıklayan Tekin, "**Çalışanlar olarak tek vücut, tek yürek davranarak hepimizin insanca yaşanacak ücret talebinin gerçekleşmesini sağlayacağız**" dedi. Ardından söz alan KESK Genel Sekreteri **Abdurrahman Daşdemir** ise, kamu çalışanlarının aldığı ücretin açlık sınırında olduğunu belirterek, toplu sözleşme görüşmelerine ilişkin değerlendirmelerde bulundu. Eylemde sık, sık "**Direne, direne kazanacağız**", "**Fiili hizmet hakkımız söke, söke alırız**" sloganları atıldı. Eyleme Yol-İş ve KESK üyeleri de destek verildi.

İzmir

Konak'ta bulunan **Tapu ve Kadastro Müdürlüğü** önünde toplanan emekçiler, otobüslerle **İşkent Otoyol Gişeleri**'ne giderek iş yavaşlatma eylemine destek verdiler. Burada taleplerinin karşılanmasını isteyen emekçilere otoyol gişelerinde bekleyen araç sürücülere de destek verdi.

*** **

Yapı-Yol Sen üyesi emekçiler **Adana Pozantı, Batı Alım Gişesi, Mersin Tapu ve Kadastro Müdürlüğü önü, Diyarbakır Bayındırlık Müdürlüğü önünde** de eylemler yaparak insanca yaşanacak ücret ve çalışma koşulları için tepkilerini dile getirdiler.

"Sendika yoksa, gelecek de yok!"

Danone Tikveşli A.Ş.'de 3 yılı aşkın bir süredir örgütlenme çalışması yürüten **Tek Gıda-İş Sendikası**, "**üretimden gelen gücünü kullanma**" sürecine girmeye başladıkları yönünde açıklamalarda bulunuyor. Gazetemizde de defalarca yer verdiğimiz, patronların benzer ikiyüzlü oyunlarının yaşandığı, Danone'deki örgütlen(e)me(me) sürecine, Tek Gıda-İş Sendikası tarafından başlatılan imza kampanyasıyla yeni bir boyut kazandırılmaya çalışılıyor.

Tek Gıda-İş Sendikası Örgütlenme Uzmanı **Göksel Şengün**, gazetemize yaptığı açıklamada, "**İzmir'de 2 ve İstanbul'da 5 olmak üzere, yedi ayrı yerde imza stantları açtık. Bu imzalarımızı, Kavacık'daki ve Fransa'daki Genel Merkez'lere göndereceğiz. Bu eylemimizden de sonuç alamadığımız takdirde, üretimden gelen gücümüzü kullanarak, anayasal hakkımız olan sendikali olma hakkımızı alana kadar mücadele edeceğiz. Danone, ya sendikali işçi çalıştırarak üretim yapacak ya da hiç yapmayacak!**" dedi. Ayrıca aynı günlerde Tek Gıda-İş Sendikası tarafından yapılan açıklamada, "**Danone Tikveşli, işyeri olarak görünürde ve söylemde demokratik haklara saygıdan bahsediyor. Uygulamaya geldiğinde de**

yasaya karşı yalan dolanlarla örgütlü çalışmaya karşı baltalama faaliyeti yürütüyor. Danone Tikveşli işyerinin gerçek yüzünü halka anlatmaya devam edeceğiz ve gerektiği takdirde

üretimden gelen gücümüzü kullanacağız" gibi ifadelerle yer verildi.

Danone'nin söyleyecek sözü yok!

Yaşanan onca gelişmeye karşın Danone ısrarla bir açıklama yapmıyor. Bunda belki yeterli kamuoyu baskısı yaratamayan sendikaların da payı var diyebiliriz. **Ancak tabii ki Danone'nin aymazlığı birebir kendi sınıf karakteri ve işçi sınıfına bakışıyla ilintilidir. Sürece ilişkin görüş almaya çalıştığımız Danone'de, tüm çabalarımıza karşın sorunun asıl muhataplarına ulaşamıyoruz.** Son olarak bize yardımcı olacağını söyleyen, sorularımızı severek yanıtlamak istediğini belirten Danone yetkililerinden, "**bazıları gibi tek taraflı dinleyerek haber yapmıyorsunuz, bizi de aradığınız için teşekkür ederiz**" diyen ve sorularımıza cevap vereceğini söyleyen **Ayça Gürkol'a**, yazılı olarak gönderdiğimiz soruların zorluğundan mı yoksa verecek cevaplarının olmayışından mı bilmez kendisine bir daha ulaşamadık. Demek ki Danone'nin söyleyecek sözü yok!

(Kartal)



Mevsimlik işçiler yine yollara düştü..



Yaşadığımız en büyük sorunlardan biri de trafik kazaları” diyen tarım işçileri günde 13 saat kadın, yaşlı, çocuk demeden çalıştırılıyor!

Kış mevsiminin sona ermesi ve yaz mevsiminin başlamasıyla birlikte kışın farklı işlerde çalışan, işsiz kalan mevsimlik işçiler için yeni bir dönem başlamış oluyor. **Yazın yakıcı güneş altında saatlerce karın tokluğuna çalışan kadın, çocuk, yaşlı tarım işçileri bu yıl da aynı sorunlarla karşı karşıya.** Bu sorunlarını onlardan dinlemek için tarım işçileriyle yaptığımız söyleşiyi sizlerle paylaşıyoruz.

- Merhaba, bir sezon sona erdi. Bize bu sezon içinde neler yaşadığınızı anlatır mısınız?

- Mevsimlik işçi: Bir kış boyunca hemen hemen her gün çalıştım. Her gün 33-35 kişi bahçelere gidip para kazanmak amacıyla, gece 3.00’de kalkıp yola çıkıyoruz. Günde yaklaşık 13 saat çalışıyoruz. Ve bunun karşılığında 16 YTL kazanıyoruz. Normalde tarla sahibi 20 YTL veriyor. Bu bile bize yetmezken Çavuş bunun 4 YTL’sini kendine alıyor. Her işçiden bu parayı kesiyor. Böylece kendi günlüklerini 200 YTL yapıyorlar. Çoğu çavuş ise kadınlara erkeklerden daha az veriyor. Fakat kadınlar da erkeklerin yaptığı tüm işi yapıyor. Ve biz kadınlar buna sessiz kalmak zorunda kalıyoruz.

Bu kadar parayla çalışmamıza rağmen

sağlık güvencemiz de yok. Narenciye işi kışın yapıldığı için yağmur yağdığı günlerde bile bu işi yapmak zorunda kalabiliyoruz. Bazen bahçe sahibi (işveren) “iş bırakmalar” demesine rağmen, çavuş yine de işi yaptırıyor. Sebep çok açık. Bahçe sahibinin gözüne girmek. Oysa biz hastalanabiliyoruz. Ağaçlar ıslanınca kayıp düşüyoruz. Elimiz, ayaklarımız, belimiz kırılabilir. Böylesi durumlarda hastane masraflarını karşılayabiliyorlar. Fakat çalışmadığımız sürelerin parasını vermezler. **Çünkü biz suçluyuz. Neden mi? Düşmemek için dalları daha sıkı tutabiliriz. Oysa ateş yakıp başında çay, sigara içen onlar; yağmurun altında çalışan ise bizleriz.**

Bizim derdimiz bitmez. En çok yaşadığımız olaylardan biri de trafik kazalarıdır. Sabah 3.00’de bahçeye giderken ya da akşam iş dönüşü eve giderken, bulunduğumuz arabanın başka bir arabayla çarpışması olur. Şimdiye kadar ciddi bir kaza olmadı. Eskiden kamyonla yolculuk yapıyorduk, fakat şimdi otobüsle yapıyoruz. Ama bu, kaza yapmaya çağımız anlamına gelmiyor. Mesela geçen sene içi işçiyle dolu olan 2 otobüs Tarsus’a giderken birbirleriyle çarpıştı. Kazada 20-25 kişi öldü. Ve 1 çavuş dışında hepsi işçiydi.

- Peki kazalarda yaralanan, ölen işçilere yardım ya da herhangi bir olanak sağlanıyor mu?

- Sanmıyorum. Yaralananlar tedavisi yapıp, eve gönderiliyor, çalışmadığı süre içerisinde zaten hiç para vermiyorlar. Ölenler ise en fazla cenaze masrafları karşılanıyor, sonra da unutuluyor.

- Sen bir kadın işçi olarak iş ortamında yaşanan sorunları anlatabilir misin?

- Biz kadın olarak erkeklerden daha çok yoruluyoruz. Hem bahçede çalışırken hem de ev işlerini yapmak zorunda kalıyoruz. Bunlar yetmezmiş gibi çoğu kadın işçi çavuşların, patronların tacizine maruz kalabiliyor. Ama sesini çıkaramıyorlar, çünkü çalışmak zorundalar. Zaten ailemize anlatılırsa da çavuş, patron değil kadın dayak yer, suçludur, gerekirse öldürülür.

- Bu kadar baskıya karşılık olarak nasıl bir tavır gösteriyorsun?

- Aileye karşı tavır alamıyoruz. Tek tavrimiz hasta numarası yapıp bir gün dinlenmek, o da çok olumlu olmuyor. Benim çalıştığım postada kadın işçilerin çoğu sigaraya hatta esrara başlıyor. Çözümü bunda görü-

yorlar. Ama iş çözülüyor esrarın verdiği etkiyle cesaretlenip intihara kalkışanlar oluyor. Yani iş daha çok karışıyor. Şimdi kış sezonu bitti, bakalım yazın ne olacak?

- Yazın hangi işlerde çalışıyorsunuz?

- Yeni dünya, şeftali, üzüm işi var. Bu işlere daha az işçi götürüyorlar. İşsiz sayısı zaten çokken şimdi artıyor.

- Aranızda göçmen işçiler de çalışıyor mu?

- İşçilerin çoğu göçmen işçi zaten. En zoru da onlarınki; ev yok, yiyecekleri yok. Aksine çavuşlar, onların kendilerine muhtaç olduklarını bildikleri için köle gibi çalıştırıyorlar. Çocuğundan yaşlısına kadar çalışıyorlar ve her gün hakarete maruz kalıyorlar. Bizim postada 60 yaşlarında bir yaşlı nine var. Bu nine paydoslarda bile yemek yemez, sürekli çorap örür. Onun başka bir ekmek kapısıdır bu iş. Çünkü çorapları satacaktır. Göçmen işçiler arasında ek iş yapanlar çoktur. Çavuşlar bir de göçmen olan işçilerin parasını çok geç verirler. 3 sene önce alması gereken parayı alamayanlar var halen. Hâlbuki onların daha çok ihtiyacı var. Çünkü dedim gibi evleri, yemekleri hiçbir şeyleri yok onların. Çavuşlarsa onlara verecekleri parayı bankada faize yatırıyorlar. Böylece onları aç bırakarak kendi ceplerini doldururlar.

Onlar kadın tarım işçileridir. Yarım gün ölümle yarışır, diğer yarım gün ölümle iç içedirler. Çocukken çocuk büyütmesini öğrenir, okul yolu yerine tarla yolunu adımlarlar.

Göçmen işçidir onlar. Söyleyecekleri çok az şey vardır onların. Çünkü bizim ülkemizde insanlar bildikleri kadar değil, yedikleri kadar konuşabilirler. Yaşamaları çavuşların, patronların kurnazlığına ya da nadiren olan insafına kalmıştır. Onlar patronların gözünde para kazanmak isteyen insan değil, para kazandıran köle olarak hayat bulur hep.

Mevsimlik işçilerin yaşamı okyanusun ortasında küçük bir adaya benzer. İki seçenek vardır onlar için. Ya bu baskılara boyun eğecek okyanusun suları adayı yutacak ya da hep birlikte örgütlü bir şekilde hareket edecek, okyanusun tüm zorluklarına rağmen tuzlu suyu içecek yeni yaşam yolları keşfedecek, böylece adayı büyütecek, umutlar büyüyecek. (Mersin)

TZOB 24. Olağan Genel Kurulu yapıldı!



TZOB’nin 24. Olağan Genel Kurulu, 81 il ve 719 ilçeden gelen 309 delegenin katılımı ile **18 Mayıs** günü **Ankara Dedeman Oteli**’nde yapıldı. Üç gün süren, AKP hükümetine ve uygulanan tarım politikalarına yönelik ağır eleştirilere sahne olan Genel Kurul’un son günü yapılan seçimlerde, 4 yıldır TZOB Başkanlığı yapan **Şemsi Bayraktar** yeniden Genel Başkanlığa seçildi.

Uzun yıllardır yapılan ilk büyük köylü mitingleri olan **Manisa** ve **Ordu** mitinglerinden sonra, AKP hükümetinin tüm öfkelerini üzerine çeken TZOB Genel Kurulu’nda, 15 Mayıs’ta çıkarılan ve ziraat odalarının etkilerini kırmayı, köylülerle bağıni koparmayı, çiftçi belgesini fiili olarak yok etmeyi getiren yasa, her bir konuşmacının eleştirilerini aldı. AKP hükümetinin bu yasa-yı, köylü mitinglerinin öcünü almak istercesine çıkardığı belirtildi.

Konuşmalarda, **Tarım Kredi Kooperatiflerine** yönelik eleştirilerde bulunuldu. Genel Kurula katılan, Ziraat Mühendisleri Odası (ZMO) Genel Başkanı **Gökhan Günaydın** da yaptığı konuşmada; üreticilerin sıkıntılarını yeni sıkıntılar eklendiğini, tarımsal yatırımlar giderek azaltılırken, KİT’lerin zarar gösterilerek, büyük sermaye sahiplerine, holdinglere peşkeş çekildiğini söyledi. Tarım Bakanının, üreticilerin hiçbir toplantısına gelmediğine dikkat çeken Günaydın, **“ya söyleyecek sözleri yok ya da söyleneceklere cevapları yok”** dedi.

Üç gün süren Genel Kurul’da tek aday olarak seçimlere girerek tekrar TZOB genel başkanlığına seçilen, Şemsi Bayraktar, 24. Genel Kurulun sonuç konuşmasında; dayanışma mesajı verdi. (H. Merkezi)

Mısır ithalatı yine gündemde!

AKP hükümetince, tavuk ve yumurta sektöründeki büyük sermayenin talebi üzerine, birkaç yıl önce yaşanan **Bakan Unakıtan** ve oğlunun adının karıştığı mısır ithaline ilişkin milyonlarca dolarlık, yolsuzluk ve vurgunun ardından, bu sene, bir kez daha mısır ithali ile ilgili düzenleme yapılıyor.

Tarım ve hayvancılıkla uğraşan milyonlarca küçük köylünün, üretim ve ürettiği ürünü pazarlama noktasında yaşadığı sıkıntılara, feryatlara kulaklarını tıkayan AKP hükümeti, tavuk ve yumurta sektörü temsilci-

si sermayenin **“feryatlarına”** karşı hemen harekete geçti. Son hızla çıkardığı kararname ile bu sermayenin hammadde sorununu çözdü. Tavuk ve yumurta sektörünün, **“mısır stoklarının bittiği, mısırın karaborsaya düştüğü ve fiyatların 50 kuruşa çıkmasına rağmen mısır bulamadıklarını”** belirtmesi üzerine harekete geçen hükümet, jet hızıyla, özel sektörün mısır (400-500 bin ton mısır) ithal etmesinin önünü açan bir kararname hazırladı. Kararname ile ayrıca, ithalat kapsamında halen

yüzde 130 olan gümrük vergisi de yüzde 20-25’lere çekildi. Hükümet, bu kararname yoluyla, bu kesimin, hem hammadde sorunu çözerken, aynı zamanda daha fazla kâr elde ederek, palazlanmasının önünü açtı...

Adana Çiftçiler Birliği ve Adana Tahıl Üreticileri Derneği’nin İstanbul’da, düzenlediği basın açıklaması ile köylüler, mısır ithalatı ile ilgili uyarı da bulunurken, aynı zamanda bu kararname ile mısır ithalinin, yerli mısır üreticilerinin, zararına kullanılması olasılığına vurgu yaptılar. Yapı-

lan açıklamada; tavuk ve yumurta sektörünün var olan mısır ihtiyaçlarını çok abarttığı belirtilerek, 750 bin ton mısır ithalatının gerekliliğinden bahsedildiği, ancak açığın bu kadar olmasının imkânsız olduğuna dikkat çekildi. Son olarak basın açıklamasında, Türkiye tarımının ve köylüsünün, ihtiyaç olan mısırı üretebilecek kaynaklara ve kapasiteye fazlasıyla sahip olduğunun altı çizilerek, **“yeter ki çiftçiye sahip çıkılsın, üretim desteklensin”** denildi. (H. Merkezi)

SANDIĞA GİTMEYELİM, KORKULARI BÜYÜSÜN! OY VERİP BESLEMİYELİM, KAVGAMIZ YÜRÜSÜN!

Türk, Kürt ve Çeşitli Milliyetlerden Halkımıza,

Bir seçim tezgahıyla daha yüz yüzeyiz. Bir kez daha biricik oyumuz için kapımız çalınacak, çeşitli vaatlerle yollarımız aşındırılacak... Haftalar boyunca türlü çeşitli yalanlar sıralanacak, birbirinden farklı maskeler takan siyasi partilerin temsilcileri, sorunlarımıza ne kadar hakim olduklarını ve onları çözmek için mecliste ne kadar gayretli işler yapacaklarını anlatacaklar. Her biri, kendinin iyi, namuslu ve halktan yana olduğunu anlattığı kadar ötekilerin de aynı oranda halka düşman niteliklerini ifşa etmeye gayret edecek. Bu kampanyalar, sokaklarda, kahvelerde, meydanlarda ve medyada doludizgin sürüp gidecek, ta ki seçime kadar...

Bu filmi 62 yıldır izlemekle kalmıyor ve ne yazık ki büyük oranda aldanıp figüran konumuna düşerek içerisinde yer almaktan kendimizi alıkoyamıyoruz. Kısa bir dönem sonra gösterdiğimiz pişmanlığımızı ise bir sonraki seçim döneminde unutmamız çok kolay oluyor. Elim kırılıyordu da oy vermeseydim derken, gerek hükümet gerekse de muhalefette yer alan partilerle ilgili yanlışlarımızın farkına varışımız; seçim kampanyalarının ihtişamı, alternatif halk ve devrim güçlerinin ortaya çıkması, çaresizlik, umutsuzluk ve kimi dönemlerde estirilen korku ve provokasyon eşliğindeki yönlendirme dalgalarına kurban gidiyor...

Bütün seçimler öncesinde olduğu gibi bugün de egemen sınıf temsilcilerinin hep bir ağızdan halkı sandığa gitmeye, oy kullanmaya çağırması son derece anlamlıdır. Başta A. Necdet Sezer olmak üzere, S. Demirel, Y. Büyükanıt, T. Erdoğan, D. Baykal, M. Ağar, D. Bahçeli tarafından yapılan bu çağrılar, seçimlerin faşist rejimin meşruiyeti açısından taşıdığı önemi ortaya koymaktadır. Faşist şefler arasındaki bu ağızbirliği, halka seçimlerde nasıl hareket etme(me)si gerektiği konusunda esasen net bir yol göstermektedir.

Meclisi, hükümeti, anayasası, mahkemeleri ve diğer kurumları ile demokratik, laik, sosyal bir hukuk devleti olarak gösterilmeye çalışılan Türkiye Cumhuriyeti'nin faşist karakterini gizlemek amacıyla halkın araç olarak kullanıldığı en büyük platform seçimlerdir. Hakimiyet kayıtsız şartsız millettir yalanını bilinçlere çivilemek, ağalara, patronlara, katillere, yeminli halk

düşmanlarına milletvekili gömleği giydirmek için kurulan seçim tezgahlarında; üç ya da dört senede bir halka yönelik zulüm ve sömürü düzeninin işletilmesine kimlerin memur edileceği tayin edilmektedir.

Faşist Türk devletinin parlamentosu böyle bir işleve sahip olduğu için seçimler, hakim sınıf klikleri arasındaki dalaşmaya sahne olmaktadır. Hakim sınıf partileri söylemde belli oranda çeşitlenen ancak program düzeyinde tek tipleşen faşist karakterleriyle parselleedikleri siyasal alanda, kimi zaman tek başlarına kimi zaman koalisyon formunda hükümetler oluşturmaktadır. Bu hükümetler, devlette devamlılık esastır prensibini büyük bir ciddiyet ve sorumluluk anlayışıyla uygulamaya çalışmışlar, bayrak yarışını emperyalist efendilerini mahcup etmeyecek şekilde sürdürmüşlerdir. Bayrağı düşürdükleri yerde devreye hiç tereddütsüz bir biçimde rejimin sadık bekçisi (koruyucusu ve kollayıcısı) ve teminatı olarak Ordu'nun girmesi kaçınılmaz olmuştur.

Büyük bir kandırmaca, aldatmaca ve perdeleme aracı olarak kullanıldığı halde, seçimler vasıtasıyla parlamento ya ayrı oturlarının girmesine tahammülleri yoktur. Geçmişte kimliğini inkar yeminini kendi dilinden yapmalarına dahi izin verilmeyen Kürt milletvekilleri için konulan yüzde 10 barajı yetmiyormuş gibi, bağımsız adaylıkları için de oy pusulasındaki yeni düzenleme ile yeni engeller çıkarılmıştır. DTP'nin olası adaylarının yasaklanması, partiye yönelik saldırıların genel olarak yoğunlaştırılması ve Kürt Ulusal Hareketi hedef alınarak provokasyonlar eşlikli kampanyaya yeniden hız verilmesi de bu sürecin öne çıkan gelişmesidir.

Seçimler, hazineyi hakim sınıf partilerine trilyonlar akıtılarak, başta medya olmak üzere her türlü yönlendirme aracı kullanılarak zaten eşit olmayan bir zeminde gerçekleştirilmektedir. Hakim sınıf partilerindeki örgütsel yapılanma, liderlik sultasını olarak adlandırılan, tipik faşist karaktere göre şekillenmiştir. Adayların önseçimle belirlendiği koşullarda dahi, bu işlem liderin keyfiyetine tabidir. Kaldı ki aday adayları büyük sermayeler ile yola koyulmak durumundadır. Nihayetinde ortaya çıkan listeler, genellikle istisnaya yer bırakmaksızın her renkten halk düşmanına ait seçkin bir deste sunmaktadır.

İşçiler, Köylüler, Gençler;

Türkiye'de seçimler, köleye efendisini seçtirme oyunudur. Böyle bir oyun ne kadar anlamlıysa, bizimki gibi ülkelerde seçimler de o kadar gerçekçi ve anlamlıdır. Türkiye'de seçimler kurbana celladını seçtirme oyunudur. Bu ne kadar akılcıysa, bizimki gibi ülkelerde seçimler de o kadar gerçekçi ve akılcıdır. Türkiye'de seçimler işçiye patronunu seçtirme oyunudur. Böyle bir oyun ne kadar mantıklıysa, bu seçimlere alet olmak da o kadar gerçekçi ve mantıklıdır. Böylesi mantıksız, akıl dışı, gerçeklikten yoksun ve anlamsız bir oyuna gelmemek gerekiyor.

Bu oyuna gelmemek, meselenin bu boyutlarından öte seçimlerdeki politik özne konumunun bizzat halka verilmesinden ötürü önemlidir. "Yeter söz milletin" denilirken, "Yüce Millet'in Takdiri"nden söz edilirken kast edilen budur. Bütün faşistlerin ve gericilerin, bütün sahtekarların ve bezirganların sığındıkları yer, millet/halk iradesidir. Halk iradesinin tesis edildiği, bunun kanıt olarak işaret edildiği en önemli zemin seçimlerdir. Meşruiyetin sandıktan geçtiği gerçeği karşısında, hakim sınıfların seçim platformunu azami oranda değerlendirmeye çalışacakları pek tabidir.

Emperyalizmin uşaklığını yapan komprador patronlar ve büyük toprak ağalarını; toplumsal yapıdaki çeşitli etnik, kültürel, siyasal, ekonomik, tarihsel eğilim ve gruplaşmalara göre klikleri aracılığıyla kurdurdukları faşist partiler temsil etmektedir. Başlıcaları AKP, DP (DYP-ANAP), CHP-DSP, MHP, BBP, GP, SP olan bu partilerin halktan aldıkları her oy, kendi varlık koşulları açısından olduğu kadar, toplamında da düzen ve devlet bakımından, her türlü baskı, sömürü, soygun, talan, yolsuzluk, yoksulluk ve katliamların onaylanması anlamına gelmektedir.

Seçimlere katılma oranının, bir rejim açısından insan nabzının ritmi kadar hayati olmasının sebebi budur. 1999 seçimlerinde yüzde 87 olan katılma oranının, 2002'de (25 yıl sonra ilk kez) yüzde 79'a gerilemesi karşısında yaşadıkları korku boşuna değildir. Her türlü spekülasyon ve çarpıtmadan öte, bir çok başka neden bir yana, kitlelerin önemli bir bölümü hakim sınıf partilerine tepki olarak sandığa gitmemiş ve oy kullanmamışlardır. Bunun sessiz ama sitemsiz olmadığı görülmelidir. Hiç kuşkusuz, sesli ve sistemli olması,

kitlelerin örgütlü ve bilinçli bir tavır içerisinde hareket etmesine bağlıdır.

Parlamento seçimleri, hakim sınıflar için aynı zamanda kan değişimi demektir. Sömürü ve talan, baskı ve zulüm sonucu gelişen halk muhalefeti bastırma ve geriletmenin en etkili yollarından biri şiddet ise diğeri de öfkelerin yöneldiği hükümeti değiştirme aldatmacasıyla kitlelerin önüne konulan sandıktır. Böylelikle halktan alınan kanla makyaj tazeleme ve imaj yenileme fırsatı yaratılmakta, çarkın yeniden döndürülmesi sağlanmaktadır. Oysa, ister farklı parti ya da partilerden oluşan bir hükümet kurulsun, isterse de aynı parti(ler)nin hükümetinde yüzler değişsin, öz itibarıyla devletin politika ve uygulamalarında, kısacası sistem ve düzende hiçbir değişiklik yaşanmayacaktır. T.C tarihi buna tanıktır.

Ezilenler, Yoksullar, Emekçiler;

Normal takviminden dört ay öncesi alınmakla, öncekiler gibi "erken" kimliğine bürünen 2007 seçimlerine, sistemin her yönüyle kriz içerisinde çırpındığı bir dönemde kurtarıcı gözüyle bakılmaktadır. Hakim sınıfların bütün klikleri çözümü ve hesaplaşmayı havale ettikleri seçim sandığını halka kurtuluş ve düzluğe çıkış yeri olarak gösterme yarışına girmiş bulunuyorlar.

İki partili meclis, tek partili hükümetle dahi istikrar kurmayı başaramayışlarının yegane sebebi, düzenin yapısal niteliğidir. Emperyalizme bağımlı, yarı-sömürge yarı-feodal bir ülkede, ne ekonomik ne de siyasal istikrar sağlanması mümkün değildir. Halkın alabildiğine sömürüldüğü, yoksulluk ve sefaletin giderek büyüdüğü, azgın bir devlet terörünün estirildiği, hak ve özgürlüklerinin sürekli gasp edildiği koşullarda, istikrar ancak bu uygulamalar açısından vardır.

Bölgedeki gelişmelerle beraber Kürt Ulusal Sorunu ile ilgili rejimin açmazlarındaki derinleşme, ekonomik ve siyasal krizin büyümesi neticesinde klikler arasındaki çatışmayı boyutlandırmıştır. Bir yanda AKP, diğer taraftan CHP'nin odağında yer aldığı, cumhuriyet mitinglerinden e-muhtıraya, cumhurbaşkanlığı seçiminden Irak Kürdistan'ına yönelik operasyon tartışmalarına, büyük çaplı hamlelerle dolu bir süreç hızla akmaya başlamış, seçimlerin ertelenebileceğinden bile söz edilir olmuştur.

Demokrasi, laiklik, adalet, eşitlik gibi hak ve özgürlük alanına ait ne kadar kavram varsa ağızlarına dolayarak ellerinde bayrak meydanlara dökülen ve kitleleri de sürükleyen hakim sınıf partileri arasındaki çatışma, ülkemizdeki sömürü ve talandan pay kapma kavgasıdır. Bu ülkede, sözü geçen kavramlardan eser bulunmaması, öncelikle bu partilerin ait oldukları devlet geleneğinden kaynaklanmaktadır. Bunların böyle bir dertlerinin olmadığı, asra yaklaşan geçmiş pratikleriyle sabittir.

Devletin kendi istatistiklerinde bile, açıklık sınırı altındaki nüfusun 900 bin, yoksulların sayısının ise 19 milyon 450 bin kişiye ulaştığı açıklanmakta; toplam borçların 176.5 milyar dolardan 379.6 milyar dolara çıktığı belirtilmektedir. Dolar milyoneri ve milyarderini artıran bir ülkede, 12 milyon üreticinin ürününün elinde kaldığı tarımdaki yıkım ve tasfiye son iki yılda 1.5 milyonluk göç yaratıyor ve işsizlerin nüfusu 6 milyona ulaşıyorsa, ekonominin elle tutulur hiçbir yanı kalmamış demektir. Bu yüzden faşist parti şefleri, ilk seçim aktivitelerini, görücüye çıkma brifinglerini, TÜSİAD, TOBB gibi patron kulüplerinin huzurlarında yapmaya başlamışlardır.

AKP bu tablodan tek başına sorumlu değildir. Bu süreçteki tasarruflarından onun fiili koalisyon ortağı gibi çalışan CHP de pay sahibidir. Öyle ki bu durum yalnızca ekonomik ve sosyal haklar (çalışma yasaları, sosyal güvenlik yasası, asgari ücret belirlenmesi) açısından değil, hak ve özgürlükler alanı (TCK, CİK, CMK, 301. md., Polis Vazife ve Yetkileri Yasası) ve diğer konulara (Lübnan'a asker gönderilmesi) ilişkin de aynı bütünlükte cereyan etmektedir.

Eskisi ve yenisiyle CHP'nin, ha keza DSP ve SHP'nin solculukla, halkçılıkla, sosyal demokratlıkla, ilericilikle uzaktan yakından ilgisi yoktur. Bu partilerin T.C. tarihi boyunca tek başına ya da koalisyon ortağı olarak hükümette yer aldıkları dönemler; halkın refah seviyesi açısından, demokratik hak ve özgürlüklerin gelişimi bakımından, emperyalist boyunduruktan kurtulmak yönünden olumlu yönde hiçbir kazanım ve adım içermemektedir. Aksine bu dönemler, bağımlılık, köleleştirme, talan, soygun, baskı ve katliamlar açısından tarihin en karanlık süreçleri olarak anılmayı hak etmektedir.

Bunun böyle olması son derece doğaldır. Şimdi ittifak halinde hareket eden CHP ile DSP ve onlara eli mahkum biçimde yamanan SHP Kemalist ocaktan gelmektedirler. Günümüzde de ırkçı, şoven bir dalga ile şahlanış

yaratmaya ve kitleleri laikçilik teması ve şeriat korkusu ile yönlendirmekte, TSK'nin desteğiyle güçlenmeye çalışmaktadırlar. Esasen bugün AKP'ye karşı hazırlanmaya çalışılan hükümet alternatifi, CHP-DSP ittifakını aşan bir boyuta sahiptir. Bu partilerin bir başına gücünün yetmeyeceği bilindiğinden, MHP ve DP hatta GP'nin de içinde yer alacağı genişlikte bir koalisyon tasarlanmaktadır. Cumhuriyet mitinglerinde "sağda ve solda birlik" çerçevesinde bu temanın işlenmeye çalışıldığı bilinmektedir.

İlericiler, Demokratlar, Yurtseverler;

Seçim aldatmacasına tavır takınmak, hakim sınıfların bu oyununa alet olmamak, kitleleri oy kullanmamaya çağırmak suretiyle sistemin meşruiyet operasyonuna karşı koymak gerekmektedir. Halka ne ekonomik, ne sosyal ne de siyasal bakımdan hiçbir şey kazandırmadığı gibi sürekli kaybettiren, yoksulluğu büyüten, sıkıntı ve dertleri çoğaltan bu sistem bütün kurumlarıyla çürümüştür. Kitleler belli başlı hakim sınıf partilerinin peşinden sürükleniyor durumda olsalar ve yönlendirmeye açık bir konuma sahip bulunsalar da düzenden genel olarak hoşnut değillerdir. Bu durum yaşam standartlarının sürekli gerilemesinden, sosyal tablonun bozulmasından, ekonomik göstergelerdeki çarpılmalardan bellidir.

Devrimci tavır veya taktikleri koşullar belirler. Mevcut taktiklerin ana ilişkin katkılar sunması belirleyici önemdedir. Tam da bu noktada, kriter, sınıf mücadelesinin ilerletilmesidir. Belirlenecek olan taktik sayesinde kitleler sınıf mücadelesinde kendilerini daha fazla ifade edebilecekleri bir ruh hali ve yönelim içerisine girebilecekler midir? Bu sorunun yanıtı belirlenecek taktik açısından önemlidir. Zira, sisteme tavır alış ve sistemden kopuş meselesi, kitlelerin mücadeleye atılmaları ve onu süreklileştirmeleri açısından can alıcı bir yere sahiptir.

Günümüzde parlamento, siyasal partiler, hukuk sistemi ile bir bütün olarak sistemin kitleler nezdindeki itibarı ortadadır. Bu itibar, bir önceki seçimlerde en çok oyu alan AKP'ye eşit oranda kitlenin sandığa gitmemesine neden olacak boyutta iken, son 4.5 yıldaki gelişmeler ile bugün daha da yerlerdedir. İki partinin kol kola çalıştığı, en büyük vaatlerinden dokunulmazlık konusunu hasır altı ettikleri, sürekli emekçiler aleyhine yasalar üreten faşizmin meclisine yeniden itibar kazandırmak amacıyla girişilen seçim tuzağına öncekinden daha büyük oranda

bir protesto ile yanıt verilmesi önemlidir.

Bu çerçevede en önemli rollerden birisini üstlenmesi gereken Ulusal Hareket'in yarattığı Kürt dinamikleri, daha önce olduğu gibi tam tersi bir yönelim içerisine sokulmaya çalışılmaktadır. Kürt halkı, bugünkü durumunu, potansiyelini ve gücünü, silahlı mücadeleye borçlu olduğunu büyük bedeller pahasına öğrenmiştir. Faşizmin meclisine ilişkin, kendi temsilcilerinin ilkesiz duruşlar (Kürtçe de olsa yemin etmeleri) sergilemelerine karşın yaka paça atıldıkları bir pratik de vardır. Seçim sistemi, yüzde 10 barajıyla, oy pusulasındaki son düzenlemesiyle, aday engellemesiyle, son süreçte ve muhtemel daha da artacak baskı ve provokasyonlarıyla, her yönüyle anti-demokratiktir ve ortaya çıkacak olan sonuç, iradesinin üçte birini bile yansıtmayabilecektir.

Dahası meclise yollayacağı vekillerinin izleyeceği politika, yaklaşık 10 yıllık bir zaman dilimine damgasını vuran icazetçi, uzlaşmacı bir çizgide olacaktır. Kürt Ulusal Hareketini gündüne geriye götüren, elindeki mevzileri yitirmesine sebep olan, Türk devletini daha da kendine güvenli ve pervasız hareket etme rahatlığına iten bu politikalarlardır. Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı ilkesinden vazgeçip bireysel kültürel haklarla yetinme noktasına gerileyen bu çizgidir. Sürekli darbe yediği, hakları çiğnendiği, aşağılandığı, itilip kakıldığı halde bunları küçük itirazlarla karşılamakla yetinen, bu anlayışlardır. Kürt Ulusal Hareketinin bütün bunlara isyan ederek, cepheden karşı koyarak kimlik kazandığı, savaşılarak kitleleştiği unutturulmak istenmektedir.

Devrimciler, Gençler,

Yoldaşlar;

AKP, CHP-DSP, DP (DYP-ANAP), MHP, GP, BBP, SP, vd. faşist hakim sınıf partileri; tek tip örgütlenmiş, aynı programa sahip, aynı devletin, aynı emperyalist efendilere uşaklık yapan kardeş partilerdir. Bunlar arasındaki dalaşmalar geçici, uzlaşma sürekli. TSK, hepsinin ordusudur. Zira NATO'ya bağlı olan faşist Türk Ordusu, ABD emperyalizminin savaş makinesinin uzantısı olarak donatılmıştır. Sevk ve idaresi Pentagon'dan yapılmaktadır. Amerikan çavuşu Yaşar Büyükanıt'ın Ulus'taki patlamanın ardından yaktığı işaret fişeği, bütün faşist partilerin seçim bildirgesi olarak okunmalıdır.

Geniş halk yığınları büyük çaplı yönlendirme kampanyaları ile seçimlere sevk edilmeye çalışılıyor. Korku, tehdit ve paranoya ile yaratılan kutup-

laştırma ortamından heybelerine oy yağdırma hesabı yapan hakim sınıf partileri, laik/anti-laik kamplaşmasının ötesinde, bilhassa Kürt düşmanlığı konusunda yarış içerisine girmiş bulunuyorlar. Kim ırkçılık ve şovenizmin bayraklarını daha yükseğe kaldırırsa daha fazla parsa toplarım hesabındadır. Revaçta olan, tıpkı 1999 seçimleri öncesindeki gibi azgın milliyetçiliktir.

Ne mutlu Türküm demeyenlere düşmanlık yapmak üzerine kurulu sisteme karşı koymak için, önümüze bir yaptırım aracı olarak konulan sandıkları protesto etmeliyiz. Bu tavır, faşist rejimle hesaplaşmanın en doğru tarzıdır, tek devrimci yöntemidir. Faşizmle hesaplaşmak, onun kurduğu tuzağa düşerek, onun oyununa gelerek, ona kan vererek, ona meşruiyet kazandırarak olmaz. Faşizmle hesaplaşmanın bir biçimi de onun kitlelerle alay edencesine tezgahladığı, her yönüyle, her şekliyle anti-demokratik ve faşist karakterdeki bu seçim oyununu elimizin tersiyle itmektir.

Emekçi kitlelere, yoksul yığınlara, ezilen milyonlara kurtuluş yolunu göstermek ve düzene-devlete olan öfke ve tepkilerini devrim mücadelesine yönlendirmeksizin faşizmle etkili ve sonuç alıcı bir hesaplaşma gerçekleştirebilmek mümkün değildir. Bunun için en az oy isteme telaşı, hırsı ve heyecanı içerisindeki faşist partiler kadar faaliyet yürütmek gerekmektedir. Seçimleri protesto etmenin alternatif bir mücadele ve yönelimle birleşmesi halinde sınıf mücadelesini ilerletici rol oynayacağını bilincinde hareket edilmelidir. Kitlelerin son seçimlerde yükselttikleri bu eğilimlerine sınıfsal bir duruş katma ve devrim alternatifini büyütme perspektifi, çalışmalarımızın merkezine oturmalıdır.

SEÇİMLER FAŞİZME KAN TAŞIMA, MEŞRUIYET KAZANDIRMA OPERASYONUDUR!

SANDIK BAŞINA GİTMEYELİM, OYUNA GELMEYELİM, ONAY VERMEYELİM!

KURTULUŞ SEÇİM DEĞİL, TEK YOL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

PATRON-AĞA DEVLETİNİ YIKACAĞIZ, HALK İKTİDARI KURACAĞIZ!

KAHROLSUN EMPERYALİZM, FAŞİZM VE HER TÜRDEN GERİCİLİK!

YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML, ÖNDERLİĞİNDEKİ TİKKO VE TMLGB!

YAŞASIN HALK SAVAŞI!

Unutmayalım! Kaybedilen geleceğimizdir. Geleceğimizin kaybedilmesine sessiz kalmayalım!

Egemen sınıflara karşı sürdürülen iktidar mücadelesinde, bu mücadeleyi yürüten komünist, devrimci ve yurtsever güçlere yönelik, egemenlerin çeşitli araçlarla (**katletme, işkence, hapisaneler vb.**) sürdürdüğü saldırılarına tarih sayfalarında tanık olduk, oluyoruz ve olmaya da devam edeceğiz. Bu saldırılardan biri de “**kaybetme**”dir. Bazen sokak ortasından, bir evden, bir dağ başından; bazen de gözaltında, işkencehanelerden, kayıtlara geçirilmeden, “**elimizde yok!**” denilen, insanlarımız, bu saldırının bir parçası olarak kaybediliyor. Bu saldırı sadece bireyin yok edilmesi ile sınırlı değil, işkenceyi de, psikolojik baskıyı da, gözdağını da amaçlıyor. İnsanların devlet eliyle kaybedilmelerinin ilk örneği, Nazi Almanya’sında yaşanmıştır. **1941 yılında başlatılan bir operasyonda, binlerce insan, Nazi işgalindeki Avrupa’ya gözdağı vermek, her türden direnişi sindirmek amacıyla, gece yarılarında toplanıp kaybedilmiştir.** Daha sonrasında, ‘60’larda **Guatemala** ve **Brezilya**’da, ‘73’lerde **Şili**’de, ‘76’larda **Arjantin**’de binlerce insan kaybedildi. ‘80’lerden sonra, dünyanın birçok ülkesinde olduğu gibi ülkemizde de, faşizmin her dönem kendisine karşı yürütülen mücadeleye, mücadelenin öznesi olan komünist, devrimci ve yurtsever güçlere karşı kullandığı şiddet ve katletme politikasına yeni bir halka daha eklendi: **KAYBETME...** 1980 Askeri Faşist Cuntası’nın ardından (**özellikle ‘90’lı yılların ortalarından**) günümüze dek yüzlerce



sistem muhalifi, komünist, devrimci ve yurtsever insanımız faşizmin bu saldırısı sonucu kaybedildi. **Amaç Nazilerininkilerle aynı. Mücadeleyi yok etmek, sindirmek ve gözdağı vermek. Ama nasıl ki Nazi Almanya’sında, Şili’de Arjantin’de ve dünyanın daha nice ülkelerinde bu saldırı ile mücadeleyi bitiremediler ise, kaybedenler kaybetti ise, ülkemizde de mücadeleyi bitiremeyecekler ve faşizm kaybedecek.**

* **İHD, ICAD** (Uluslararası Kayıplara Karşı Komite) ve **YAKAY-DER** (Yakınlarını Kaybeden Ailelerle Yardımlaşma Ve Dayanışma Derneği) “**17-31 Mayıs Gözaltında Kayıplarla Mücadele Haftası**” nedeniyle hafta içerisinde yapacakları programı duyurmak, gözaltında kayıpların akıbetlerini sormak ve faillerin yargı önüne çıkarılmasını talep etmek amacıyla, bir basın açıklaması yaptı.

17 Mayıs günü öğlen saatlerinde, **Taksim-Galatasaray Lisesi** önünde bir araya gelen kitle, devletin eli kanlı kontra birimlerin-

ce kaybedilen ve katledilen devrimcilerin resimlerini açarak, bir basın açıklaması yaptı.

“**Yıllar önce insanlarımız gözaltında kaybedildi. Aradan geçen onca zaman içinde, akıbetlerinden haber alamadığımız yakınlarımızı unutmamızı, yaşananları belleklerden silmemizi istediler!**” denilen açıklamanın devamında hiçbir şeyin yaşanmalarını unutturamayacağı vurgusu yapılarak, gözaltında kayıplara son verilmesi, kayıpların sorumlularının yargılanması talep edildi.

Basın açıklamasından sonra söz alan kayıp **Murat Yıldız**’ın annesi, devletin kayıplar noktasındaki sorumluluğuna vurgu yaparak, “**biz devletten bir şey beklemiyoruz, biz halkımızdan bize sahip çıkmasını ve sesimize ses katmasını istiyoruz!**” dedi.

* **19 Mayıs Cumartesi** günü bir eylem daha gerçekleştirildi. Cumartesi günü 270. kez Taksim Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen “**Cumartesi Anneleri**” olarak anılan kayıp yakınları, sözlü bir basın açıklaması yaptıktan sonra 10 dakikalık oturma eylemi

yaptılar.

Oturma eylemi esnasında bazı kayıp yakınları basına ve halka yönelik konuşmalarda bulundular. Yapılan konuşmalarda genel olarak “**Bizler kararlıyız. Kayıplarımızı unutmayacağız, hiç kimsenin bir daha kaybedilmemesi için buradayız ve burada olmaya devam edeceğiz!**” denildi.

Atılan “**Kaybedenler kaybedecek**”, “**Kayıplar bulunsun hesap sorulsun**” ve “**Anaların öfkesi katilleri boğacak!**” sloganlarıyla eylem sonlandırıldı.

* **19 Mayıs** günü Gazi Cemevi önünde bir araya gelen yaklaşık 200 kişi “**Kaybedenlerden hesap soracağız**” pankartı açarak mezarlığa doğru yürüyüşe geçti.

Gözaltında katledilen **Hasan Ocak** ve **Rıdvan Karakoç**’un ve diğer “**kayıpların**” resimlerini taşıyan kitleye mezarlıkta seslenen **Rıdvan Karakoç**’un kardeşi **Hasan Karakoç** Kürtçe ve Türkçe bir konuşma yaptı. Karakoç bu topraklarda binlerce kayıp olduğunu, bunların sorumlusunun devlet olduğunu söyledi.

12 yıl boyunca kayıplar mücadelesini sürdürdüklerini dile getiren Karakoç’un ardından Yakay-Der adına konuşan Hanım Tosun tüm kayıpların çığlığını haykırmak için toplandıklarını dile getirdi.

İstanbul ESP temsilcisi **Hatice Aydemir** de mücadelenin devam ettiğini söyledi. (İstanbul)



Ankara’da biri **Alinteri** dergisi muhabiri toplam 12 kişi **21 Mayıs** günü sabah saatlerinde düzenlenen ev baskınlarıyla gözaltına alındı. Gözaltına alınanlardan 7’si ertesi gün tutuklanırken, 5 kişi serbest bırakıldı.

Gözaltılara 1 Mayıs’ta “**yasadışı slogan attıkları ve terör örgütü propagandası yaptıkları**” gerekçe gösterilirken saldırıyı protesto etmek için **21 Mayıs** günü İHD Ankara Şube’de basın toplantısı gerçekleştiren İHD Ankara Şubesi, ÇHD ve Ankara 78’liler Derneği gözaltına alınanların bir an önce serbest bırakılmasını istedi. Açıklamada konuşan **Halil İbrahim Özdemir**, 3-4 aydan bu yana Ankara’da yurtsever, sol ve devrimci çevrelere yönelik baskıların olduğuna işaret ederek, duruma tepki gösterdi. Gözaltına alınan Alinteri dergisi çalışanı ve okurlarının aileleri adına **Gülmez Ağababa** da bir açıklama yaptı. Ağababa, “Bu gerekçe için bahanesi olduğu kadar, devletin işçi ve emekçilerin birlik, dayanışma ve mücadelesini günün 1 Mayıs’ı halen bir ‘terör’

Alinteri Gazetesine polis saldırısı

olayı olarak gördüğünü ve lanse etmeye çalıştığını apaçık ortaya koymuştur” dedi.

Açıklamada ÇHD Ankara Şube Başkanı **Selçuk Kozağaçlı** ise sosyalist yasal kuruluşlara yönelik, ‘yasadışı’ işlemlerle uğraştıkları gerekçesiyle baskıların arttığına işaret ederek, bu baskıların kaynağının değişiklik yapılan **Terörle Mücadele Yasası** olduğunu söyledi.

Bu saldırıyı protesto eden **Alinteri, ESP, DHP, HÖC, Partizan, 78’liler Derneği**, Kaldıraç vb. kurumlar **23 Mayıs** günü **Yüksel Caddesi**’nde bir basın açıklaması yaparak tutuklananların bir an önce serbest bırakılmasını istedi. Açıklamanın ardından **Alinteri** ve **Ufuk Çizgisi** gazetesi dağıtılırken polislin ortamı provoke etme çabaları boşa çıkarıldı.

İHD Ankara Şubesi de yaptığı yazılı açıklama ile saldırıları protesto etti.

Alinteri gazetesi çalışanları ve faaliyetçileri ev baskınları ve gözaltılarla ilgili olarak, **21 Mayıs** günü İstanbul İHD binasında ve **22 Mayıs** günü de **Taksim Meydanı**’nda birer basın açıklaması yaptılar. Yapılan basın açıklamalarında, baskı ve gözaltılar kınanarak, gözaltına alınanların serbest bırakılması talep edildi.

Yapılan her iki basın açıklamasında; baskına gerekçe olarak, “**1 Mayıs’ta yasadışı**

slogan atılması” ile ilgili olarak savcılık tarafından çıkartılan arama ve gözaltı kararının gösterildiği belirtilerek, “**Son zamanlarda devrimci demokratik güçlere ve Kürt halkına dönük baskı ve operasyonlar ile seçim öncesinde başlatılan engelleme hareketleri, demokrasinin kimler olduğunu bir kez daha ortaya konmuştur!**” denildi. (Ankara)

Birtan Altınbaş’ı katledenler MHP’den milletvekili adayı oldu!

Birtan Altınbaş’ın gözaltındayken ölümüne neden olduğu gerekçesiyle 8 yıl hapis cezası alan emekli polis **İbrahim Dedeoğlu**, MHP’den milletvekili adayı oldu. Dedeoğlu, seçilmesi halinde, Yargıtay aşamasında bulunan dosyası henüz karara bağlanmadığı için hapis hane yerine Meclis’e girecek.

Birtan Altınbaş 1991 yılında örgüt üyeliği iddiasıyla gözaltına alınmış ve yapılan işkence sonucu **Ankara Emniyet Müdürlüğü** binasında yaşamını yitirmişti.

Olayla ilgili işkenceci polisler hakkında suç duyurularının ardından, ancak 1998’de dava açılabilmişti. İbrahim Dedeoğlu ile diğer polisler Süleyman Sinkil, Sadi Caylı, Hasan Cahit Orhan “**adam öldürme**” suçundan Ankara 2. Ağır Ceza Mahkemesi’nde yargılandılar. Sanıklara önce 4’er yıl 5’er ay 10’ar gün hapis cezası verdi. Yargıtay bu cezayı bozdu.

İkinci yargılama da geçtiğimiz Mart ayında

tamamlandı. Bu kez sanıklar “**işkenceyle kasten adam öldürmek**” suçundan 8’er yıl 10’ar ay 20’şer gün hapis cezasına mahkum edildi. Dosya halen Yargıtay’da bulunuyor. Bu arada sanık polislerden İbrahim Dedeoğlu, MHP’den Ankara milletvekilliği için aday adaylığı başvurusunda bulundu.

22 Temmuz’da yapılacak seçimler öncesinde Yargıtay’ın işkence davasında karar vermesi iş yükü açısından zor görünüyor. Dedeoğlu’nun seçimlerde milletvekili olması halinde hapis hane yerine Meclis’e gidecek. Dedeoğlu dokunulmazlık kazanacak ve dosyası milletvekili sıfatının sona ermesine kadar bekletilecek. Meclis dokunulmazlığı kaldırmadığı sürece Yargıtay karar veremeyecek. Dedeoğlu, 1999 seçimlerinde de, MHP’den Karaman milletvekili adayı olmuş, seçilemeyince de MHP’li Devlet Bakanı Faruk Bal’ın danışmanlığını yapmıştı. (H. Merkezi)



IHD Adana Şubesi verilerine göre son 3 ay içerisinde **Adana Kürkçüler F ve E Tipi hapishanelerine** giren 3'ü adli toplam 21 tutsağa, gardiyan ve askerler tarafından işkence yapıldı. Hapishaneye görüşe giden tutsak yakınlarının da aşağılayıcı muameleler ile karşılaştıkları belirtiliyor.

Tutsakların başvuruları üzerine düzenlenen rapor, hapishanede yaşanan ve daha önce de basına yansıyan işkenceleri doğrular nitelikte. Başvurucular, hapishanede çırılçıplak soyulduklarını, hakarete maruz kaldıklarını, dövüldüklerini ve psikolojik baskıya uğradıklarını bildirdi.

IHD Adana Şube Başkanı **Ethem Açıklan**, başvurulardan tutukluların darp, falakaya

yatırılma, çırıl çıplak soyulma, kırıcı davranışlar benzeri işkencelere maruz kaldıklarının görüldüğünü belirtti. Açıklan, konuyla ilgili **Adalet Bakanlığı, Sağlık Bakanlığı ve İçişleri Bakanlığı'na** başvuruda bulduklarını belirtti.

Başvurulara ilişkin bilgi veren Açıklan, DHKP-C örgütüne üye olmaktan tutuklanan **Emrah Yayla'ya**, tutuklandığı günden bu yana askerlerin işkence yaptıklarını belirtti. Yayla'nın annesi **Zeynep Yayla'nın 19 Nisan'da** kendilerine başvuruda bulunarak, oğlunun işkence gördüğünü aktardığını belirten

Açıklan, "**Yayla oğlu ile kapalı görüş yaptığını ve oğlunun getirildiği ilk gün arama adı altında çırıl çıplak soyulduğunu, gardiyanlar tarafından falakaya yatırıldığını, hortumla dövüldüğünü, yine hortumla ayaklarının altına vurulduğu için ayaklarının üzerine basmadığını söylemesi üzerine biz de IHD olarak girişimlerde bulduk. Adalet Bakanlığı'na konu hakkında yazı gönderdik**" dedi.

Açıklan, görüşe giden tutsak yakınlarının da arama esnasında giysilerini çıkarmayı kabul etmedikleri için görüşe girmelerine izin vermediğini belirtti. **Sibel Yıldız** adlı bir tutsak yakınının 3 Nisan'da kardeşi **Murat Yıldız'ı** görmek üzere gittiği hapishanede aşağılayıcı

bir aramaya tabi tutulduğunu aktaran Açıklan, tutuklu yakınlarının aynı gün, bazı yerleri açık olan soyunma kabininde çırıl çıplak soyunmalarının istendiğini, kabinin karşısında ise erkek gardiyanların oturduğunu, bu duruma tepki gösterdikleri için görüş yapılmadığını ve dışarıya atıldıklarını anlattı.

Kandıra

Kandıra F Tipi Hapishanesi'nde 15-20 gardiyan **2 TİKB ve 1 MLKP** dava tutsağının kaldığı hücreye girerek tutsaklara saldırdı.

TUYAB tarafından 22 Mayıs'ta yapılan yazılı açıklamaya göre "**Kandıra Hapishanesi'nde son birkaç aydır aramalarda problemler yaşanıyor. Önce elle arayıp, sonra da detektörle arama yapıyorlar. Dedektörle aranmayı reddeden devrimci tutsaklar darp edilerek zorla aranıyorlar. Bu arama faslı her seferinde işkence seanslarına çevriliyor**" denilerek, Kandıra Hapishanesi'nde son olarak aramaları protesto etmek için kapıları döven 2 TİKB ve 1 MLKP tutsağının hüccesine "**savcının emri**" diyerek 15-20 gardiyan tarafından girilip tutsaklar dövülüp, daha sonra 100-150 metre sürükleyerek 'kör hücre' denilen hücrelere teker teker konuldukları belirtildi. TUYAB tarafından yapılan açıklamada saldırıya uğrayanlardan **Mete**

Tuncer adlı tutsağın tüm vücudunda morluklar olduğu ve su topladığı ve ayakta durmakta zorlandığı belirtildi.

Tamer Tuncer'in ise göğsünden darbe aldığına ve durumunun ağır olduğuna değinilen açıklamada saldırıya uğrayan İsmail Yılmaz adlı tutsağın da vücudunun morluklar içinde olduğu belirtildi.

Tekirdağ

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde gardiyanlar tarafından tutsaklara saldırıldığı ve yaralıların olduğu öğrenildi.

19 Mayıs nedeniyle yapılacak olan görüşmeler nedeniyle yakınlarının görüşüne giden aileler, hapishanede gardiyanların tutsaklara saldırdığını açıkladı. Söz konusu olaylardan dolayı ailelerin çocukları ve yakınları ile görüşmelerine izin verilmezken, hapishaneye jandarma tarafından çok sayıda takviye ekip gönderildiği bildirildi. **Saldırıda tutuklu ve hükümlülerden yaralıların bulunduğu ve hapishaneye ambulansların gönderildiği öğrenildi.**

PKK davasından tutuklu Turan Günana'nın kardeşi Necdet Günana'dan alınan bilgiye göre, jandarmanın dışarıya haber verilmemesi için ziyarete giden ailelerin cep telefonlarına el koymak istediği öğrenildi. **(H. Merkezi)**

cezasının infazını da çekebilir" denildi. Mustafa Gök, halen ağır sağlık sorunları yaşamasına rağmen Sincan F Tipi'nde tutuluyor. Gök'ün avukatı Selçuk Kozağaçlı, düzenleme olumlu gibi görünse bile, Adalet Bakanlığı'nın siyasi tutuklulara "**akıl hastası**" gözüyle baktığını gösterdiğini vurguladı. "Bakanlığın, 'mahkuma' çektiği eziyeti, bu defa da 'akıl hastasına' çektiğini" söyleyen Kozağaçlı, "**Yine dört duvar arasında tutacaklar. Bu insanların zaten süresiz ertelenmiş cezaları ve ömür boyu sürecek hastalıkları var. Ailelerinin yanında tutulmaları gerekiyor**" dedi. Kozağaçlı, Türkiye'de bakanlığın gösterdiği türde bir hastane bulunmadığını bildirdi. **(Ankara)**

Korsakoff hastalarına yer bulunamadı

Adalet Bakanlığı, **Wernicke Korsakoff** hastası tutsakları koyacak "yer" bulamadı. Hastalıklarına rağmen aylarca hapishanede tutulan Korsakoff'lular, önce serbest bırakıldı, daha sonra yapılan bir düzenlemeyle "**yüksek güvenlikli hastanelere konacak**" denilerek yeniden tutuklandılar. Ancak Türkiye'de bu konuda bir hastane olmadığı için, bazıları akıl hastanesine bazıları da F tipi hapishanelere gönderildiler.

6 Ocak 2005 tarihi itibarıyla ise TCK'nın 57'nci maddesinde belirtilen "**yüksek güvenlikli hastanelerde**" tutulmaları için yeniden tutuklanmaya başladılar. Yeni düzenleme sonrasında 10'a yakın hasta tutuklandı. İstanbul, Ankara ve İzmir gibi illerdeki hapishanelere veya akıl hastanelerine konuldular.

Ankara'da yeniden tutuklanan İsmet Özdemir, Sincan F Tipi'ne gönderildi. Özdemir'in avukatı Şanal Sarıhan, Özdemir'in sağlık raporuna dayalı olarak erteleme işleminin kaldırılması ve infaza hapishanede devam edilmesi işlemlerinin hukuka aykırı olduğunu belirterek, Ankara İnfaz Hakimliği'ne başvurdu. İnfaz Hakimliği, "**Bu konuda yetkili mahkemenin mahkumiyet kararı veren mahkeme olduğu**" gerekçesi ile istemi reddetti. Sarıhan daha sonra Özdemir'in yargılandığı 11. Ağır Ceza Mahkemesi'ne başvurdu. Ancak mahkeme de "**bu kararı Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı verir**" diyerek istemi reddetti. Bu duruma uygun sağlık kuruluşu araştırması için Adalet Bakanlığı'na yazı yazan Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı ise mü-

vekkil hakkında infazın durdurulması talebini göz ardı ederken, bu kapsamda bir hastane de bulunmadığını bildirdi.

İzmir'de de bu düzenlemenin amacını gösteren bir örnek yaşandı. 2004 yılında İzmir Kırıklar F Tipi Hapishanesi'nde Ölüm Orucu'na giren **Ali Kılıç**, Wernicke Korsakoff hastalığına yakalandı. Aylarca hastanede tedavi gören, daha sonra anılan düzenlemeler sonucunda serbest bırakılan ve yeniden tutuklanan Kılıç, **Manisa**



Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'ne kapatıldı. Ancak orada tedavisi için imkan bulunmayan Kılıç, avukatı Gül Kireçkaya'nın talebi üzerine Kırıklar F Tipi'ne gönderildi.

Ankara'da da bu uygulamanın doğurduğu bir olay yaşandı. Hastalığı nedeniyle serbest bırakılan **Mustafa Gök**, 2005 yılında düzenlenen DHKP-C operasyonu sırasında yeniden tutuklandı. Hakkında infaz ertelenmesi kararı bulunan Gök ile ilgili "yeni bir ceza işleyebiliyorsa, eski

İstanbul Tabip Odası Wernicke-Korsakoff hastalığıyla ilgili basını bilgilendirdi

Son günlerde yeniden gündeme gelen Wernicke-Korsakoff'lu tutsaklar hakkında çıkan yazılarla ilgili **İstanbul Tabip Odası** basına bir açıklama yaptı. 22 Nisan günü saat 12.30'da yaptıkları açıklamada ilk sözü İTO İnsan Hakları Komisyonu Üyesi Prof. **Dr Şebnem Korur Fincancı** olarak hastalığın ne olduğunu ve neler yapılması gerektiğini anlattı. Ardından İTO Yönetim Kurulu adına hazırlanan basın açıklamasını Dr. **Nazmi Tümerdem** okudu. Tümerdem, CMUK'un 399/1 maddesi gereği hapishanelerde bu hastalıklardan şikâyetçi yaklaşık 600 kişinin serbest bırakıldığını, 6 Ocak 2005 tarihinde çıkan TCK'nın 57. maddesi nedeniyle bu kişilerin yeniden tutuklanmaya ve

"**yüksek güvenlikli hastanelere**" konulmaya başladığını; ama ülkemizde böyle hastaneler bulunmadığı için bu hastalıklardan şikâyetçi olanların Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanelerine yatırılmaya başladığını söyledi.

Son olarak kendilerine, hekim arkadaşlarına ve TTB'ne yönelik olarak "**Bu hastalıkta düzelme olmuyorsa, bu insanlara nasıl sağlam raporları veriliyor? İlk raporlar mı yanlıştı?**" gibi yanlış ve hiçbir bilimsel yanı bulunmayan haberle, zan altında bırakılmalarının da kabul edilemeyeceğinin söylediği açıklama, soru ve cevaplarla sona erdi.

(İstanbul)

Kayseri'de araba 'yoksulluğa' çarptı!

Çocuklarımızın tütün, pamuk tarlalarında, yoksul gecekonduarda, bazen sokak ortasında gözlerini yaşama açtıkları bir dünyada yaşıyoruz. Henüz ufacak bebeklerken unutuyoruz çocukluğumuzu ve çocuklarımızı. **Yoksulluğun ağır yükünü bindiriyoruz beş yaşında geçim derdine düşüp mendil satan Ayşe'nin küçücük omuzlarına, okula gitmek yerine boya sandığının altında ezilen elleri nasırlı Ali'nin çelimsiz bedenine.**

Özellikle **Türkiye Kürdistanı**'ndan zorla göç ettirilerek, büyük şehirlerin yoksul kenar semtlerinde yaşam mücadelesi vermeye çalışan ailelerimizdir birçoğumuz.

Küçük bedenler yaşamın ağır yükü altında insafsız bir ölüm-kalım savaşı ile karşı karşıya. Sokaklarda kâğıt, çöp toplayan, gidecek bir yeri olmayan, bankamatiklerde uyuyan ve sayılarını kimsenin bilmediği çocuklar. Tehditlerle, her an bir arabanın altında can verme korkusuyla, şiddetin hükmü sürdüğü bir dünyada yaşıyor bizim çocuklarımız.

Kocaman nüfusumuzla, horlanan, dışlanan küçük görülen ve çoğu zaman büyük şehirleri kirleten yoksul insanlarımız; bir avuç kokuşmuş adeta insanlıklarını unutmuş elit tabaka karşısında. Ancak yine üreteniz küçücük çelimsiz bedenlerimizle tekstil, tuğla, mermer fabrikalarında, tütün, pamuk, pancar tarlalarında sadece kuru bir ekmek ve bir tutam zeytin alabilecek kadar ücretlerle..

Çalınan, elimizden alınan sadece geride bıraktığımız yaşamlarımız olmuyor, gelmek zorunda kaldığımız yerlerde de yeniden kurmaya çalıştığımız yaşamlarımız sömürü düzeninin çarkını oluşturan patronların uşakları tarafından alınterimiz de çalınmakta. Bu durum elbette sadece bizim ülkemizde yaşanmıyor, bizim gibi geri bırakılmış tüm ülke halklarıyla renklerimiz ve dillerimiz farklı olsa da emperyalistlerin ve yerli uşaklarının ezilen emekçi halklara reva gördükleri yaşamlar bunlar...

Ülkemizde yoksulluk sadece belgeleniyor

Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) verilerine dayanılarak hazırlanan bültende Türkiye'deki nüfusun yüzde 20.5'inin gıda ve gıda dışı yoksulluk içinde yaşadığına işaret ediliyor. Ancak 15 yaşından küçük çocuklar söz konusu olduğunda, bu oranın yüzde 27.7'ye çıktığı ifade edilen bültende **"başka bir deyişle, 15 yaşından küçük olan 5.6 milyon çocuk gıda ve gıda dışı yoksulluk içindeydi. Bu durum ailelerin veya bakım hizmeti sağlayanların bu çocuklara yeterli yiyecek, giyecek, barınak, eğitim ve koruma sağlayamadıkları anlamına gelmektedir"** denilmekte. Hazırlanan bülteninde, kırsal alanlarda ise 15 yaş altındaki çocukların yüzde 46.6'sının gıda ve gıda dışı yoksullukla karşı karşıya buldukları bildirilerek, kalabalık ailelerdeki çocukların yoksul olma olasılığının daha fazla olduğu dikkat çekildi. Yoksulluğun çocukların

yaşamları üzerinde ağır etkileri bulunduğu ifade edilen bültende Türkiye'deki çocukların önemli bir bölümünün beslenme yetersizlikleriyle karşı karşıya olduğu vurgulanırken bu durumun bu çocukların büyüme ve gelişme durumlarını olumsuz etkilediğine dikkat çekildi. Ayrıca bültende, Türkiye'nin sağlık, eğitim ve sosyal güvenlik gibi harcamalara **Gayrisafi Milli Hâsılasının (GSMH) yüzde yirmisinden azını ayırdığı** kaydedilerek "bu oranın birçok Avrupa ülkesinde yüzde otuzun üzerinde olduğu belirtildi. Son olarak raporda **"çocukken yoksulluğu yaşayanların, her türlü sömürü ve şiddete maruz kalanların, ergenlik ve yetişkin dönemlerinde suça ve anti-sosyal davranışlara yönelme olasılıklarının da yüksek olduğu"** belirtilmekte.

Türkiye'deki yoksulluğun açlık sınırlarının altına düştüğü son hazırlanan raporlarda bir kez daha belgelenirken sistemin bu durumdaki payı da raporlara kendini yansıtmış durumda.!

Bir aile daha yıkıldı!

Ülkemizde açlık ve yoksulluğun resmi çizen bu veriler geçtiğimiz günlerde çöplüğe atılan marulları toplama pahasına yaşamlarından olan 5 küçük beden asil katillerinin de kanıtıdır aslında. Her 4 çocuktan birinin yoksulluk ve açlık sınırının altında yaşadığı ülkemizde 5 çocuk 17 Mayıs günü yoksulluğun kurbanı oldu. Başlarına geleceklerden habersiz çöplüğe atılan marulları toplayan aç çocuklar ehliyesiz bir sürücünün kullandığı aracın altında kalarak can verdi.

Yoksulluk nedeniyle bir umutla Antep Nizip'ten çoluk çocuk tüm Zurnacı ailesi birkaç ay önce Kayseri'ye gelerek terkedilmiş bir eve yerleşmişti. Ailece geçim derdine düşmüşlerdi tıpkı benzerleri gibi. Kâğıt, hurda, naylon, metal vb. şeyler toplayarak yaşam mücadelesi veriyordu aile yediden yetmişe.

Tugay sekiz, Veysel yedi, Muhar-

rem ve Ali altı, Serengül ve Berivan beş yaşındaydı. Gözleri yolun karşısında, atıkları topladıkları aşevindeydi. Hepsisi de Gaziantep'in Nizip ilçesinden gelen Zurnacı ailesinin çocuklarıydı. **Tek dertleri oradaki marullardan biraz almaktı.** Çöpe atılacak marullara çocukların elleri uzanınca birisi veya bir şey onları korkuttu. Hep birlikte korkuyla kaçarken Kayseri'nin Melikgazi ilçesi Necip Fazıl Bulvarı Erciyes Aşevi karşısında ehliyeti olmayan araba sürücüsünün hışmına uğradılar. Kazasız esnasında altı çocuktan dördü olay yerinde ölüyor, hastaneye kaldırılan iki çocuktan birinin daha yaşamını kaybettiği öğrenildi.

Çocuklar; inanın çocuklar güzel günler göreceğiz güneşli günler motorları maviliklere süreceğiz!.....

Yoksulluğun acı bir tablosu daha çiziliyor gözlerimizin önünde. Küçücük çocuklar, hayatta kalabilmek için çöpleri karıştırıyor, yiyecek bir şeyler arıyordu. Belki de marulları bulmasalardı o gün aç kalacaktı.

Küçük bedenler yaşamın ağır yükü altında böyle insafsız bir ölüm-kalım savaşı ile karşı karşıya. Sokaklarda kâğıt, çöp toplayan, gidecek bir yeri olmayan, bankamatiklerde uyuyan ve sayılarını kimsenin bilmediği çocuklar. Tehditlerle, her an bir arabanın altında can verme korkusuyla, şiddetin hüküm sürdüğü bir dünyada yaşıyor bizim çocuklarımız.

Kimisi mendil satıyor, kimisi tezgâhta, atölyede çalışıyor kimisi de "ne iş olsa" yapıyor.

Bizde görünmek istenmeyen, herkesin saklamak, yok saymak istediği bir gerçektir bu. Örneğin; sokaklarda yaşayan çocukların sayısı ile ilgili devletin gerçek bir bilgisi yoktur. Kamuoyuna açıklananlar gerçeğin 'iyi niyetli' bir ifadesinden başka bir anlam taşımıyor.

Devletin sokaklarda yaşayan çocuklarla ilgili projeleri ise çocuklar için daha büyük bir kâbus. Çocukları yetiştirme yurtlarında ırkçı, milliyetçi düşüncelerle yetiştiren devlet yeni Ogün Samastlar, işkenceciler, kontrgerilla elemanları yaratıyor. 'Abilerini' örnek alan çocuklar devlete 'şerefle hizmet için can atıyor.

Yoksulluk bugün artık kimsenin 'halı altına süpürüp gizleyemeyeceği' bir gerçek.

Refah seviyesinin yükseldiğine ilişkin yapılan tüm açıklamalara, enflasyon rakamlarıyla pişkince söylenen yalanlara inat sokaklarımız her gün daha çok dilenci ile doluyor, her gün daha çok insan ev kirasını ödeyemediği için dışarı atılıyor veya şehrin dışında hiçbir alt yapının olmadığı yerlerde yaşam mücadelesi veriyor.



Yoksulluk bugün artık kimsenin 'halı altına süpürüp gizleyemeyeceği' bir gerçek.

Kayseri'de çocukları ezen araç bir gerçeği yeniden gözümüzün içine soktu. Yoksulluk yaşamı anlama fırsatı bulamayan 5 can ile tekrar gündemimize girdi. Daha doğrusu kendini yeniden anımsattı. Tıpkı daha öncekilerde olduğu gibi. Bu kısa fragmanın anlattığı belgesi çok iyi bildiğimizi hatırlayacağız. **Ancak yoksulluk biz onu kapı dışarı edene kadar evimizin bir köşesinde yaşamaya devam edecek.** Büyürek ve derinden derine bizi sarıp sarmalayarak. Kayseri örneğinde olduğu gibi zaman zaman 'kazara' yine karşılaşacağız, her defasında daha çok yer işgal ettiğini fark edeceğiz.

Bütün bunlara rağmen sessizce görmezden mi geleceğiz?

Yeni yeni canlarla çığ gibi büyüyen yoksulluğa karşı herkesin dur demesi gerekiyor. Çocuklarımızın kamyon altında can vermesine engel olmak, soğuktan, açlıktan telef olmasını engellemek için herkesin yapacağı bir şeyler var.

Sessiz kaldığımız her saat yeni felaketlerin de habercisi aynı zamanda.

Yoksullukla gerçek anlamda mücadele onu yaratan koşulların yok edilmesi ile gerçekleşebilir ancak. Bir tarafta bir avuç

sömürücü asalak öte yanda açlık ve yoksulluk sınırında yaşayan milyonlarca insanın bulunduğu bir düzende yoksulluk ancak bataklığın kurutulması ile yok edilebilir.

Herkesin insanca yaşayabileceği bir dünya ancak işçi, emekçilerin biraraya gelerek mücadele etmesi ile gerçekleşebilir.



Çocuklarımızın, kardeşlerimizin açlıktan ve yoksulluğun girdabından kurtarılması insanca koşullarda bir hayat sürmesi için bize bu yaşamı reva görenlere karşı sesimizi yükseltmeliyiz,

Sesimiz marul toplayan Seren'in, Berivan'ın sesine karışmalı, yüreklerimizde onların acılarını hissetmeliyiz. **Yoksulların çığılı birleşip çığ olmalı ve zebanilerin üzerine karabasan gibi çök-meli.** Yarınlarımız olan çocuklarımızı onur-

lu bir gelecek bırakmak için işe bugünden başlamalıyız. Yeni **Veysellerin, Alilerin** ölümlerine tanık olmamak için bu katliamlara kayıtsız kalmayalım. Gazetelerde küçük puntolarla yer bulabilen aslında bizim, emekçilerin gerçekliğidir. Her satırında hayatı-

mızın bir yansıması olan yoksulluk ve açlık sınırı altında yaşayan milyonların kaderlerinden izler taşıyan bu haberleri okumak istemiyoruz artık.

Kayseri'de çekilen fotoğraflarda, arabanın ezdiği bedenlerde hepimize ait bir şeyler var. Boğaz tokluğuna çalışan, çoğu zaman bunu bile bulamayan yığınlarca emekçinin yaşadıklarından küçük bir kareydi Kayseri.

Tablonun tamamında ortaya çıkan görüntü ülkemiz emekçilerinin, halkımızın yaşam profilini gösteriyor. Depremden, yağışlardan, soğuklardan, susuzluktan, açlıktan en çok çeken emekçilerin kaderi, gücünün farkına varmadıkça böyle kalacak

Ve çocuklarımız kelimelerin ve sözcüklerin utandığı, dile getiremediği bu tür '**kaza**'ları yaşamaya devam edecek. Yarınlarımız ve geleceğimiz çocuklarımızın bir daha böyle acılara tanık olmaması için ellerimizi ve umudumuzu, birleştirerek büyütelim. Yoksulluğa, sefalete, gelir dağılımındaki bu uçuruma karşı tepkimizi haykıralım.

Veyseller, Berivanlar, Serenlerin tertemiz yürekleri, gözleri ile; güzel günler, güneşli günler görebilmek için.

Çocukların çocuk olabildiği bir dünya için....

Latin Amerika'daki hareket üzerine söyleşi

Dünyada bugün en çok gündemi meşgul eden konulardan bir tanesi Latin Amerika'daki gelişen ve ivme kazanan halk hareketleridir. Bu konuda çeşitli araçlar üzerine bilgilendirme ve araştırma ihtiyacı var.

Bu konu ile ilişkin birçok araştırma ve kitap yazan ve hatta bizzat kendisi birkaç defa Latin Amerika gezisine çıkan Temel Demire ile **ATİK** Frankfurt'ta bir söyleşi gerçekleştirdi.

27 Mayıs Pazar günü **Frankfurt Kültürlerarası Gençlik Forumu** Derneğinde ilk söyleşi yapıldı. Etkinliğe yaklaşık 40 kişi katıldı. Önce Temel Demire Latin Amerika'nın tarihçesini özetledi. Halkın önce İspanyol sömürgeciliği tarafından ezildiğini, ardından İngiltere'nin sömürge haline geldiğini, binlerce insanın vahşice katledildiğini belirtti.

Tüm bu gelişmeler karşısında özellikle yerli halkın verdiği mücadelenin de azımsanmayacak derecede etkili olduğuna, kültürel ve etnik varlıklarına sahip çıktıklarına değindi. Demire aynı zamanda Latin Amerika gezisi sırasında yaşadığı örnekler ve tanıştığı bazı kişilerle yaşadığı diyalogları da aktardı. Venezüella'daki süreci önemli bulduğunu vurgulayan Demire, aynı zamanda Venezüella'nın sosyalist olmadığını ve Chavez'i

"**21.yy'ın Markisti**" olarak görmediğini de sıkça belirtti. Ancak yaşanan gelişmelerin de değerlendirilmesi gerektiğini belirtti. Örneğin halka dağıtılan topraklar meselesi var. Bunlar küçümsenecek şeyler değil. Demire konuşmasında önemli bir noktaya da dikkat çekti; "**Oradaki halk hareketlere destek sunulması gerek, yoksa onların çoğu emperyalistlerin kucağına ve onların endeksledikleri politikalara düşecekler, en son Nikaragua'da iktidara gelen eski Sandinist lideri Daniel Ortega 'benim kapitalizmle bir sorunum yok' dedi, bunlar o hükümetler sosyalist ve devrimci olmadığını göstermektedir ancak halk hareketi sahiplenilmesi gerek.** Demire son olarak şunları ifade etti; "**Dünya halklarını aç bırakabilirsiniz direnirler, işkencede yapabilirsiniz direnirler, dayanırlar; ama onların umutlarını yaktığınız andan itibaren onların mücadeleleri de yıkılmış olur-sunuz. Bugün umuda çok ihtiyacımız var, yeni umutları yaratılması gerekiyor.**"

Kısa bir aradan sonra, soru cevap bölümüne geçildi. Bu bölümde de Latin Amerika işçi sınıfının durumu ve kadınların durumu üzerine sorular soruldu. Ardından söyleşi alkışlarla bitirildi.

Lübnan Ordusu emperyalistlere hizmet ediyor

Ortadoğu sorununda öteden beri önemli bir yere sahip olan Lübnan, bir kez daha kanlı çatışmalara sahne oluyor. Lübnan Ordusu'nun, 2006'da kuruluşunu ilan eden, ancak ABD ve **Suudi Arabistan**'ın, Hizbullah'a karşı destekledikleri (belki de kurdukları) söylenen, **El Fetih El İslam örgütü** militanlarını etkisizleştirmeyi bahane ederek, **Nehr El Bared** kampına yönelik düzenlediği askeri saldırılarda çok sayıda Lübnanlı yaşamını yitirdi, çok sayıda insan da yaralandı. Lübnan Ordusu'nun saldırılarıyla başlayan çatışmalar hala sürüyor.

Lübnan'da yaşananlar çok açık ki Lübnan'ı emperyalist projelere göre yeniden şekillendirmenin bir parçasıdır.

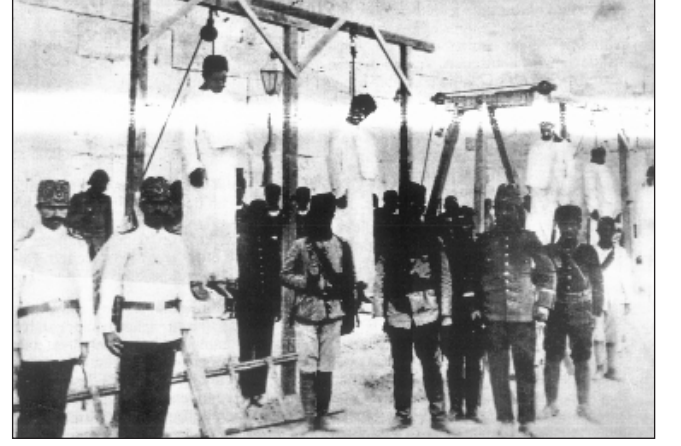
Lübnan, gerek jeo-stratejik konumu, gerekse çok uluslu ve dinli siyasal yapısından ve bu yapının hakimiyet çabalarında önemli bir rol oynamasından kaynaklı emperyalistlerin bölgede hakimiyet kurma çabalarında hedef olmayı sürdürmekte ve sıkça emperyalist ve Siyonist güçlerin saldırılarına maruz kalmaktadır. Aynı güçlerin kıskırtması sonucu '70'li yıllarda başlayan ve '90'lı yıllara kadar devam eden bir iç savaş yaşanan Lübnan geçtiğimiz yılın Temmuz ayında Siyonistlerin gerçekleştirdiği ve çok sayıda insanın yaşamını yitirdiği saldırılarla bir kez daha dünyanın gündeminde yer almıştı. Bu süreçte Hizbullah'ı etkisizleştirmek adına düzenlenen

saldırıları sonucu Siyonist ordu ağır bir yenilgi almış ve daha önceleri de olduğu gibi, bu süreçten itibaren Lübnan'da emperyalist-siyonist hakimiyet kurmaya dönük çeşitli projelere yine hız verilmişti. Bugün Lübnan'da meydana gelen ve tüm Ortadoğu'da olduğu gibi, burada da yeni bir iç savaş yaratmaya dönük girişimlerin sonucu olan çatışmaların özünde yatan da esasta budur. Hizbullah'ı etkisizleştiremeyen emperyalistler-Siyonistler, yeni bir "**düşman**" yaratarak, Signora önderliğindeki emperyalist güdümlü Lübnan hükümetini bu yeni ve kendi yarattıkları "**düşman**"ın üzerine saldırtmıştır.

Kolombiya

Güney Amerika ülkelerinden Kolombiya'da sokağa dökülen bir milyonu aşkın kişi, hükümetin politikalarını ve ABD ile yapılan "**Serbest Ticaret Anlaşmasını**" protesto etti. Eyleme katılanların çoğunlukla, işçiler, sendikacılar, öğrenciler, öğretmenler, köylüler ve Kolombiya'nın yerli halkları olduğu belirtilmekte. Eyleme katılan öğretmenler, hükümetin devlet okullarına dönük eğitime katkı paylarındaki kesintiyi kaldırana kadar eylemlerine devam edeceklerini söylüyorlar.

PONTUS ERMENİLERİN GOLGOTASI



1925'te kıyım uğrayan Ermenilerin direnişleri gözardı edilmemeli...

Yüzyıllar boyunca Ermeniler yığınlar halinde **Karadeniz'in** Güneydoğu kıyılarında, özellikle **Trabzon'dan Samsun'a** uzanan sahil boylarında otururlardı. Sadece bu iki şehir arasında bulunan sayısız köylerde değil, **Pontus'un hemen hemen bütün bölgelerinde de çok sayıda Ermeni yaşardı.** Bütünüyle Ermenilerin yaşadığı köylerin sayısı ise 200'ü aşkındı. **Sadece Ordu vilayetine bağlı 23 Ermeni köyü vardı l.**

I. Dünya Savaşı arifesinde Trabzon vilâyetindeki Ermenilerin tam sayısını belirlemek zordur. Çünkü değişik istatistik verileri birbirlerinden çok farklıdır. Durum böyle olunca verilen bilgiler aceba vilayete mi, kazaya mı yoksa nahiyeye mi ait olduğu tam olarak açık ve net belirtilmemiş muğlak bırakılmıştır. **Nitekim 1908 yılındaki Türkiye'nin verdiği resmi istatistiklere göre, Trabzon vilayetinde kayıtlı 46.789 Ermeni ikamet etmektedir. Devrimci Ermeni Federasyoncular (Taşnaklar) Partisi'nin elinde bulunan verilerde ise, Trabzon vilayetinde 64.966 Ermeni ikamet etmektedir.** Teodik, Trabzon vilayetindeki Ermeni halkının sayısının 65.000 kişi3 olduğunu, Y. Lepsius ise 53.000 olduğunu söyler. Aynı dönemdeki kaynaklarda 50.000 Ermeni'nin olduğundan söz edilir4. **Günümüzdeki bazı araştırmacıların kanısınca, savaş döneminde Trabzon il sınırlarında 60 bin Ermeni yaşamaktaydı, bunların 14 bininin Trabzon'un merkezinde oturduğu belirtilmektedir.** Samsun bölgesinde 30 bin Ermeni'nin yaşadığı, bunların 5 bininin Samsun şehir merkezinde ikamet ettiği bilinmektedir5. A. Melkonyan'ın hesaplarına göre, Büyük Ermeni Soykırımı arifesinde Trabzon vilâyetindeki Ermeni'lerin toplam sayısı Samsun vilayetiyle birlikte 70 bin kişi civarındadır6.

Gayet açık ve net olarak anlaşılacağı gibi, aralarındaki fark, hesaplanırsa en çok 90 bin ve en az 46.789 kişi tutmaktadır. Trabzon Ermenilerinin sayısı ile ilgili verilen çelişkili istatistik bilgileriyle çok büyük farklılıklar arz ettiği görülmektedir. Bizce Trabzon'da yaşayan Ermenilerin sayısı hakkında verilen bilgiler, sık sık Trabzon ile Samsun'un sayımları ya ayrı ayrı ya da birlikte gösterilerek veriliyordu, 47 bin kişilik farkın sebebi de işte budur. Gerçekte bunlar aynı vilâyetin sancakları olarak sunulmalıydı.

Kimi araştırmacıların Trabzon denildiğinde, akıllarına hemen sancak gelirdi. Demek ki, sayı bir haliyle vilayeti, diğer haliyle de sancağı kapsamaktaydı. Kanımızca, A. Melkonyan gerçeğe daha yakın, çünkü kendisinin önerdiği sayı **(70 bin kişi)** vilâyeti kapsamaktadır. Şu halde, eğer aşağıda Trabzon Ermenilerinin, Büyük Ermeni Soykırımı'na uğramış kurbanlarının sayısından söz edilirse, kayıplarının sayıca 70 bin kişi olduğunun belirtilmesi daha gerçekçi olacaktır.

Bilindiği gibi, Osmanlı İmparatorluğu'nca 1915 yılında Ermenilere karşı başlatılan soykırım, daha 12 Şubat'ta, İmparatorluğun emirleriyle ilk önce Ermeni memurlarının, görevlerinden uzaklaştırılması ve ordudaki Ermeni askerlerinin silâhsızlandırılmalarıyla birlikte başladı. Aynı zamanda Ermenilerin ilk tutuklanmaları ve toplatılmaları yine bu dönemde başladı7. **İttihatçılar, büyük bir şevkle Şubat ve Mart aylarında Ermenileri kitleler halinde katletmeye hazırlanıyorlardı.** Bu olaylar 4 Nisan'da başlayıp, Aralık ayına kadar kesintisiz devam etti. Aralık ayı sonunda hemen herşey tamamlanmıştı artık.

Trabzon Ermenilerinin Goltası'nın sayfalarında Ermeni Soykırımı'yla ilgili kara haberlerin özel yeri var. Şehir merkezi, stratejik önemi nedeniyle, daha savaşın ilk günlerinde kanlı olaylara sahne oldu. Ocak 1915'te Rus askeri gemileri Trabzon'a yaklaşmış, askeri hedefleri zorlanmadan bombalamaya başladılar. Rusların bu bombardımanları esnasında çok sayıda sivil yerleşim merkezi ve ev büyük hasar gördü. Sivil halktan yaşamını kaybedenler ve yaralananlar oldu. Askeri karargah komutanlığı ve vali Cemal Azmi, anti-Rus ve özellikle de Hıristiyanlara karşı güçlü bir anti-propogandaya başladılar. **Müslümanların başına gelen bu ani felaketlerin, belaların baş sorumluları ve suçluları Ermeniler olarak hedef gösterilmeye başlandı.** Valinin özel olarak tayin ettiği ajan-provokatörler, şehirde ve ilçelerde anti-Ermeni propogandası yaparak şiddeti körüklemekteydiler. Cephe-deki Türk ordularının yenildiği ağır kayıplar vermeye başladığı ve cephenin yavaş yavaş Trabzon'a çekildiği zaman bu propogandanın dozu da artarak şiddetlenir.

1915 yılının Şubat, Mart ve özellikle de Nisan ayında Ermenilerin durumu gittikçe kötüleşir ve kitleler

halinde toplu tutuklanmalar, kaçırılmalar ve katliamlara maruz kalırlar.

19 Nisan 1915'de Valinin verdiği emir gereğince, Trabzon şehir merkezi ve civarındaki bütün Ermeni köylerinde önceden planlanmış aramalar başlatıldı8. Bu aramalarını yoğun bir şekilde üç gün sürdürdüler. **Eylemlerinin amacı sanki gizli depolarda saklanan silâhların meydana çıkartılmasıydı. Ama malesef aramalar bir sonuç vermedi, fakat yine de makamlar Ermenilerin silâhsız olmalarına kanaat getirdiler.** Genel tehcir ile kırımlardan önce, Cemal Azmi'nin emri üzerine, Trabzon Ermenilerinin aktif dini önderlerinden Gevorg Turyan katledilir. Nisan ayında tanınmış 42 Ermeni aydını tutuklanır. Bunlar, Samsun'a götürülmek bahanesiyle, şehirden çıkarıldıktan sonra hunharca işkencelerden sonra kafaları parçalanarak öldürülür. İşte Trabzon Ermenilerinin katliamına bu şekilde başladılar9. Gayet açık ve net anlaşıldığı gibi, Ermenileri böyle kırmalarının nedeni, hükümetin bunu genel bir niteliğe büründürerek, Ermenilerin toplu katliam edilmesini, kısacası soykırımı planlı bir şekilde hayata geçirme politikasından başka bir şey olmadığı gerçeğiydi. **Nitekim 1915 yılının Haziran ayı ortasında Kostantnupolis'te Trabzon Ermenilerinin tehcirine başlanması hakkında karar alınır.** Cemal Azmi ve yardımcıları (bunlar arasında azılı katiller ve özellikle de cani Tekkeş Neşat de yer almaktadır) Trabzon'da vakit geçirmeden Ermenilerin tehcirine başladılar10. Tarih araştırmalarında Trabzon Ermenilerinin tehcir edildikleri tarihinin ilişkin belirsizlikler ve çelişkiler var. Örneğin, H. Taşyan ile C. Braysa göre, tehcir emrinin tarihi 26 Haziran günüdür11, Haykazn Ghazaryan ile H. Hovakimyan'ın fikirlerine göre bu 13 Haziran günüdür12, M. Guşakçyan'ın tarihi verilerine göre 12 Haziran günüdür13 verilmiş vs. M. Arzumanyan'ın bilincinde ise, bu olay 17 Haziran günü yer olmuştur14, Con Kirakosyan 23 Haziran15 ve nihayet Levon Vardan I Temmuz günlerinde olduğunu ileri sürer16. Bizce burada basit bir yanlış algılama olayı var, o da tehcir emri ve bunun pratikte uygulanma tarihlerinin birbirine karıştırıldığıdır. Gerçekte emri 13 Haziran günü verildi, tehcir ise 5 gün sonra yani 18 Haziran'da başladı. Eski ile yeni takvimler birbirine karıştı-

rılması, karmaşaya yol açtı. Nitekim Levon Vardan'ın tasbit ettiği I Temmuz açıkça diğerlerin kullandıkları 17 Haziran oluyor17.

Böylece, Trabzon Ermenilerinin sürgünü 18 Haziran günü başladı. Bundan bir gün önce, 40 Ermeni parti üyesi gece tutuklanıp denizde boğduruldu. **(Mustafa Suphi ve 14 yoldaşının Kemalistlerce Karadeniz'de boğduruldukları gibi.)** Daha önce de Trabzon Askeri Garnizonu'na askerlik görevlerini yapan 500 Ermeni topluca kurşuna dizilmişti18.

13 Haziran tarihli **Tehcir Yasası'na** (emri) göre, şehir ve vilâyetin Ermenileri tehcire hazır olmalıydı. Sürülenler yanında sadece acil ihtiyaç maddeleri ile para bulundurma hakkına sahipti. Böylece 17 Haziran'da oluşturulan ilk kabile 18 Haziran sabah erkende şehirden çıktı. Goltası başlandı. 6000 kişilik kabile kasabadan az uzaktaki deniz kıyısında durduruldu. 19 Haziran'da kabilede bulunan 14-60 yaş arası tüm erkekler gruptan çıkarılıp, elleri bağlı, 50-60 kişilik gruplar halinde, Kalafka Deresi yatağından Canik Dağı'na doğru götürüldüler. Yolda, Cevizlik Köyü civarında hepsi hunharca katledildi. Kadın, çocuk ve ihtiyarlardan oluşan diğer grup ise Sırğanlı Ovası'na kadar yoluna devam etti, bu kabile de yörenin çeteleri tarafından zorla yolları kesilerek durduruldu. **Güzel kızlar, gelinler ve genç erkekleri gruptan ayırarak aralarında paylaştılar.** Erzincan'a ancak Trabzon'un birinci kabilelerinden sağ olarak toplam 700 kişi ulaştı, bunların çoğu da yörenin Kamakh Geçidi'nde kurban gitti. 20 Haziran günü her biri 500-600 kişilik gruplarla ikinci ve üçüncü kabileler Trabzon dışına çıkarıldı. Bunlar hepsinin akibeti de ilk kabilenin akibeti gibi oldu, katledildiler. Birçokları Cevizlik diye adlandırılan bir yerde kurban gitti: parçalanmış bedenleri Değirmen Dere nehrine atıldılar. Tehcirin ilk günlerinde farklı gerekçelerle kurtarılmış birçok tanınmış ve zengin Ermeni, Haziran ayı sonlarında Karadeniz'in karanlık sularında boğduruldu, ayrıca 60'tan fazla hamile kadın canlı canlı denize atıldı. **Bir şeyin altını önemle çizerek belirtmek gerekirse, Cemal Azmi Trabzon Ermenilerini yollarda öldürmekten daha çok denizde boğmaya tercih ederdi.**



Çünkü yollarda öldürmeleri halinde cesetlerini gömmeye ihtiyaç duyulacaktı. Özellikle, Trabzon'lu 600 Ermeni çocuğunun toplu halde imhası korkunç ürperticiydi. Rumların Khristaf metropolitisi (**Rumların Manastırı**), kimi sebeplerden tehirden kurtarılabilmiş 600 yetim çocuğu toplayıp, onları yetimhanelere yerleştirmek istedi. **Makamların önce razı oldular, ama daha sonra Temmuz ayı ortalarında Türk askerleri, çocukları Rum velilerinin ellerinden zorla alıp, sahil kıyısına götürdüler.** Askerler onları burada gemici Bayraktar Oğlu Rahman'a teslim ettiler. Aldıkları emirle denize açılan gemiciler, çocukları birer birer çuvalara doldurup, ağızlarını sıkıca bağladı ve karadan epeyce uzaklaştıktan sonra körpe bedenleri denizen karanlık sularına attılar. 600 çocuktan ancak 8 tanesi mucizevi bir şekilde kurtarıldı¹⁹. Türk gemicilerine rüşvet verip Samsun'a kaçmak isteyen 500 Ermeninin kaderi de diğerlerinin akibetiyle aynı oldu. **Trabzon'daki ABD konsolosu Crawford'un çabalarıyla kurtarılmış 450 genç Ermeni kızının akibetleri de tüyler ürperticiydi.** Türkler önce onları konsolosluğun elinden alıp sonra ırzlarına geçtiler ve Cemal Azmi'nin emriyle müslümanlaştırılmaya zorlandılar. Kızların çoğu müslümanlaşmayı istemediler, onların ellerinden kurtulmak için intihar ettiler²⁰.

1915 yılının sonlarında artık Trabzon şehir merkezi ve vilâyetlerinde Ermeni kalmamıştı. Trabzon'daki İtalya Başkonsolosu P. Korini'nin Şubat 1916'da "Mesacero" gazetesi muhabirine verdiği demeçte vurguladığı gibi, artık 1915 yılının sonlarında şehrin 14 bin Ermenisinden yalnız 100 kişi kalmıştı, diğerlerinin hepsi "**ya Karadeniz'e, ya da Değirmen Dere nehrine atılmıştı**"²¹. Nisan 1916 yılında Rus ordusunun Trabzon'a girdiği zaman burada ancak 15 Ermeni kadın ve 500 yetim çocuk kalmıştı.

Yaklaşık verilere göre, Trabzon ili ve civarındaki 70 bin Ermeniden yalnız 2.800 kişi kurtarılıp, dünyanın her bir yerine göç ettirildi. Trabzon Ermenilerinin tehcir yasasına karşı bazı yerlerde direnişler örgütledikleri söylenmektedir. Ne yazık ki, bunlar hakkında elimizde yeterli bilgilerimiz pek azdır.

Bugün **Van, Musa dağı, Urfa**'da halk ayaklanarak silaha sarılmış direnmiştir, gücü oranında karşı koymuş teslim olmamıştır. Başka bölgelerde de çarpışmalara girmiş, direnmek için tüm güçleriyle çarpıştık-

Sedrak Sargsyan ile Ervand Terteryan da direnişleriyle kahramanlık örneği sergilemişlerdi. Onlar, tehcir emrine asla boyun eğmeyip, evlerinin damlarında mevzilenirler, ateşe ateşle karşılık verirler, Türk asker ve jandarmalarına karşı dişe diş direnirler ve düşmanlarına oldukça ağır kayıplar veririrler. Son kurşunlarına çarpışır, en son kurşunlarını da kendilerine sıkarak intihar ederler.

ları bir gerçektir. **Trabzon Ermenilerinin de direndiklerini, bu yönlü çabalarını unutmamak gerekir.** Hatıralarda bunlara ilişkin anlatımlar var.

Tehcirin ilk günü, **20 Haziran**'da valinin verdiği emirle hareket eden yandaşları 40 Ermeni erkeğini boğmak amacıyla denize götürcekleri zaman, Ermeniler, kendilerine refakat eden polisler saldırap, onları saf dışı bırakırlar. Ermeniler, çok büyük ve ağır kayıplar vermesine rağmen bazıları kurtarılıp/kurtulup Rusya'ya geçmeyi başarırlar.

Özellikle, Gurgen ile Paruyr Sargsyan kardeşlerinin Cemal Azmi'yi öldürme girişimleri oldukça önemlidir. Suikast girişimleri her ne kadar başarısızlıkla sonuçlansa da, bu olay Trabzon'daki Ermenilerin kesime boynu bükük gitmediklerini ispatlamaktadır.

Gümüşhane ile Erzincan yolundaki Tekkaşe istasyonunda Türk jandarmalarıyla yaşanan yaşanan boğuşma oldukça ilginçtir. 100 kadar Trabzonlu Ermeni erkeği tehcir esnasında, kendilerine refakat eden jandarmalara saldırarak, bunları saf dışı bırakır, mavzerleri de alarak dağlara çıkmışlardır.

Sedrak Sargsyan ile Ervand Terteryan da direnişleriyle kahramanlık örneği sergilemişlerdi. Onlar, tehcir emrine asla boyun eğmeyip, evlerinin damlarında mevzilenirler, ateşe ateşle karşılık verirler, Türk asker ve jandarmalarına karşı dişe diş direnirler ve düşmanlarına oldukça ağır kayıplar veririrler. **Son kurşunlarına çarpışır, en son kurşunlarını da kendilerine sıkarak intihar ederler.** Özellikle Trabzon yakınlarındaki Khne, Trme, Çar, Şampa dağlarını kendilerine mesken edinen 600'den fazla Trabzon Ermenilerinin direniş muharebeleri unutulmamıştır. O çarpışmalara önderlik eden Zil Ohannes, Mikayel Zeytuncyan, Hakob Kehyan gibi yiğit insanlardı²². 1915 yılı Temmuz ve Ekim ayları arasında topları ve makineli tüfekleriyle gelen düzenli Türk ordu birlikle-

ri, Konka ormanlarında mevzilenmiş Ermeni yiğitlerini ezmeye ve imha etmeye çalışmış, ama bunda başarılı olamamış, ağır kayıplar vererek geri çekilmek zorunda kalmıştır.

Belirtmek gerekir ki, Ermeniler belli aralıklarla ama sürekli ta 1923 yılına kadar mücadele ettiler. Bu tarihte sonra da geriye kalanlar kayıklarla, takarla Karadeniz üzerinden dalgalarla boğuşarak, Rusya ulaştılar. Bunlar silâhları ellerinde, yenilmeden, ama memleketlerinden uzaklaşan son 700 Ermeni oldu²³.

Soçi ve Tuapse yerel komünist partisi yöneticileri tarafından 40 günlük hapsinden sonra, deniz kıyısı bölgelerinde oturmamak şartıyla hepsi serbest bırakıldı²⁴. İşte Trabzon Ermenilerinin son kahramanlarına olan özlemlerinin şahane sayfası böylece tamamlandı. Başka direniş hareketleri hakkındaki bilgilerimiz maalesef yok, ancak bunların olmadığını değil kuvvetle olduklarını tahmin edebiliriz.

Trabzon kırımlarının örgütçüleri de Ermeni soykırımının birçok sorumluları gibi, hak edildikleri cezaya çarptırıldılar. **Vali Cemal Azmi 17 Nisan 1922'de Berlin'de Arşavir Şirakyan tarafından öldürüldü²⁵.** Cemal Azmi'nin en yakın yardımcı ve azılı Ermeni düşmanı olan Tekkeş Neşad da yine Ermeni intikamcısının kurşunlarıyla devrildi. Cemal Azmi'nin suç ortakları Mehmed Ali, İmamzade Mustafa, Niazi ve diğerleri Kostantinapolis Harp Divanı'nca 1919 yılında değişik süreler ile Malta'ya sürüldü. Trabzon'da İttihatçıların Parti Komitesi sorumlusu Nayil Bey ise 1918 yılının ateşkes günlerinde Azerbaycan'a kaçtı ve burada da Ermeni intikamcısı tarafından katledildi. Trabzonlu Misak Torlakyan Ermeni Nemesis Harekâtı'nın aktif üyelerindendi. Misak Torlakyan 18 Temmuz 1921'de Kostantinapolis'te, 30 bin Bakü Ermenisinin 1918 yılında vahşice katledilmelerini örgütleyenlerden biri olan Azerbaycan eski İçişleri Bakanı Behbut Han

Civanşir'i tek kurşunla öldürdü. Trabzon Ermenilerinin cellâtlarından Nayil Bey'in, Behbut Han Civanşir'in çok yakın dostlarından birisi olduğunu da unutmamak gerekir²⁶.

Petros Hovhannisyan:Erivan Devlet Üniversitesi, tarih doktoru, doçent

Yazarın yararlandığı kaynaklar

1 H. Taşyan'ın "Karadeniz'den Karin'e (Erzurum'a) Kadar Ermeni halkı /tarihsel-etnografik kısa bir özet/" incelemesi (Viyana, 1921) 1915teki olaylardan önce Trabzon vilâyetinde oturan Ermenilere ilişkin bazı fikirler verebilir.

2 Aynı yerde, s.28.

3 Teodik, Herkese Takvim, Kostantinapolis, 1922.

4 Ermeni Pontusu Tarihi, s. 29.

5 M. Guşakçyan, Trabzon ile Samsun Vilâyetlerinin Tehcir ve Taktilleri, Büyük Ermeni Soykırımının Hatıra Defteri, 3. baskı, Beyrut, 1987, s.466. M. Arzumanyan, Ermenistan:1914-1917, Erivan, 1969, s.383.

6 A. Melkonyan, Trabzon Vilâyeti, Ermeni Sorunu Ansiklopedisi, Erivan, 1996, s.21-22.445.

7 Haykazn Ghazaryan, Soykırımcı Türk, Beyrut, 1968, s. 21-22. Hovhannes Nazlyan, Anılarım, Beyrut, 1960, s. 56-57. Levon Vardan, Ermeni Onbeşlerinin Kronolojisi, Beyrut, 1975s. 29-30.

8 M. Torlakyan, Günlerim ile Beraber, Beyrut, 2001, s. 240.

9 Büyük Ermeni Soykırımının Hatıra Defteri, s.468.

10 Ermeni Pontusu Tarihi, s.222-224.

11 H. Taşyan, Alman Belgelerine Göre Ermeni Ulusunun Tehciri, I. bölüm, Viyana, 1921, s.58. G. Bryce The Treccment of Armenians in the Ottoman Empire, 1915-1916, Beirut, 1972, s. 86, 291.

12 H. Ghazaryan, yukarıda adı geçmiş eseri, s.75-78. Ermeni Pontusu Tarihi, s.227.

13 M. Guşakçyan, yukarıda adı geçmiş eseri, s.470.

14 M. Arzumanyan, yukarıda adı geçmiş eseri,s. 384.

15 C. Kirakosyan, Birinci Dünya Harbi ve Batı Ermenileri: 1914-1916, Erivan, 1967, s. 345.

16 Levon Vardan, Ermeni Onbeşinin Kronolojisi /1915-1923/, Beyrut, 1975s. 45.

17 Daha ayrıntılı: Gh. Makunts, Trabzon Ermenilerinin Tehciri, Tahran, 1963, s.63-65

18 Ermeni Pontusu Tarihi, s.228-229.

19 Aynı yerde, s. 224-228.

20 Aynı yerde.

21 Sepuh Aknuni, Bir Milyon Ermeninin Kırım Tarihi, Kostantinapolis, 1921, s. 178.

22 M. Torlakyan, yukarıda adı geçmiş eseri, s. 317.

23 Büyük Ermeni Soykırımının Hatıra Defteri, s. 475.

24 M. Torlakyan, yukarıda adı geçmiş eseri, s. 325.

25 Daha ayrıntılı: A. Şirakyan, Kurbanların Vesiyetnamesiydi, Beyrut, 1975.

26 Bu eylemlerin detayları M. Torlakyanın "Günlerim ile Beraber" hatıratlarında var

“Solda” değil, saldırılarda ittifak sağlandı

Ancak egemenler şunu çok iyi bilmekteler ki, hangi egemen kesim iktidara gelirse gelsin, seçimler, dünya ölçeğindeki ekonomik-siyasal krizin yansıması olan yönetememe krizinin aşılmasını sağlayamayacaktır. Bu durum ise emperyalist politikaların bölgede hayata geçirilmesini giderek zorlaştıracaktır.



Halka açık bir alanda patlayan ve 7 kişinin yaşamını yitirmesine, onlarcasının da yaralanmasına neden olan bomba, PKK tarafından üstlenilmemesine rağmen, ısrarla PKK'ye mal edilmeye çalışılmaktadır. Bu kontra olduğu çok açık olan bombalı saldırının PKK'ye mal edilmeye çalışmasının ardında yatan neden ya da nedenler ise çok açıktır.



Kasım ayında beklenen ancak Genel Kurmay'ın açıklamasıyla, daha Cumhurbaşkanlığı sorunu çözülmemişken öne alınmak zorunda kalınan genel seçimlere az bir zaman kala, seçim telaşına kapılan egemen klikler, seçimlere dönük hazırlıklarını aralıksız sürdürüyorlar. Suni olarak yaratılan “Laiklik-Şeriat” tartışmaları, yine bunu yaratanlarca, kendi lehlerine çevrilmeye ve seçim propagandaları, neredeyse bu karşılık üzerine oturtulmaya, en azından bu görüntü verilmeye çalışılmaktadır.

Bu tartışmaların bir yanını oluşturan ve ABD tarafından yapılan açıklamalara bakıldığında, bunların desteğini (görüntüde de olsa) arkasına almayı sürdüren AKP'dir. AKP bir yandan tartışmaların “şeriatçı” tarafında bulunması (ya da orada gösterilmesi) itibarıyla, ne kadar “laik” olduğunu kabul ettirme gayretine düşerken, diğer yandan ise hem Cumhurbaşkanlığı hem de genel seçimleri kendi lehine çevirmeye dönük yasalar çıkarma telaşına düşmüştür. Sürecin

“laiklik” tarafını temsil eden, CHP gibi düzen partilerine gelince, onlar da boş durmamaktalar. Bu partiler, düzenlenen mitinglerdeki, kendi potansiyelleri olarak düşündükleri kalabalıklardan da aldıkları cesaretle, hem ne kadar “laik” hem de aynı zamanda ne kadar “solcu” olduklarını kabul ettirme telaşına kapılmış bulunmaktalar. Son seçimlerde uğradıkları hezimet de göz ardı etmeyen bu kesimler, bu seçimlerden daha güçlü çıkmanın hesapları içinde aralarında ittifaklara gitmekte. İzledikleri politikalarla en az MHP kadar faşist oldukları giderek tescillenen CHP-DSP gibi partilerin “sol ittifak” adı altında gerçekleşen ittifakı da, yine aynı hesaplar sonucu ortaya çıkmıştır.

Ancak, emeğin bu azılı düşmanlarının, emeğin sömürsünün ortadan kalkması, emeğin kurtuluşu için verilen, sınıf mücadelesiyle özdeşleşmiş bir tanım olan “sol” tanımını kendilerine maske yapmaya çalışmaları, bugün bırakalım emekçi yığınları, birçok burjuva aydın vb. çevrelerce bile kabul görmemektedir.

Nitekim Baykal, ittifakın yapıldığı günlerde yaptığı açıklamalarla, özde kimin temsilcileri olduklarını bir kez daha teyit et-

miştir. Baykal yaptığı konuşmada **AKP hükümetinin siyasal-ekonomik politikalarını aynen sürdüreceklerini hatta bunları daha da güçlendireceklerini vurgulamıştır.** Bunun anlamı ise, başta IMF'nin olmak üzere, TÜSİAD gibi sermaye temsilcisi kurumların emek düşmanı politikalarının, özde ise emperyalist ekonomik-siyasal politikaların aynen hayata geçirilmeye devam edileceğidir. Yani, özelleştirmeler, işsizlik, açlık ve bir bütün olarak da sosyal yıkım anlamına gelen emperyalist neo-liberal politikaların olanca hızıyla hayata geçirilmeye devam edileceğinin garantisini vermekteler daha şimdiden.

Bu tutumun bizim açımızdan yadsınacak bir yanı olmadığı gibi, bu partilere ilişkin bugüne kadar yaptığımız tespitlerle de örtüşmektedir. **Kısacası bizler açısından yeni ve beklenmedik bir durum değildir.** Önemli olan bunların, gerçekte çoktan açığa çıkmış olan, emek düşmanı faşist yüzlerinin, bu partilerin oy potansiyelinin önemli bir bölümünü oluşturan emekçi yığınlar tarafından da görülebilmesidir. **Çünkü bu partiler geçmişte olduğu gibi, yine bu seçim sürecinde de emekçi yığınların oylarına göz dikmiş bulunmaktalar.** Bunların oylarına göz diktikleri kesimler içinde önemli bir yeri de Aleviler tutmaktadır. Başta CHP olmak üzere, tüm sistem partileri, her seçimde olduğu gibi, yine bu seçimlerde de Alevi oylarını kendilerine yedekleme çabasını artırmışlardır.

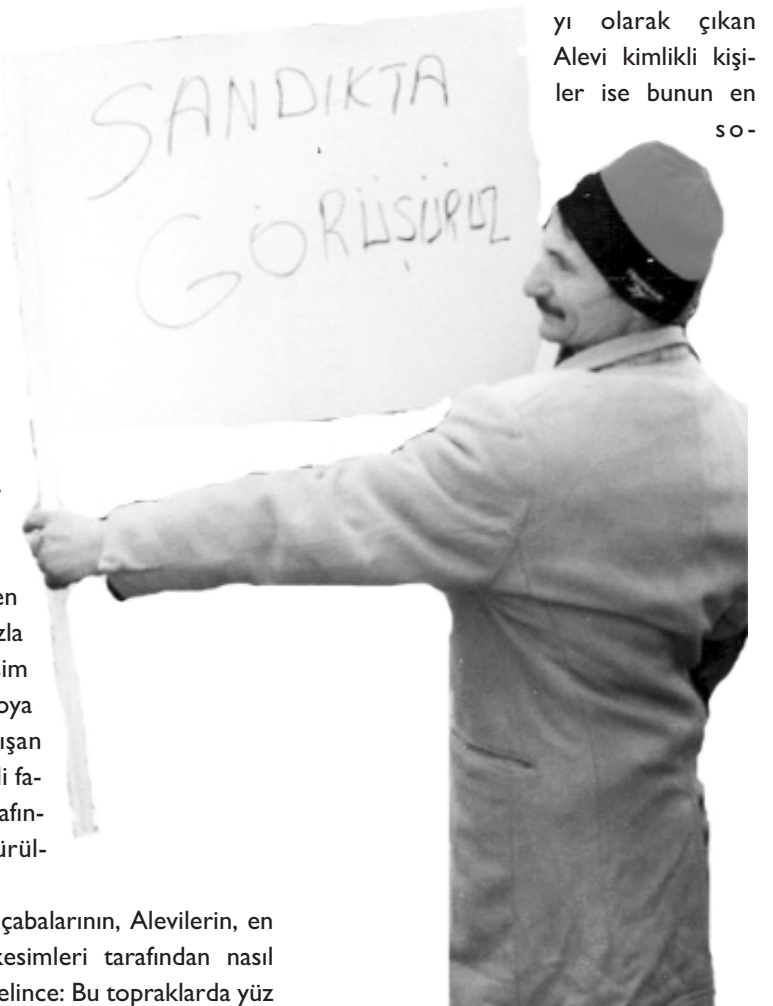
Aleviler, tüm düzen partilerinin hedefinde...

Bu çabalar bugün sadece “sol” veya sosyal demokrat maskeli partiler tarafından değil, giderek yükselen ırkçı şoven dalgadan en fazla nasiplenen kesim olan ve bunu oya çevirmeye çalışan MHP gibi tescilli faşist partiler tarafından da sürdürülmektedir.

Onların bu çabalarının, Alevilerin, en azından bazı kesimleri tarafından nasıl karşılandığına gelince: Bu topraklarda yüz

yıllardan beri baskılara, katliamlara ve çeşitli zulümle uğrayan Alevilerin, mücadelelerinin temelinde ezilenlerin kurtuluşu yatan devrimcilere her zaman yakın olmuşlar ve öteden beri bu topraklardaki devrimci potansiyelin önemli bir bölümünü oluşturmuşlardır. **Zaten bir toplumun en ezilen kesimlerinin, o toplumdaki devrimci potansiyeli oluşturması tüm toplumlar açısından geçerli bir durumdur.** Her toplumun, çeşitli nedenlerle ezilen kesimleri, o toplumun devrimci potansiyelini oluşturmaktadır. Ve devrimin temel yasalarından biridir bu. **Ülkemiz devrim mücadelesinde bugüne kadar Alevilerin ağırlıklı olarak devrimci safalarda yer almalarının temelinde yatan neden de özetle ve özde budur.** Ancak sistemin toplum üzerinde yarattığı dejenerasyon, sistematik olarak empoze edilen faşist resmi ideoloji, Alevilerin belli kesimlerini de giderek devrimcilerden ve devrim mücadelesinden uzaklaştırmış ve devlet güdümlü bu yönelimin öncülüğünü yapan, **İzzettin Doğan** vb. kişiliklerin yoğun çabalarıyla Aleviler bir bütün olarak sisteme yedeklenmeye çalışılmıştır/çalışılmaktadır. Ancak geçmişte CHP gibi faşist Kemalist ideolojiye yedeklenmeye çalışılan Aleviler, öyle görünüyordu ki, artık MHP gibi azılı faşist partilere de yedeklenmeye çalışılmaktadır. Seçim sürecinin hızlanmasıyla birlikte bu durum daha da açığa çıkmıştır. Bazı böl-

gelerden MHP adayı olarak çıkan Alevi kimlikli kişiler ise bunun en so-



mut örneğidir. Bunlar her ne kadar sermayenin temsilcisi denebilecek, iş adamı vb. egemen sınıfa ait zengin kişiler olsalar da, oyun gerçekte bunlar nezdinde, genelde tüm emekçi yığınlar özelde ise Alevi emekçi yığınlar üzerinde oynanmaya çalışılmaktadır.

Seçimlere bomba düştü

Emperyalist güdümlü ülke egemenlerinin tüm hesapları hiç şüphesiz emekçi yığınları zapturapt altına almaya dönüktür. Ve bu hesapların kapsamının ne kadar geniş olduğu giderek ortaya çıkmaktadır. Seçim hengamesi içinde Ankara'da patlayan bomba ve ardından yaşananlar ise bu kapsamın ne boyutta olduğunu ve önüne geçilmediği sürece daha ne kadar boyutlanabileceğine işaret etmektedir.

Ankara'nın göbeğinde patlayan bombaya bağlı gelişmeler, bu ülke halkına değil, emperyalistlere ve onların ülkedeki uzantılarına hizmet ettiği yönünde hiç kuşku olmayan ve son aylardaki tartışmaların bir diğer merkezinde duruyor görünen faşist TSK'nın gerçek derdinin laiklik-seriat tartışmaları değil, çok daha başka olduğunu da göstermiştir bir kez daha. **Hedef, özelde Kürt Ulusal Hareketi nezdinde Kürt halkı genelde ise sınıf mücadelesi merkezli devrimci-komünist hareket ve tüm ilerici kesimlerdir.** Bir bütün olarak da ülkenin işçi-emekçilerden oluşan tüm emekçi kesimleri ve onların mücadeleleridir.

Ülke özgülünde, emperyalizme göbekten bağımlılığın sonucu olarak, emperyalizmin genel ekonomik-siyasal kriziyle birlikte ortaya çıkan yönetememe krizi, emperyalizme en iyi hizmeti kimin/kimlerin vereceği yarışını da iyice açığa çıkarmıştır. Suni çatışmalarla temellendirilmeye çalışılan bu hizmet yarışından en kazançlı çıkma hesapları içinde seçimlere gelinmiştir.

Ancak egemenler şunu çok iyi bilmekteler ki, hangi egemen kesim iktidara gelirse gelsin, seçimler, dünya ölçeğindeki ekonomik-siyasal krizin yansımaları olan yönetememe krizinin aşılmasını sağlayamayacaktır. Bu durum ise emperyalist politikaların bölgede hayata geçirilmesini giderek zorlaştıracaktır. Bunu ise ne emperyalistler ne de varlıklarını emperyalistlere borçlu olan, emperyalizmin yeminli uşakları göze alamamaktadır. Bunun içindir ki bu politikalar önünde engel olarak görülenlerin, daha katı yöntemlerle "etkisizleştirilmesi" gerekmektedir. Buna dönük adımların ne boyutta olabileceği ise Ankara'da patlayan bomba ile birlikte ortaya çıkmıştır.

Bombanın patlamasından sadece çok kısa (saat, hatta dakika) sonra Genel Kurmay Başkanı "iyi çocuklar"ın hamisi Büyükanıt'ın- benzer durumlarda bu zamana kadar olmadık biçimde-olay yerine gelerek, açıklamalarda bulunması ve bu açıklamaların içeriği, bundan sonrasına ilişkin epeyce ipucu vermektedir. Yaptığı açıklamada "benzer olayların başka

yerlerde de olabileceği" yönlü "kehanetler" de bulunması ise, bombanın piminin gerçekte kimlerin elinde olduğunu ve benzer kontra eylemlerin bundan böyle de gerçekleşebileceğini göstermeye yetmiştir. Halka açık bir alanda patlayan ve 7 kişinin yaşamını yitirmesine, onlarcasının da yaralanmasına neden olan bomba, PKK tarafından üstlenilmemesine rağmen, ısrarla PKK'ye mal edilmeye çalışılmaktadır. Bu kontra olduğu çok açık olan bombalı saldırının PKK'ye mal edilmeye çalışmasının ardında yatan neden ya da nedenler ise çok açıktır: Birincisi, **bağımsız adaylarla seçimlere gireceğini açıklayan DTP'nin, böylelikle Kürtlerin seçimlerdeki şansını azaltmak, önünü kesmek.** İkincisi ise, **bir bütün olarak Kürt Ulusal Hareketine dönük imha saldırılarının dozunu artırmak.** Ve yine buna bağlı olarak uzunca zamandır gündemde olan ve TSK'nın prestij meselesi haline getirdiği sınır ötesi hareketin önünü açmak. Asker cenazeleri üzerinden yapılan vatan-millet-bayrak propagandasının üst düzeylerde seyir ettiği şu dönemde buna uygun zeminin yeterince oluştu-

masında hiç vakit kaybetmeyen ülkemiz faşist egemenleri, uzunca süredir beklemede tuttıkları bir yasayı gündeme getirmekte gecikmemişlerdir.

Polise ve tüm güvenlik güçlerine sınırsız denilebilecek yetkiler tanıyan bu yasa ile birlikte yargısız infazların, keyfi gözaltı ve tutuklamaların, ev, işyeri, demokratik kurum ve neredeyse tüm özel-tüzel mekanların izne bağlı olmadan aranmasının,



ğu/oluşturulduğu düşünülmektedir.

Hedef tüm toplumsal muhalefettir

Toplumda yaratılan ve ırkçı-şoven ruh hali üzerinden yükselen bu zemin, linç kültürünü de büyütme sürdürmekte. Bu ruh hali ise artık sadece "bölücüler" olarak gösterilen Kürtleri ya da devrimci-ilerici kesimleri değil, toplumun tüm kesimlerini hedef almış durumda. Örneğin Sorgun'daki kışkırtılmış "namus bekçileri"nin "fuhuş yapıyor" gerekçesiyle evleri ateşe vermesi ve akabinde gelişen olayların günlerce sokağa taşması, kentte terör estirilmesi gibi olaylar da yine egemenlerin yarattığı tablonun ürünüdür. Bunu içindir ki her türden şiddet, hak gaspı ve imha politikası için yeterli "olgunlaşma" sağlanmıştır diye düşünülmektedir. Geriye ise, özeti toplumsal muhalefeti bir bütün olarak susturmak, gözdağı vermek ve her türden yöntemle etkisizleştirmek anlamına gelen bu politikanın yasalaşması kalmıştır artık. Ve bu yönlü adımların atıl-

ışmalarının talan edilerek, kurumların keyfi kapatılmasının önü tamamen açılacaktır. Bugüne kadar zaten gayri resmi olarak yapılan bu uygulamalar artık yasal güvenceye alınarak, toplumsal muhalefetteki en küçük kıpırdanışın "başı ezilmeye" çalışılacaktır. Uygulamaya konulmak istenen yasanın anlamı, "fazlası yok eksikliği var" denebilecek biçimde, tam da budur! Ve bu yasa üzerinde tüm egemenler hemfikirdir. Böylelikle en büyük seçim ittifakı "solda" değil, saldırılar noktasında sağlanmıştır.

Kısacası, Genel Kurmay muhtırasıyla seçim kararıyla başka bir boyutta taşınan süreç, egemenler arası iktidar yarışı gibi görünse de, son gelişmeler esas hedefin emekçi yığınlar ve onların en ileri kesimleri olduğunu bir kez daha hem de inkar edilemez biçimde açığa çıkarmıştır.

Seçimlerde hangi egemen kliğin işbaşına geleceği ise önemli değildir. Çünkü hangisi gelirse gelsin, ezilen yığınlara dönük çok yönlü saldırılar artarak sürecektir. Egemenler arasında gerçekleşen

sözde çatışmalar, saldırıları kimin daha kapsamlı hayata geçireceği ve emperyalist çıkarları kimin daha tavizsiz koruyacağı üzerinde yükselmektedir. Başta ABD emperyalizmi olmak üzere, emperyalist güçler de bunu çok iyi farkındadır ve sürece yön veren de zaten onlardır. **Nihai kararlarını, tavırlarını hangi klikten yana koyacaklarını ise önümüzdeki günlerde göreceğiz.** Örneğin, bugün AKP'nin arkasında gibi görünen ABD'nin,

Yaşanan gerçeklerin en geniş halk yığınlarına anlatılması ve umudun parlamento seçimlerinde değil, emekçi yığınların sisteme karşı ortak mücadelesinde olduğunun kavratılması görevi ise devrimci-komünistlerin şu süreçteki en yakıcı görevleri arasındadır.

bu tutumunda ne kadar samimi olduğunu, AKP'yi destekler gibi görünürken, şu süreçteki politikalarına daha denk düşen başka bir kesimi el altından destekleyip-desteklemediğini zaman içinde göreceğiz. Çünkü emperyalistler çıkarları gereği, bu ve buna benzer pratikleri her zaman sergilemişlerdir. Ve aslında uşakları da bunu çok iyi bilmekteler. Kendilerini onlara ispatlama yarışına bu kadar sarılmaları da bundandır.

Bu gerçekliklerin en geniş halk yığınlarına anlatılması ve umudun parlamento seçimlerinde değil, emekçi yığınların sisteme karşı ortak mücadelesinde olduğunun kavratılması görevi ise devrimci-komünistlerin şu süreçteki en yakıcı görevleri arasındadır. **Alternatifsizlik içinde sistem partilerinin peşinden sürüklenmeye çalışılan, kötünün iyisini değil kötünün kötüsünü seçmek zoruunda bırakılmak istenen ezilen yığınlar, alternatif olabilme, alternatif sunabilme görevidir bu aynı zamanda.**

Tarım ve Köyişleri Bakanı M. Eker'in sözleri ve tarımda yaşanan gerçekler

Tarımı artık bir "sektör" olarak değerlendirdiklerini belirten M. Eker, bu yüzden kaliteli ve verimli üretimde bulunanlara dönük destekleme politikalarının izleneceğini belirtiyor. Hükümetken bile muhalefet olan, halka "hizmette" (siz hezimet anlayın) kusur etmeyen AKP'nin Tarım Bakanından böyle "dobra dobra" açıklamalar beklenirdi.

Ülkemiz tarımında geri dönüşü mümkün olmayan bir yıkım gerçekleşiyor. Emperyalist tarım politikalarının bir sonucu olan ve yerli uşaklarca da "sanayileşmek", "rekabet gücünü artırmak" vb. ifadelerle halka yutturulmaya çalışılan bu saldırı politikaları, son yıllarda hızla arttı ve bugünlere gelindi. Hatırlanacağı üzere yakın geçmişte, tarımsal nüfusun yüzde 10'lara düşürüleceği açıklanmıştı. **Tarımsal nüfusu emecek sanayiye dayalı bir gelişmenin söz konusu dahi edilmediği ve ülkenin küçük üretimine dayalı kırsal yapısında bu yönelimin açık bir yıkım olduğu anlaşılmıştı.** Bugüne kadar gelişmeler de bu gerçeği yeterince kanıtlamış durumdadır.

II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında uygulamaya konulan ithal-ikameci politikalar doğrultusunda yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin temel ihraç malzemelerini tarımsal ürünler oluşturur hale gelmişti. Ülkemizde olduğu gibi **Brezilya, Arjantin, Şili, Hindistan** gibi ülkelerde, emperyalist sermayenin ihtiyaçları ve uluslararası işbölümü paralelinde tarımsal alanda önemli gelişmeler yaşanmıştı. Diğer bir deyişle ünlü "**Yeşil Devrimler**" gerçekleştirilmişti. Emperyalist sermaye, kendi merkezlerinde ise çok daha fazla kâr getiren ve emperyalistler arası rekabetin temelini oluşturan sanayiye yatırım yapmıştı. 1970'li yıllarda emperyalist sermayenin içine girdiği krizle birlikte ithal-ikameci politikalar iflas etmiş ve emperyalist devletler daha önce doğrudan girmedikleri üretim alanlarına müdahale etmeye başlamışlardı. Aşırı üretimin yapısal doğası ve fazlanın yok edilmesi sorunu tekrar temel gündem oluyordu artık. 1980'lerin tarım kriziyle işte bu "**fazlanın**" yok edilmesi temelinde yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin tarımsal üretimleri hedef tahtasına oturtuluyordu. Geleneksel koşullarda üretim gerçekleştiren **yarı-sömürge, yarı-feodal** ülke köylüleri bu süreçte önemli bir tasfiyeyle karşılaşiyor ve üretimden koparıyor/kopuyorlardı. Dış işlerinden, İç İşlerine, Sanayi'den, Tarım'a kadar tüm bakanların pervasız açıklamalarda bulunması da bunun açık bir göstergesidir.

Süt, Et, Gıda Sanayicileri ve Üreticileri Birliği'nin (SETBİR) Nisan sonlarında düzenlediği toplantıda konuşan **Tarım ve Köyişleri Bakanı Mehdi Eker**'in açıklamaları bu yönde yeni gelişmelerin de haberciliğini yapar nitelikteydi. Gelişmelerin arka planındaki gerçekleri de aktararak bu açıklamaları irdelemeye çalışalım. "**Türkiye'nin tarımda kendisine yettiği kocaman bir palavra. Sınırları kapatıp, dünya ölçüğünde ve kalitesinde ürün almayıp, olanı pazarlarsanız, piyasanızı mevcutla yetinmeye zorlarsanız, elbette kendinize yettiğinizi sanırsınız. Aslında kendinize yetmeniz**

söz konusu değildir. Nitekim kapılar rekabete açılınca bu gerçek ortaya çıktı. Alışık olmadığımız tarımsal ithalat rakamlarına ulaşıldı ve tarımın gerilediği yanılışı ortaya çıktı" diyen M. Eker hızını alamamış olacak ki geçmişte uygulanan destekleme politikalarına da saldırarak köylülerin tümüne destek verilmesini eleştiriyor. Tarımı artık bir "sektör" olarak değerlendirdiklerini belirten M. Eker, bu yüzden kaliteli ve verimli üretimde bulunanlara dönük destekleme politikalarının izleneceğini belirtiyor. Hükümetken bile muhalefet olan, halka "hizmette" (siz hezimet anlayın) kusur etmeyen AKP'nin Tarım Bakanından böyle "**dobra dobra**" açıklamalar beklenirdi. Çünkü dün, Bakan M. Eker'in yerlere vurduğu politikaları dayatan, bugün ise bunları değiştirerek yenilerini dayatan aynı emperyalistlere memurluk etmekte kusur etmeyenler de Bakan Eker gibi aynı egemen sınıflar ve onların sözcüleridir. Dün önemli bir "övünç" ve halka propaganda malzemesi yapılan "kendine yeterlik" bugün "kötü" ilan edilmiş durumda.

Tarımda kendine yeterlilik ve tasfiye

Türkiye'nin "**tarımda kendine yetebilen yedi ülkeden biri olduğu**" söylemi geçmişe, özellikle de '70'li yıllara dayanıyor. Bu "kendine yeterliliğin" temelde emperyalizmin ihtiyaçlarını karşılamak üzere olduğu, halka yeterlik bakımından ise kısıntıları temsil ettiğini biliyoruz. Fakat öyle de olsa, üretkenlik ve kâr oranları açısından bugüne kıyasla Türkiye tarımının geçmişte daha iyi konumda olduğunu söylemek mümkün. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında emperyalist merkezlerde yaşanan kıtlıkla beraber Türkiye'ye Ortadoğu'nun tahıl ambarı rolü biçilmişti. Bu durum, tarımda gelişmeyi ("**Yeşil Devrim**") sağlayabilmek için devletin köylülere de görece destek olmasını zorunlu kılıyordu. 1950'li yıllarda ABD'den "**Marshall Yardımı**" kapsamında Türkiye'ye getirilen 40 bin traktörle sağlanan makineleşme, meraların tarıma açılması, tohumluk, ilaç, sulama projeleri ve yeni kurulan KİT'lerle beraber tarımda yaşanan gelişmeler de bu doğrultuda anlam buluyordu. Türkiye'nin genellikle küçük ölçekli ve yerel özelliklere sahip tarımsal yapısında '80'lere kadar önemli bir değişiklik olmamış, emperyalizm "yerel koşullarla" uyumlu ve devlet kurumları üzerinden bir gelişmeyi temel almıştı. '70'lerde tam anlamıyla yoğun bir tarımsal üretime geçilmiş, makineleşme ve kimyasal girdilerin kullanımındaki artışlarla verimlilik de artmıştı. 1950'lerden itibaren DP-AP (ve devamı DYP'nin) kırsal alanları oy deposu haline getirdikleri asıl gelişmeler de "**Marshall Yardımı**"yla başlayan süreçte ya-



şanmış ve tarımsal alandaki kaynak, makine ve hizmet aktarımları düzen partilerinin bir numaralı seçim malzemesi haline gelmişti. '80'li yıllarla birlikte emperyalist tarım ve gıda şirketlerinin ihtiyaçları değişmiş, uygulamaya konulan neo-liberal politikalarla ülke tarımı adım adım tasfiye edilmeye başlanmıştı. **Devletin tarımsal üretimdeki rolü de aynı amaçla tasfiyeye uğrayarak tarımsal KİT'ler özelleştirilmeye başlanmış, üretim büyük oranda "uluslararası kuruluşların" düzenlemesine bırakılmıştı.** Tek başına kırdan kente göçün en yoğun biçimde '80'li yıllarda yaşandığını söylemek yeterli bir fikir verecektir bize. '80'lerden itibaren uygulamaya konulan tarımı tasfiye politikalarında '97 yılı bir dönümü ifade etmektedir. Çok uluslu şirketlerin çıkarlarına uygun olarak hızlı ve yoğun bir biçimde destekler kaldırılmakta, özelleştirmeler yapılmakta ve köklü değişikliklerle köylüler için önemli bir yıkım gündeme getirilmektedir. IMF, DB, DTÖ ve AB gibi birlik ve kuruluşların çeşitli aldatmacalarla iç içe dayattığı politikalar bugün ülke tarımında gelinen noktanın da açıklaması durumundadır.

Tarımda piyasa kuralları

Diğer ülkelerle rekabet konusu, emperyalistler ve ülkemiz egemenlerinin en önemli demagogik söylemlerinden birini oluşturmaktadır. Bu paralelde, çok uluslu şirketler ile ülke üreticilerimize sunulan devlet desteği, altyapı, teknik vb. olanaklardaki fırsat eşitsizliği sürekli olarak unutturulmaya çalışılıyor. Eker'in "**alışık olmadığımız ithalat rakamları**" ve "**rekabetçi ürünler**" diye farklı adlarla ifade ettikleri zaten yıllardır emperyalist ülkelerin aldatmacalarına konu olan iki önemli başlığı oluşturuyor. Diğer bir deyişle, "dünya fiyatları" ve "**görelili üstünlük**" argümanlarıdır bunlar. Öyle ya, ülke üretimi "dünya fiyatları" karşısında tutunamadığı için "piyasa" kurallarına göre oyun oynamalıydı. Bütün köylülere desteklerden pay vermek gibi bağnazlıklardan vazgeçilmeli ancak verimli ve kârı yüksek olanaklara destek sunulmalıydı. Güçlü olanın kazandığı bu oyuna pek tabi ki biz de kendi üstünlüklerimiz üzerinden dâhil olmalıydık(!)

Bu argümanlara biraz daha eğilmekte fayda var. "**Dünya fiyatları**" kavramını açacak olursak; aslında böyle bir şey söz konusu değil.

"**Dünya fiyatları**" olarak lanse şey, gerçekte uluslararası piyasada oluşan ve en güçlü olanın tüm dünyaya dayattığı fiyattır. Ve bu fiyat belirlenirken ne tek başına üretim oranları ne de destek ve sübvansiyonlar belirleyici olmaktadır. Peki, bu durumda, yani güçlü olanın dayattığı koşullar altında hâkim hale gelen fiyatlara "**dünya fiyatları**" demek mümkün mü? Bir aldatmacanın ötesinde tabi ki mümkün değil. Ve Eker'in aktardığının aksine sorun içe kapalılık, verimsizlik, kalitesizlik vb. değil tamamıyla ekonomik-siyasi tahakküm ve dayatmalarla ilgilidir. Dış ticaretin vazgeçilmez demagogik kavramlarından "görelili üstünlük" ("rekabetçi ürün")'de de benzer bir aldatmaca söz konusudur. Emperyalist ülkelerin müsamahası olmadan gerçekte hiçbir anlamı olmayan bir üstünlüktür bu. Dünya fındık üretiminin % 70-80'i Türkiye'de gerçekleşirken dünya fındık fiyatlarının çikolata üretim merkezlerinde Hamburg Borsasında belirleniyor oluşu çarpıcı bir örnektir bizim için. Öyleyse burada sorunun belirleyici bir ayağının tarımsal üretim ve ticarete devletler tarafından sağlanan destek ve sübvansiyonlar olduğu açıktır. Bu konuyu da biraz irdelemek yararlı olacaktır. Zira **Doğrudan Gelir Desteği** (DGD) tartışmalarıyla da uzun bir zamandır gündemdedir destekler konusu. Geçerken belirtelim ki, tüm bu eşitsiz koşullar altında M. Eker'in açıkladığı gibi "**20 rekabetçi üründe**" gerçekten bir üretim ve ticaret artışı olacaksa bu tamamen emperyalist efendilerinin çeşitli nedenlerle bu başlıklardaki üretime izin verdiğini göstermektedir. Burada gerçekten bağımsız bir gelişim söz konusu değildir ve demek ki aslında "**2013'te 20 rekabetçi üründe Türkiye'yi dünya çapında önemli bir aktör yapmayı hedeflediklerini**" belirten Eker palavra atmaktadır. Biliniyor ki, emperyalist şirketler ucuz maliyet, yerel iklimsel koşullar, zorunlu geleneksel üretim biçimleri, tat, kalite, verim vb. gibi nedenlerle yarı-sömürgelerde de belli bir üretimi öngörmekte, bu alanlarda üretimi geriletmek yerine farklı bir bağımlılık ilişkisi altında oluşan kârı emebilmektedirler.

"Dünya fiyatları", "görelili üstünlük" gibi saf-satlarla dünya pazarlarının kendi kendini düzenlediği yönlü iddiaların büyük bir yalan olduğu yukarıda verdiğimiz "damping" örnekleriyle de açıkça görülüyor. Ancak ne hikmetse(!) dünya piyasalarında belirleyici oranda eşitsizlik-

ler yaratan bu tür devlet müdahaleleri uluslararası tarım yasalarına aykırılık taşıyor. GATT'ın dumping tanımına göre, "eğer bir mal iç Pazar fiyatından ihraç ediliyorsa, bu fiyat toplam maliyetin altında da olsa dumpingden söz edilemez" deniyor. **Aslında bahsedilen sadece emperyalist ülkeler için geçerli bir durumdur. Çünkü bu ülkelerde köylüler DTÖ'nün kabul ettiği doğrudan destekten yararlanıyorlar ve böylelikle de düşük fiyattan satışa olanak sağlanmış oluyor.** Peki bu üretimi ve fiyatları belirleyen, DTÖ'nün kabul ettiği veya etmediği destek biçimleri nedir? Bunu anlamak için K. Boratav'dan uzun bir alıntıya başvuralım: "Amaçları ne olursa olsun, az gelişmiş ülkelerde izlenen tarımsal politikalar genellikle 'piyasalara müdahaleler' biçimini almıştır. Taban fiyatlar, destekleme alımları, ürün veya girdi piyasalarının pazarlama kuruluşlarının denetimi ve kredi-girdi sübvansiyonlarının yaygınlaşması gibi... Özellikle ABD'nin tarımsal politikalarında önem taşıyan çiftçilere üretimden bağımsız olarak (**hatta bazen üretimi kısma karşılığı olarak**) verilen transferler üçüncü dünya ülkelerinde gözlenmez. İşte 1980'li yıllardan bu yana, önce IMF/DB programlarında, sonra da DTÖ kural ve normları aracılığıyla az gelişmiş ülkelere kabul ettirilmeye çalışılan politikalar, tarımsal 'ürün ve girdi piyasalarındaki müdahalelerin' tasfiyesini hedeflemiştir. Genel olarak tarımcı nüfusa dönük (**ve ABD modelinde gözlenen türden**) kaynak aktarımları ise, 'meşru' görülmüştür. DTÖ'nün tarım anlaşmasına bu ayırım, 'dış ticareti saptırıcı desteklemeler' kavramıyla girmiş; belirli ürünlere ve girdilere dönük tüm müdahale ve kontroller, 'kavuniği kutu' (**İngilizcesi 'amber' yani 'kehribar' kutu**) diye nitelendirilen bir kategoriye alınmış ve bunların zaman içinde tümüyle tasfiyesi hedeflenmiştir... Buna karşılık, ABD türü 'çiftçilere, cari üretimle ve fiyatlarla bağlantılı olmayan ve devlet bütçesinden yapılan doğrudan ödemeler', 'yeşil kutu' diye adlandırılan bir kategoriye alınmış ve bu tür desteklemeler üzerinde herhangi bir sınırlama, kısıtlama öngörülmemiştir." (**Özgür Üniversite Forumu Sayı: 28, Ekim-Aralık 2004, Küreselleşme Çağında Tarım Sorunu, "Cancun'daki Tarım Politikaları Tıkanması Üzerine Çeşitlemeler" Korkut Boratav**)

Görüldüğü gibi "piyasanın" emperyalistlerce belirlenen ama kutsallaştırılan kuralları adına yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdeki destek biçimleri (-ki geçmişte emperyalist devletler tarafından da uygulanmıştı) kuraldışı görülerek ortadan kaldırılmaya, DGD biçiminde üretimden bağımsız olarak köylülere ödenen destekler yaygınlaştırılmaya çalışılmaktadır. Bu kapsamda örneğin ABD'li pamuk üreticisi başına yılda ortalama 150 bin Doları aşan doğrudan ödemeler, herhangi bir destek alımı, taban fiyat, girdi sübvansiyonu içermediği için "**ticareti saptırıcı etki içermeyen**" türden bir transfer olarak değerlendirilmekte ve serbest bırakılmaktadır. Türkiye'de tarımsal alanda 70-80 yılda oluşan kurumsal yapı ve bu yolla sağlanan destekler ortadan kalktıktan sonra oluşan boşluğun hangi ekonomik imkanlarla, kaç yıl, nasıl süreceği belirsiz DGD gibi desteklerle doldurulamayacağı açıktır. Yüzyıla yakın bir zamanda, tarımsal üretimde dünyada oluşmuş yapı ve dengeler üzerinde, yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkenin kendini emperyalist ülkelerdeki destekleme biçimlerine uydurması mümkün

değildir. Bunun ekonomik-sosyal altyapısı olmadığı gibi, soyut konuştuğumuzda dahi bu çok uzun bir süreyi kapsayacak bir yönelim olacaktır.

Amaç; Büyük toprak sahiplerini ihya etmek

Tarım ve Köy İşleri Bakanı Mehdi Eker'in "**rekabetçi ve verimli üretilen ürünlerimizi öne çıkaracağız**" biçiminde açıkladığı; buğday, mısır, ayçiçeği, pamuk, mercimek, fındık, incir, üzüm ve tütün gibi ürünlerde son yıllarda köylüleri daha da gerilere iten gelişmelere bakarak aslında önümüzdeki yıllarda neler olabileceğini kestirmek de güç değildir. Pek tabii ki sınırlı oranda üreticinin, özellikle de büyük işletmelerin bu gelişmelerden ihya olması olasıdır. Fakat tüm üreticileri hesaba kattığımızda bu söz konusu bile edilemez. Zira Bakan M. Eker, desteklenecek ürünleri belirirken bunların hangi bölgelerde, ne oranda destekleneceğine dair de işaretler vermektedir. Ülke topraklarının iklim, coğrafya ve toprak esasına göre 24 ana ve 80 tali havzaya ayrıldığı ve bun uygun bitki desenlerinin, "rasyonel" biçimde destekleneceği de açıklanmış durumda. Bu sayede destekler heba edilmemiş olacak ve tarım havzalarında da tarım-sanayi entegrasyonu (bütünleşme) sağlanacakmış. DGD, alternatif ürün, bir köy bir ürün, bölge-havza temelli projeler, şirket tarımının güçlendirilmesi vb. gibi tarımsal alanda atılan adımların önemli bir ayağını da "**tarım-sanayi entegrasyonu**" adı altında ürünlerin ihracata dönük çeşitlendirilmesi ve işlenmesi oluşturmaktadır. Bakan Eker'in kastettiği de aslında ürünün ham biçimiyle değil de "**paketlenerek, olgunlaştırılarak, suyu çıkarılarak, şişelenerek olsa olsa konservelenerek**" pazarlanmasından başka bir şey değildir. Fakat dünyada yaşanan örneklerinden de çok iyi bildiği gibi tarımsal ürünlerin işlenmiş veya işlenmemiş olması ya da teknoloji yoğun olmayan sanayi ürünleri haline gelmeleri yarı-sömürgelerin dünya piyasalarındaki "makus talihini" değiştirmiyor.

Hatta yerinde ve uygun zamanda yapılan bu küçük işlemler sayesinde emperyalistlerin kârı da artmaktadır. Yine fındıkta

emperyalizmle yarı-sömürge ilişkilerini tüm çıplaklığıyla ortaya seren bir durum bu "**çeşitlendirme ve işleme**" kapsamında yaşanmaktadır. Yani, dünya çikolata üretimine aktararak bu sayede dünya pazarlarında hâkim hale gel-

mek mümkün olmamaktadır. Çünkü açık ki emperyalist şirketler buna müsaade etmemektedir.

Tarım Bakanı M. Eker'in bitkisel üretim yanında hayvancılığa dair de benzer kimi açıklamaları olmuştur. Türkiye'de yeterli kaliteli ve verimli inek bulunmadığı için dışarıdan hayvan ithal edeceklerini belirten M. Eker, bunu da büyük sermaye gruplarının taleplerine bağlıyor. "**Sektör büyüyecek ama büyüemiyor**" diye açıklanan şey aslında deli dana ve mavi dil hastalığı nedeniyle ambargo uygulanan AB ülkeleri ve AB'den tekrar hayvan ithalatını başlatma isteğidir. Bu ülkeler dışında hayvan ithalatı yasak değilken, Bakanın açıklamalarıyla paralel şekilde büyük sermaye gruplarının "**ithalat serbest bırakılsın**" yakınmaları da bunun zemini hazırlamak amacı taşımaktadır. M. Eker'in de açıkladığı gibi Dünya Salgın Hastalıklar Merkezi, AB ülkeleri ve ABD'nin bazı eyaletlerinde deli dana hastalığı görülmediğini iddia ederek Mayıs ayında ambargoyu kaldıracağını işaretini vermişti. Bakana göre bu ülkelerden ithal edilen hayvanlar bir süre karantina merkezinde gözlem altında tutulursa sorun oluşmazmış. Fakat biz bu açıklamaları rahatlıkla AB ve ABD'li emperyalistlerin zararlarını karşılamaya "**gönüllü**" adaylık olarak değerlendirebilir, ülkeye yine hastalıklı hayvanların ithal edileceğini öngörebiliriz.

Tarım Bakanının ürüne, bölgeye, verim ve kaliteye dönük destek yapılacağı şeklindeki açıklamalarından da anlaşıldığı gibi köylülükte önemli farklılaşmalara yol açacak bir süreç geliştirilmektedir. Genel itibarıyla zaten köklü bir tasfiyeyi ifade eden bu politikaların bazı bölge ve üreticilerde sefalet boyutlarında sonuçlar doğuracağını şimdiden söyleyebiliriz. Örneğin dağlık ve kıraç arazisi, yetersiz altyapı ve ilkel denebilecek üretim koşulları ve hâlihazırda sava-

ş nedeniyle üretimi önemli oranda gerilemiş T. Kürdistanı bu planlar içerisinde nerede duracaktır? Salgın hastalıklar, en asgari düzeyde kullanılabilen destekler ve süren savaş koşullarında hayvancılığın elverişli koşullar nedeniyle avantajlı bir konumda olan bölgeler ayrıca öne çıkarıldığında diğer bölgelerdeki üreticilerin "**rekabet şansı**" ne olacak, ellerindeki ürünü (**eğer hâla üretim dışına itilmemişlerse**) ne yapacaklardır? Böyle birçok soru sorulabilir. Kısacası yaşanan, emperyalist şirketlerin istek ve izinleri doğrultusunda tarımsal üretimin şekillendirilmesi, geriye kalanın ise üretim dışına sürüklenmesidir.

Sonuç; Geri dönülmez bir yıkım!

Çiftçilik belgesini kaldırma girişim-

lerini bu paralelde ele alabilir, tam da Bakanın haberciliğini yaptığı, köylüleri destek ve hizmetler kapsamından çıkarmanın yasal adımları olarak düşünebiliriz. Öyle ki, Bakanlığın isminden "**köy işleri**" dahi çıkarılmakta, gerçeğine uygun olarak köylülüğe dönük hiçbir hizmette bulunulmayacağına adı konmaktadır. **Hep vurgulandığı gibi, ülkemizdeki kırsal yapı ve tarımsal nüfus oranı düşünüldüğünde izlenen bu politikalar geri dönülmesi mümkün olmayan bir yıkımı ortaya çıkarmaktadır.** Tabii ki bu süreçte de köylüleri yönlendirebilmek amacıyla -alternatif ürün projesinde bariz örneği yaşandığı gibi- bir süreliğine üreticilere kısmi avantaj ve aktarımlar sağlanabilecek, bu kısıntılarla gerçekleştirilen tasfiye kamufle edilmeye, oluşacak tepkiler törpülenmeye çalışılacaktır. Ancak devletin bu dönüşümü "**yumuşak**" biçimde sağlayacak olanaklarının da her zamankinden daha az olduğundan hareketle sürecin önemli patlamalara gebe olduğunu öngörmek abartı olmayacaktır. **Son altı yılda 3 milyon köylü ve ailesinin kırdan koptuğu, yine son birkaç yılda tarımdaki istihdamda 1.5 milyona yakın azalma olduğu yönündeki haberler de bu gerçeğin diğer bir yüzüdür.** Açıklanan tüm istatistikler bu coğrafyadaki en yoksul kesimin kırsal alanda, köylüler içinde olduğunu ortaya koymaktadır. Bazı veriler her gün kaç tane köylünün iflas ettiği haberlerini verir hale gelmiştir. Geline aşamada, kimi nedenlerle "tutucu" olarak değerlendirilen köylülük, karşılaştığı yıkım nedeniyle alanlara çıkmaktadır. **Geçtiğimiz yıla damgasını vuran, Egeli köylülerinin Ordu'da düzenlediği mitingler biriken tepkinin hangi biçimlerde yansıyacağına da habercisi niteliğindedir.** Zira egemenler cephesinde yaşanan seçim ve olası iktidar değişikliklerine rağmen tarım politikalarında emperyalizme uşaklıkta hiçbir değişimin olmayacağını söylemek yanlış olmayacaktır.

Ülkemizin var olan sosyo-ekonomik yapısı ve bütün bu gelişmeler değerlendirildiğinde Proletarya Partisi'nin çalışma yürüteceği öncelikli alanlar T. Kürdistanı kırsalı ve köylülüğü olacaktır. Yine tam da Bakan Eker'in açıkladığı gibi "tali" bırakılan bölge ve ürünler temelinde, köylülerin daha yoğun bir yoksullaşma yaşayacağı alanlar çalışma alanları olarak öne çıkacaktır. Kısacası hem kırsal yapıda kendini gösteren yıkım, göç vb. somut incelenerek hem de var olan köylü eylem ve örgütüllükleri takip edilerek devrim stratejimiz temelinde faaliyetlere ağırlık verilmek zorundadır. Tarımda gerçekleştirilen yıkım, nedenleriyle birlikte üreticilere aktarılmalı, bu konudaki oyun ve aldatmacalar teşhir edilmelidir. Bu paralelde, var olan ve oluşturulacak örgütüllüklerle köylüler hareket geçirmeli, Demokratik Halk Devrimi mücadelemizin temel ve somut bir ayağı haline getirilmelidir. Egemenlerin esas korkusu da budur. Kendiliğinden ve bir oranda düzen partileri güdümlü örgütlenen Ordu'daki fındık mitingi sonrası egemenlerin bazı açıklamaları da bu korkuyu dile getirir niteliktedir. Hatırlanacağı gibi, halkın sokağa dökülerek öfkesini yansıttığı çatışmaları, Proletarya Partisi ve devrimcilerin "provoke" ettiği söylenebilirdi. Buradan da anlaşılacağı üzere, egemenlerin yoksul köylü ve üreticileri uzak tutmaya çalıştığı asıl odak Proletarya Partisi ve onun faaliyetleridir. Bu bilinçle yeni süreçte faaliyetlere daha bir güçlü sarılmamız.



Temel yönelim ışığında kitle çizgimizi düzeltelim!

Devrimci bir hareket yaratma pratiği içinde örgütsel toparlanmayı sağlama olarak belirlenen temel yönelimin gerçekleşmesi önemli konularda bir hemfikirlik, ortaklığı sağlanmış bir kararlılık ve uygulamada kolektif bir çaba gerektirir. **Belirlenen temel yönelimin uygulanabilir düzeyde gerçekleşmesi ve sınıf mücadelesinin her alanında somutluk kazanması için devrimin önemli konularından biri olan kitle çizgimizin düzeltilmesi gerekmektedir.** Daha açık söylemek gerekirse teorik olarak ifadelendirme bakımından hiçbir güçlük çekmediğimiz, ancak bir türlü içselleştirip pratiğimize yansıtamadığımız ve başarısızlıklar yaşadığımız, yenilgiler aldığımız, yaşanan olumsuzluklardan yeterince dersler çıkartamadığımız ve devrimci pratiğimizi düzelterek yönelime giremediğimiz konuların başında kitle çizgimiz gelmektedir.

Gerek Halk Savaşı'nı geliştirip güçlendiremeyeceğin, gerekse de genel olarak sınıf savaşımında başarılı bir grafik çizilememesinin nedenlerinden biri de kitle çizgisindeki kavrayış eksikliği ve pratiğe uygulama zaafiyetidir. **Sınıf mücadelesinin her pratiğinde, her somutunda kitlelerle kurulan/kurulamayan ilişkilerin niteliği ve biçimi sorgulandığında yapılan tespit doğruluğu rahatlıkla görülecektir.** Bu sorun çözülüp, aşılmadan, yaşanan tıkanıklıklar giderilmeden kitleler tarafından kabul edilir bir önder ve öncü güç olunamaz.

Unutulmalıdır ki, devrimci bir sınıf hareketinin niteliği ve gücü kitlelerle kurduğu ilişkinin niteliğine ve düzeyine bağlıdır. Gücünü halktan almayan ve halka dayanmayan, kitlelerin gücünü ve rolünü bilince çıkartamayan bir hareketin yaşama, gelişme ve ilerleme şansı yoktur/olamaz. Bu iddianın doğruluğunu ve haklılığını ispatlayan yaklaşımı bir kez daha Lenin yoldaştan dinleyelim **"Her zaman yığınlarla çalışmalı ve yığınlar üzerinde etkiyi derinleştirmeli ve genişletmelidir. Bu olmazsa bir sosyal-demokrat da sosyal-demokrat değildir. Hiç bir örgüt, hiç bir grup, hiç bir çevre, bu çalışmayı sürekli ve düzenli olarak yürütmezse sosyal-demokrat örgüt sayılamaz."** (Lenin-İşçi Sınıfı Partisi Üzerine- Syf. 234)

Devrimin ve örgütlemenin temel konularının başında yer alan ve Proletarya Partisi'nin temel sorunlarında biri olan kitle çizgisi halkla devrimci bağ kurma, halkı kazanma ve örgütlenme, yönetme ve savaştırma gibi bir dizi işlevsel rolün doğru kavranmasıdır. **Devrimci kitle çizgisinden anlaşılması gereken devrimden çıkarı olan bütün sınıfların, yani geniş emekçi yığınların sömürü ve baskıdan, maddi ve manevi kölelik zincirlerinden kurtulması, kendi davasına sahip çıkıp harekete geçirilmesidir.** Kendi kaderlerini sömürüden ve baskıdan kurtulma yönünde tayin edip, davasına sahip çıkması için, devrimci politika ışığında bilinçlendirilip örgütlenmesidir. Bu kapsamlı ve zorlu görevin başarılması için de sınıf mücadeleleri tarihinin en büyük dersi olan

kitlelerin toplumsal gelişme ve değişimlerdeki biricik öznesi olduğu gerçeğinin kavranması gerekmektedir. Onların hem yıkıcı hem de yapıcı karakteri kavranmalıdır. Kitlelerle kurulacak ilişkide, kitlelerle birlikte, onların taleplerine sürekli ve doğru bir biçimde yanıt olmak kavranmalıdır. Kitle çizgisi; halkın sorunlarına, taleplerine, çelişkilerine yanıt ve çözüm olmayı, onların politik olarak eğitilme-

Devrimin ve örgütlemenin temel konularının başında yer alan ve Proletarya Partisi'nin temel sorunlarında biri olan kitle çizgisi halkla devrimci bağ kurma, halkı kazanma ve örgütlenme, yönetme ve savaştırma gibi bir dizi işlevsel rolün doğru kavranmasıdır.



sini amaçlamaktır. Bu temel kavrayışa uygun bir şekilde hareket edildiğinde yani kitleler kendi kurtuluşları uğruna sömürü ve baskıdan kurtulma mücadelesine seferber edilip harekete geçirildiğinde sınıf bilinçli proleterler kendi gerçek rollerini kavramış, bu kavrayışa uygun bir pratik örgütlemiş olduklarını ispatlamış olurlar.

İleri kitleler başta olmak üzere geniş emekçi yığınlar harekete geçirilip kurtuluşları uğruna seferber edilmiyorsa başta politik özgürlük silahını elde etme uğruna devrimin öznesi olma yolunda hareket edilmiyorsa orada ciddi ve kapsamlı bir kavrama ve uygulama sorunu var demektir. Örgütlenme, yönetme ve seferber etme sorunu var demektir. Peki bu sorun nasıl aşılacaktır? **Hangi kavrayış düzeyi ile, hangi örgütlenme biçimi ve araçlarıyla, hangi devrimci duruş ve kararlılıkla bu sorun aşılacaktır?** Devrimci pratiğimizde geniş kitlelerle bağ kuramayan, dar bir kesimle sınırlı kalan duruşumuzu doğru temelde sorgulayarak işe başlayacağız. Her şeyden önce yukarıda ifade ettiğimiz gibi kitlelerin devrim mücadelesinin bütün alanlarındaki özne rolü kavrandıkça, bu kavrayışa uygun bir pratik çizgi oturtulup bu çizgiye uygun mücadele biçimi ve araçları her alandaki

sınıf mücadelesi pratiğine kolektif tarzda uygulandıkça bu sorun çözülmeye başlayacaktır. Kitlelerin devrim mücadelesinin bütün alanlarındaki rolüne ilişkin kavrayış sorunu bir bütündür. Genel ve özeld, bütün ve parçada, kısacası sınıf mücadelesinin her alanında ortaya çıkan kavrayış eksikliği, pratiği örgütlenme zaafiyeti giderildiği oranda devrimci bir hareketlenme yaratılıp örgütsel toparlanma ve sağlanma yönelimi geçelik kazanacaktır. Ve o zaman pratiğin sayısız devrimci içinde önemli konularda hemfikirlik, ortaklığı sağlanmış kararlılık ve uygulamada kolektif çaba yaratılmış olacaktır. Ve o zaman belirlenen yönelim, belirlenen politika uygulama ve gerçekleştirme gücü kazanacak, bu gücün en temel taşları üzerinde sağlıklı bir örgüt inşa edilecektir. Ve o zaman devrimci görevler daha somut bir düzeye, uygulanabilir aşamaya taşınmış olacaktır. Ve o zaman burjuvazinin üzerimizdeki görünen ve görünmeyen etkilerinden kurtulmuş olacağız.

Kitleselleşme sorunu

İkinci bir zaafiyet gösterilen konu ise **"kiteselleşme"** kavramını özünden, amaç ve hedeflerinden kopartarak fazlasıyla kullandığımızdır. Önce bu kavramdan ne anlamamız gerektiğini belirtelim; **"Anladığımız şey kitlelere politik bilinç taşımaktır. Politik bilinç taşımak sürekli olarak politik düzeyin sorgulanmasını, ilerletilmesini ve doğrallığında kitlelerden öğrenmeyi gerektirir. Kitle hareketlerinin yaratılması, kiteselleşmenin kendisidir. Eğer bu hareketlerin dışında yer alıyorsak, kitle eylemlerinin (haklı, düzeni sorgulamayı içeren hemen her biçimdeki eylemin), örgütlerinin yapısını analiz etmiyorsak bu görevi başarmamız mümkün değildir."** (8. Konferans kararlarından)

Önce eski tarzın mahkum edilmesi gerekir. Nedir eski tarz? Kitlelerin sorunları, talepleri dışında onların sorun ve taleplerini dikkate almadan dar bir kesim içinde, dar bir kesimin beklentilerine yanıt olmayı amaçlayan; geniş yığınları değil sadece ileri kesimin dar bir çevre-çeperini içine alan örgütlenme tarzıdır. Geniş kitlelere rağmen, onların istem ve taleplerini dikkate almadan yürütülen çalışmadır. Keza kiteselleşme sorununu, kitle-

leri değişim ve dönüşümün öznesi yapmaya çalışmadan yürütülmeye çalışılan dar pratik çalışmalardır. Yani dar, bürokrat, marjinal çalışmadır. Kiteselleşme sorununu devrimci ve komünist hareketin bir sorunu olarak görmemektir. Bu temel sorunu kitlelerin kendiliğinden hareketinin bir ürünü olarak görmektir. Kitlelerden, kitlelerin kendiliğinden hareketinden öğrenmeyi bir kenara bırakan; onların hareketini, mücadelesini izlemeye, irdelemeye, anlamaya çalışmayan tarzıdır.

Oysa bilinir ki devrimci politika sürece doğru tarzda müdahaledir. Kitlelerden öğrenmeyen, kitlelerin kendiliğinden hareketini incelenmeden özellikleri, talep ve istemleri anlaşılabilir, anlaşılabilir-kavranmayan şeye de doğru tarzda müdahale edilemez. Bu eksik kavrayış her şeyden önce önderlik müdahalesini yetersiz kılar. **"Oysa tüm tartışmalarımızın, farklı fikirlere karşı mücadelemizin hedefinde kitlelerin kazanılması, onları etkileyen farklı fikirlerden, yine onların çabalarına destek olarak, onlara önderlik ederek kurtulmalarını sağlamaktır. Bu çalışmalar kitle çizgimizin somutlaşmasını beraberinde getirecektir."** (8. Konferans kararlarından)

"Nüfusun bütün sınıfları arasına gidin! Bu çalışma her zaman zorunludur!"

Sınıf bilinçli proleterlerin birincil görevi Proletarya Partisi'nin programını ve onun savaş çizgisini kitlelere propaganda edecek çalışmalar için kararlı olması ve buna göre örgütlenmesidir. Bunun için devrimin kitlelerin eseri olduğu gerçeğinin, aynı zamanda bir devrim stratejisi olması bağlamında Halk Savaşı gerçekliğinin merkezine oturtulması gerektiğinin kavranması gerekir. Yani kitlelerin savaşa seferber edilebilmesinin somutlanmasıdır. Sorun, bu perspektifin savaş stratejisinin ana eksenine yerleştirilebilmesi ve buna uygun bir kitle çizgisi anlayışının geliştirilebilmesinde yatmaktadır. Devrimci bir kitle çizgisinin yaratılması sorunu aynı zamanda devrimci bir savaş çizgisinin oturtulması sorunudur. Bu iki temel sorun iç içedir. Gerek devrimci bir kitle çizgisi (**devrimci kitle hareketi yaratma**) gerekse stratejinin ana eksenine haline getirmeye çalıştığımız savaş çizgisi sorununun çözümü kitlelere duyulan güvenin pekişmesinde yatmaktadır. Kitlelere güven duyulmadan ileri doğru bir adım bile atılamaz. Egemen sınıfların ideolojisiyle onların egemen kurumları aracılığıyla yürüttükleri yoğun ideolojik saldırıları sonucu geliştirdiği manipülasyonların, din, eğitim vb. faktörlerin etkisiyle, kitleler ilk aşamalarda bir dizi konu ve faaliyete yabancılaşmaya gösterecek, mesafeli duracaktır. Hatta kitlelerin yürüttüğümüz devrimci çalışmaya tepki duyup onu engellemeye bile çalışacağı durumlar ve anlar yaşanabilir. Bu gibi durumlarda kitlelere karşı büyük bir sabır ve devrimci bir inanca gücüyle, inandırma ve eğitme gücüyle yaklaşılmalıdır. Küçümseyici, dışlayıcı tavırlardan kesinlikle uzak durulmalıdır.

Devrimler tarihi, sınıf mücadele deneyimleri halkın olumlu tepkileri kadar olumsuz tepkilerine de tanıklık etmiştir. İlk planda en yoksul ve en çok ezilen kesimlere yönelinilmesinin nedeni, çelişkileri en keskin biçimde yaşamakta olmalarından dolayı, devrimci düşüncelere ve örgütlenmeye yatkın oluşlarıdır. **Diğer yandan, kitlelerin en geri kesimleri tarafsızlaştırılmaya, orta kesimler ilerletilmeye, ileri olanlar örgütlenmeye ve aktif kılınmaya çalışılmalıdır.** Bu sürecin uzun ve sabırlı bir çalışmayı kapsayacağı bilinmelidir. Sabırlı, özenli, dikkatli bir kitle çalışması yürütmekle yükümlü olduğu kavranmak zorundadır. **Sabırsız, aceleci, çabuk ve kolay yoldan sonuç alıcı tutumlara girmek; zahmetsiz, emeksiz bir “ör-**

gütlenme” gibi bir sonuca gitme gafletine düşmemek gerekir.

Unutulmamalıdır ki kesintisiz bir şekilde devam eden bin yılı fazlasıyla aşan sınıflı toplum gerçekliğiyle karşı karşıyayız. Yüz yıllık burjuva-feodal egemen güçlerin yönetimi altında ve onların ideolojik baskı ve saldırısı altında her türlü gerici önyargılar içinde bunaltılmış, parçalanmış, bölünmüş, manevi ve ahlaki olarak düşkünlüleştirilip, köleleştirilmiş halk gerçekliğiyle karşı karşıyayız. **Özellikle 12 Eylül sonrası süreçte önemli düzeyde apolitikleştirilmiş, dinsel ve mezhepsel olarak bölünüp köleleştirilmiş, Türk şovenizmiyle ve egemen ulus milliyetçiliğiyle düşünceleri ve duyguları tutsak alınmış halk gerçeğiyle karşı karşıya olduğu bilinmelidir.** Örgüt-

süz, dağınık, parçalı, ciddi güven sorunu yaşayan, politikaya ilgisiz bırakılmış, yeterli düzeyde bir okuma alışkanlığı olmayan, okumanın, politikayla ilgilenmenin hak ve özgürlükler için uğraşmanın kısaca mücadele etmenin **“terör ve terörist işi”** olarak gösterilip korkutulmaya çalışıldığı, en küçük demokratik hak alma mücadelesinin acımasızca bastırılıp kitlelerin yıldırıldığı, doğru bilgilendirme ve doğru haber alma hakkının elinden alındığı bir halkın kısa süreli bir devrimci propaganda ve ajitasyon çalışmasıyla, sık sık kesintiye uğrayan devrimci müdahaleyle örgütlenmesi bilinçlendirilip aydınlatılması kolay olmayacaktır. **Kitlelerin burjuva-feodal güçler tarafından her gün sistematik ve çok yönlü bir şekilde ideolojik psikolojik baskı ve yönlendirme altında**

olduğu iyi kavranmalıdır. Kitlelerin örgütlenip harekete geçirilmesi devrimci kitle hareketinin yaratılması yönünde zorlukların ve ciddi engellerin devam ettiği adım adım ağır ve aksak ilerlendiği bir dönemden geçmekteyiz. Bu görülmek, kavranmak zorundadır. Bütün bu toplumsal ve sınıfsal gerçeklikten kaynaklıdır ki “ve mutlaka yığınların olduğu yerde çalışmak gerekir. Asıl kurumlarda, derneklerde, örgütlerde, proleter ya da yarı-proleter yığınların olduğu her yerde **(Bunlar en gerici eğilimler olsalar bile)** yöntemli, azimli, inatçı ve sabırlı bir bilinçlendirme çalışmasıyla bütün fedakârlıkları göze almak, en büyük engelleri göğüslemeyi bilmek gerekir.

(Lenin- Sol Komünizm- Syf. 51)

PUSULA

Örgütte, Bolşevizm’i egemen kılalım!

Dünyada ve ülkemizde politik gelişmeler emekçilerin ve ezilenlerin örgütsüz, dağınık ve parçalı halinin devam ettiğini göstermektedir. **Burjuva-feodal sistemin sömürü ve baskısı altında yoksulluk dolu yaşam içinde kaderini değiştireceği özgürce belirleyecek yegane gücün kendisi olduğunun bilincinden uzak, henüz kendi gücünün farkına varamayan bir kitle gerçekliği varlığını devam ettirmektedir.** Kitlelerin ezici bir bölümü kendi öz örgütleri etrafında örgütlü değildir. Kitlelerin mevcut bu durumu acil ve yakıcı bir şekilde önderlik ve örgütlülük sorununun çözümünü dayatmaktadır. **Sınıf savaşımının her sürecinde ve anın her yakıcı aşamasında temel bir sorun olan önderlik ve örgütlülük sorunu nasıl çözülecektir?** Bu sorunun bilinçli ve planlı bir ideolojik-politik-örgütsel müdahale ile kapsamlı ve çok yönlü bir düzeltme ve düzeltme, değişme ve değiştirme hareketiyle çözüleceğini öncelikle belirtmek gerekir. Bu sürecin uzun bir zaman dilimini kapsayacağı, zorluklarla dolu geçeceği, ciddi bir küçük burjuva düşünme ve örgütsel direnç engeliyle karşılaşılacağı önceden görülmelidir.

Gelişmek isteyen her düşünce ve pratik hamle engelsiz, zahmetsiz bir şekilde kolayca yol kat etmemiş, ciddi engellerle karşılaşmadan ilerleyememiş ve kısa sürede başarı elde edememiştir.

İdeolojik-politik-örgütsel temelde devrimci tarzda örülüp ileri doğru adımların atılması için her şeyden önce sürecin doğru tahlil edilmesi gerekir. Yaşanan tıkanma ve açmazları doğru belirlemek gerekir. **Hatalardan ve başarısızlıktan doğru dersler çıkarmak, sürecin pratik gidişatını değiştirecek ve düzelterek engelleri doğru belirlemek gerekir.** Bu-

nun için hastalıkları tedavi etmekten, devrimci bir yöntem uygulamayı öğrenmekten ve kararlı bir duruş sergilemekten geri durmamak lazım. İdeolojik olarak arınmak, zafiyetleri gidermek ve politik olarak güçlenmek için proletaryanın devrim ve örgüt bilimini ve Proletarya Partisi’nin temel yönelimini bütünlüklü incelemek ve devrimci kavrayışı geliştirmekten bir an olsun geri durmamak gerekmektedir.

Sınıf savaşımının temel kuralı “sınıfın gücüne güven”dir. Proletaryanın gücü gerçeği devrimci tarzda çözümlemeye ve onu değiştirme sürecinde uyguladığı devrimci yöntemde kullandığı araçlarda ve ortaya koyacağı örgütlü kararlılıkta yatar. **Yukarıda sayılan bütün bu görevlerin başarılı bir şekilde yerine getirilmesiyle mücadelenin devrimci tarzda örgütlenmesi ve toparlanması sorunu çözüme kavuşur.** Sürecin pratik görevlerini yerine getirme anlayışından uzak, ondan bağımsız ve kopuk bir düzeltme ve düzeltme, değişme ve değiştirme hareketi asla başarıya ulaşamaz ve proletarya örgütlü bir sınıf gücüne kavuşamaz.

Devrimci görev ve sorumlulukların yerine getirilmesinin önündeki en ciddi engel olan ideolojik geriliklerin giderilmesi sorununun, ancak temel yönelimin bütünlüklü kavranışıyla ve kolektif tarzda pratiğe uygulanmasıyla, sorunların bilimsel tarzda ele alınmasıyla giderileceğini sık sık belirtmekten kaçınmayacağız. İdeolojik eğitim ve düzeltme çalışması devrimci görev ve sorumlulukların yerine getirilmesini engelleyen ve yönelimin kavranış ve uygulama yöntemiyle çelişen yaklaşımların ve bu yaklaşımlara yol açan duruşların ortadan kaldırılmasıyla başarıya ulaşır. **Unutulmamalıdır ki devrimi en fazla isteyenler yüksek sesle konuşabilir.** Ne istediğini bilenler ve istemlerini nasıl elde edeceği iddiasını karar-

lılıkla ortaya koyanlar bilinçli bir duruş kolektif bir müdahale gücü ortaya koyabilir.

Kitlelerin devrimci insiyatifinin açığa çıkarılıp, seferber edilmesi, harekete geçirilip Proletarya Partisi’nin politikaları doğrultusunda bilinçlendirilip örgütlenmesi ve savuşturılması, kısaca kitle ilişkilerinin düzeltilerek devrimcileştirilmesi olarak anlaşılması gereken devrimci görevler kavrandıkça, bu kavrayışa uygun ve politik müdahale gücü örgütlendikçe devrimci süreç örülmeye başlar. Ve ancak o zaman gerçek anlamda ideolojik eğitimden ve devrimci çalışmadan bahsedilebilir ve ancak o zaman devrimci bir kitle çalışmasını yürütmekten aksi her duruş ve yaklaşım küçük burjuva anlayışı ve duruşu besleyen-güçlendiren özellik taşımadan kurtulamaz. **İdeolojik eğitim ve donanımı devrimci görev ve sorumlulukların yerine getirilmesinin dışında algılayan anlayış devrimci olamaz, olsa olsa dogmatik anlayış olur.** Bu bilinç ışığında yaşanan sorunlara, tıkanma ve açmazlara yaklaşıp yine bu bilinç ışığında düzeltme ve düzeltme, değişme ve değiştirme pratiği başarı kazanır. Bugün atılması gereken en ileri adım örgüt olma bilincini kuşanmak, kolektif tarzda hareket etme özelliğini kazanmak, her alanda ve düzeyde politik sürece ve kitlelerin kendiliğinden hareketine devrimci anlamda müdahale etmektir. Politik sürece aktif katılımı benimsemektir. **Kitlelerin sorunlarını ve kendiliğinden hareketini sınıf bilinçli proleterler kendi dışında bir sorun olarak görmekten çıkarıp, devrimci tarzda müdahalesini artırmalıdır.** Bu adımlar atıldıkça hastalıklar tedavi edilir, başarısızlık ve hatalardan gerekli ve zorunlu dersler çıkarılmış olunur.

Örgütsel alanda bolşevizmi egemen kılmak demek kirliyi atıp temizi giymektir. Ancak bu görev geçmişin temiz devrimci değerlerinin reddini getirmez, onları yok sayıp yadsımaz. Devrimci değerler sanki yaratılmamış, zorlu ve ağır bedeller sonucu kazanılmamış, sanki bu zorlu süreç hiç yaşanmamış gibi davranıp kaba bir inkarcılığa düşülemez. **Geçmişin temiz devrimci değerleri üzerinden yeniden yüksel-**

meyi ve onun devrimci özünü inatla korumayı, ilkelerini bilinç ve kararlılıkla savunmayı ve mücadeleyi büyüterek geliştirmeyi gerektirir. Unutulmamalıdır ki tasfiyeciliğin günümüzde almış olduğu biçimlerden birinin de uzun ve ağır mücadele sonucunda büyük bedeller uğruna yaratılan ve kazanılan devrimci değerlerin küçümsenmesi ve parti tarihinin yok sayılmasıdır. Tasfiyecilikten ve burjuvaziden beslenen, devrimci değerleri reddeden inkarcı yaklaşımlara karşı mücadele verildikçe geçmişin temiz değerlerinin yükseltilmesi ve geliştirilmesi gerektiği kavranır ve bu kavrayışa uygun kararlı ve bilinçli bir savunuyu keza bu savunuya uygun devrimci pratik geliştirilerek süreç devrimci tarzda örülür.

Bugün sınıf bilinçli proleterler tarihe karşı olan sorumluluklarının gereği olarak proletaryanın ülkemiz özgünlüğündeki davasını ileriye taşımak konusunda düştüğü hata ve taşıdıkları yanlışlıklarla ilgili konularda acımasız olmak durumundadır. Hata ve yanlışlıklara karşı gösterilecek hoş görü ve ortaya konacak liberal her tutum devrimci gelişimin engellenmesine yol açar.

Örgütsel açıdan Proletarya Partisi’nin yaşadığı sorunların giderilmesi ancak bünyeyi saran hastalık ve zafiyetlere karşı bilinçli ve kararlı mücadele yürütülerek başarılır. Proletarya Partisi, kuruluşundan itibaren Bolşevik tipte örgütlenmenin esaslarını uygulamak için titizlik göstermiş, proleter kültürü örgütsel ilişkilerine ve mücadeleye yaşamına egemen kılmaya çalışmıştır. Sınıf mücadelesinde geriye düşmesine, yenilgi ve başarısızlıklara uğrayıp güç yitirmesine neden olan dönemlerin ardından, en ciddi erozyonun örgütsel alanda yaşandığı, parti kültürünün büyük oranda deforme olduğu açıktır. **Örgüt omurgasında yıkım anlamına gelen bu durumun kavranması son derece önemlidir.** İdeolojik merkezli bir mücadele ve devrimci tarzda müdahale ile aşılması gereken bu soruna yönelik pratikle bütünlüklü adımlar atılmalı ve önümüzdeki yönelimin ana noktalarından biri olarak bilince çıkarılmalıdır.

Filistin Gazze yine Siyonist işgalin ateşi altında

Emperyalistlerin Ortadoğu projeleri kapsamında çeşitli "çözüm" önerileri getirdikleri Filistin topraklarında, emperyalist ve Siyonist hakimiyeti pekiştirmeyi amaçlayan girişimler sürerken, Siyonist İsrail'in Filistin halkına dönük saldırıları da olanca hızıyla devam ediyor. **Siyonistlerin, kızıştırılan kardeş kavgasına paralel olarak gerçekleştirdiği bu süreçteki saldırıların başlıca hedefini ise bugünlerde, Hamas militanlarına ait ev, araba gibi hedefler oluşturuyor.** Ancak roketlerle gerçekleşen saldırılar bu hedeflerden ziyade, yine Filistin halkını vuruyor. Siyonistlerin gerçekleştirdiği saldırıların son hedeflerinden biri de, Filistin İçişleri Bakanı Sözcüsü Halid Abu Hilal oldu.

İsrail hükümeti gerçekleştirdiği saldırılara gerekçe olarak, bu saldırılara yine roketli saldırılarla cevap veren Filistinli direniş gruplarını göstermekte ve İsraili yerleşimcilere karşı gerçekleştirdiğini iddia ettiği bu saldırılardan, Filistin hükümetini ve çalışanlarını sorumlu tutmaktadır. Filistin hükümetini bu saldırılara ve bir bütün olarak direnişe karşı durmaya çağırarak İsrail, aksi durumda Filistin hükümetini direnişin bir parçası olarak göreceğini ilan etti ve hemen ardından gelen günlerde 33 Filistinli yetkiliyi gözaltına aldı.

Siyonistlerin, Filistin'i bir kez daha kan gölüne çeviren saldırıları dünyanın birçok yerinde protestolara neden olurken, İsrail'e en büyük destek yine, Filistin sorununu sözde "çözmeye" çalışan ABD emperyalizminden

geldi. ABD Başkanı Bush, aynı günlerde bir açıklama yaparak, İsrail'in kendini Hamas'a karşı askeri olarak savunma hakkı olduğunu açıkladı. Oysa uluslararası hukuka bakıldığında, kendini askeri olarak savunma hakkını



elinde bulunduranlar, toprakları on yıllardır işgal altında olan Filistinlilerdir.

İsrail her süreçte yaptığı gibi, bu süreçte de Filistinli direnişçilere, saldırılarını durdurması çağrısı yapıyor. **Ancak İsrail'in bu çağrısının, Filistin halkının direnişini toptan sona erdirmeye, buna karşın kendi Apartheid ve sürgün politikasını hayata geçirmeye dönük olduğu bilinmemekte.**

İsrail bir yandan bu çağrısını yinelerken, diğer yandan da Gazze üzerine bombalar yağdırmaya devam ediyor. İsrail hükümeti itiraz etmekten kaçınsa da, hedef gözetmeden gerçekleşen bu saldırılar, bugüne kadar olduğu gibi, direnişi bitirmek bir yana daha da ar-

tırmaktan başka bir işe yaramıyor.

Filistin direnişinin önündeki en büyük engel ise bugün, Filistin halkının direnişini bitirmeye dönük çabaların ve aynı zamanda da emperyalistlerin böl-parçala-yönet politikalarının bir parçası olarak ortaya çıkan El Fetih ve Hamas çatışmaları. Aynı zamanda iki grup arasındaki iktidar mücadelesinin dış vurumu olan bu çatışmalar, defalarca yapılan ateşkese rağmen Siyonist işgale karşı direnişin bütünlüklü olarak sürdürülmesinin önünde önemli bir engel olmayı sürdürüyor. Geçtiğimiz günlerde iki grup arasında meydana gelen çatışmalarda 43 kişinin yaşamını yitirmesi ise kardeş kavgasının, geldiği boyutu göstermektedir.

Çatışmalardaki en önemli payı oluşturan nokta ise, El Fetih'in uzun yıllar önce girdiği teslimiyetçi çizgi. Bugün El Fetih militanlarının ABD tarafından eğitildiği gerçekliği ise sorunun bir başka boyutunu oluşturmaktadır. Siyonistlerin ve emperyalistlerin Filistin'deki başlıca hedefini oluşturan Hamas, geçmişte Siyonistler ve emperyalist güçler tarafından, o dönem içinde ilerici nüveler barındıran El Fetih'e karşı oluşturulmuştu ve Hamas militanları bu güçler tarafından eğitilmekteydi. Hamas'ın denetimden çıkması, bölgede kendi hakimiyetini kurmaya dönük çaba içine girmesi ve bu çabaların emperyalistlerin ve Siyonistlerin çıkarlarına ters düşmesi, Hamas'ı emperyalistlerin ve Siyonistlerin hedefi yaptı. **Tıpkı bölgedeki diğer İslami grupların sürecinde olduğu gibi.**

G-8 karşıtlarına yönelik baskılar sürüyor

Haziran'ın 6-7-8. günlerinde Almanya'da yapılacak olan G-8 zirvesine az bir zaman kala, zirve karşıtı eylemlere paralel olarak, zirveyi protesto eden ve etmeye hazırlananlara dönük baskı ve saldırılar da giderek artıyor. **Almanya'nın birçok kentinde ev baskınları düzenleyen Alman polisi, evlerde bulunan bilgisayar, kitap ve çok sayıda dokümana da el koydu, evdekileri gözaltına aldı.** Ayrıca polisin müdahaleleri ve ev aramaları sırasında başvurduğu şiddet sonucu çok sayıda kişi de yaralandı.

Daha yapılacağı yerin ilanyla birlikte başlayan zirve karşıtı eylemler, Alman hükümetinin **12.5 milyon Euro** kaynak ayırdığını açıklaması ve zirvenin yapılacağı mekanın etrafını 20 km.lik duvar ve demir parmaklıklarla kuşatmasıyla birlikte daha da hız kazandı. Bu alanın çevresini tüm eylem ve gösterilere yasaklayan Alman hükümeti, ayrıca 14 günlük gözaltı merkezleri kurdu.

Terörize yöntemlerle kendilerini güvence altına almaya çalışan emperyalistlerin nihai amaçlarına ulaşmaları daha şimdiden mümkün görünmezken, özelde Alman hükümetinin genelde ise Avrupa emperyalistlerinin, sosyal yıkıma paralel olarak gerçekleştirdikleri, demokratik hak ve özgürlüklere dönük saldırılarına bakıldığında, polis devleti olma yönünde de hızla ilerledikleri görülmektedir.

Mumia Abu Jamal'a özgürlük!

Bundan 25 yıl önce "**Beyaz bir polisi**" öldürdüğü iddiasıyla tutuklanan ve bu süreçten itibaren, ABD'nin çeşitli hapishanelerinde idam hücrelerinde tutulan **Mumia Abu Jamal**, adil yargılanmadığı gerekçesiyle yapılan itirazlar sonucu, geçtiğimiz günlerde tekrar mahkemeye çıkarıldı.

Mumia Abu Jamal 1970'li yıllarda Philadelphia'da radyoculuk yapmaktaydı ve aynı zamanda ırkçı vali **Frank Rizzo** döneminde, içinde bulunduğu ırkçılık karşıtı faaliyetlerinden dolayı "**Sesizlerin Sesi**" olarak bilinmekteydi. Kendisi aynı zamanda Philadelphia'daki Siyahi Gazeteciler Birliği'nin başkanıydı ve daha öncesinde herhangi bir ceza almamıştı.

Abu Jamal 9 Aralık 1981'de sabaha karşı dört sıralarında bir polis kontrolünde durdurulduğu sırada bir polis memuru tarafından vuruldu. Aynı olayda, daha sonraları öldürülen bir başka polis ise Jamal'ın yanındaki kardeşini dövdü. Bu po-



lis memuru o esnada vuruldu. Şahitler o dönem, birkaç kişinin olay yerinden kaçarak uzaklaştığını söyler. **Ancak yaralı vaziyetteki Jamal, polisler tarafından dövülerek gözaltına alınır ve görgü tanıklarının aksi yöndeki ifadelerine rağmen düzmece bir yargılamayla, polis memurunu öldürmek suçundan idama mahkum edilir.** O günlerden itibaren ölüm hücrelerinde tutulan Jamal'ın idamı, adil yargılanması ve serbest bırakılması için dünya çapında gerçekleştirilen eylemlerin yaratığı kamuoyu baskısı sonucu sürekli ertelenmek zorunda kaldı. Jamal, en son yapılan itiraz ilişkili mahkemenin yapılacağı **17 Mayıs** günü de yalnız bırakılmayarak, dünya çapında dayanışma eylemleri gerçekleştirildi. Bu eylemlerden ikisi de Türkiye'de, İstanbul ve Ankara'da gerçekleşti.

İTALYA

Alitalia Havayolları'nda çalışan binlerce personelin, daha yüksek ücret talebiyle greve gitmesi, 400 uçuş seferinin iptal edilmesini beraberinde getirdi. Yurtdışı ve yurtiçi seferlerini kapsayan çok sayıda uçuşun iptali, başta Roma Havaalanı olmak üzere, İtalya'nın birçok havaalanında büyük bir kaos yarattı.

İflasla karşı karşıya olduğu iddia edilen ve özelleştirilmek istenen **Alitalia Havayolları**, ücret artışına ve uçuş personelinin toplu sözleşmelerini yenilemeye yanaşmayıp, görüşmelerden sonuç alınamayınca, havaalanı personelinin grevi gündeme geldi.

POLONYA

Polonya'daki doktorların, % 100 ücret artışı ve devletin sağlıkta reformlar yapması talebiyle 15 Mayıs'ta başlattıkları grev, tüm ülkeyi sarmış bulunmakta. Polonya'da pratisyen hekimler **350 Euro**, branş doktorları ise **800 Euro** kazanıyor. Doktorların eylemine katılımın, Polonya çapında 3/4 olduğu belirtilirken, doktorlar grevin süresiz olarak, talepleri kabul edilinceye kadar devam edeceğini duyurdular.

ÇİN

Çin'deki yoğun çevre kirliliği, özellikle de büyük kentlerde **kanserin** en sık görülen ölüm nedeni olmasına yol açıyor. Çin'in 30 kentinde ve 78 ilçesinde yapılan araştırmalar, kanser vakalarında, 2006 yılına oranla %19 artış olduğunu göstermekte. Çevre kirliliğinin en önemli nedenleri ise, havaya ve suya karışan zararlı maddeler, böcek ilaçlamada kullanılan karışımlar ve gıdalara eklenen katkıları olarak getirilmekte.

ŞİLİ

Latin Amerika'nın "**sosyalist**" söylemlerle iktidara gelen Başkanı Michelle Bachelet'e karşı öğrenci eylemleriyle başlayan tepkiler sürüyor. Neredeyse aralıksız süren protesto gösterilerinin sonucusu ise, Bachelet'in yıllık hükümet açıklamasını yapmak üzere geldiği liman şehri **Valparaiso**'da gerçekleşti. Bachelet'in açıklamayı yapmaya çalıştığı sırada gerçekleşen eylemler sırasında polisler, göstericiler arasında yoğun çatışmaların yaşandığı ve eylemcilerin barikatlar kurarak, polisler yoğun bir çatışmaya girdiği belirtildi.

TAYLAND

Geçtiğimiz günlerde, Khiri Rattanakom yakınlarındaki palmye plantasyonunu işgal eden köylüler hükümetin harekete geçirdiği binlerce polisin saldırısına uğradılar. Plantasyonun bulunduğu toprakların, toprağı olmayan köylülere dağıtılmasını talep eden köylülerle polis arasında çıkan çatışmalarda çok sayıda köylü yaralanırken, bine yakın işgalci köylü de tutuklandı.

Maoistler Nepal Cumhuriyeti'ni ilan etmek için harekete geçti

Nepal'de Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in önderliğinde 11 yıldır süren Halk Savaşı'nın ve geçtiğimiz yıl Nisan ayında gerçekleşen 19 günlük halk hareketinin ardından **NKP (Maoist)** ile parlamenter partiler arasında imzalanan anlaşmalara uygun olarak Maoistlerin de dahil olduğu Geçici Hükümet oluşturulmuş ve Geçici Anayasa kabul edilmişti. Bu hükümetin görevi ise Haziran'ın ortasında **Kurucu Meclis** seçimlerini eşit ve adil bir ortamda gerçekleştirmektir. Kurucu Meclis seçimlerinin ardından ülkedeki sistemin niteliği, monarşinin kaderi de netleşecek. **Ancak emperyalistler ve yerli gericiler bu süreci uzatarak ve çeşitli gizli çalışmalar örgütleyerek Nepal halkının devrimci mücadelesini engelleme niyetindedir.** Bu doğrultuda feodal gericilerin çabalarıyla Terai bölgesinde isyan çıkartılmış, ardından da Gaur kentinde miting yapan Maoistlere silahlı saldırıda bulunarak 29 Maoist katledildi.

Bu gizli çalışmaların etkisiyle parlamenter partiler **Kurucu Meclis** seçimlerinin belirlenen tarihte gerçekleşmesinin mümkün olamayacağını açıklayarak statükoyu ko-

ruma niyetlerini belli etmişti. **Nepal Komünist Partisi (Maoist)** de bunun üzerine seçimlerin zamanında yapılması, cumhuriyetin ilan edilerek monarşinin kovulması ve ülkenin sosyo-ekonomik yapısının yeniden kurulması için yeni bir kampanya başlattı.

1 Mayıs gösterilerinde açıklama yapan **Prachanda** yoldaş, Geçici Hükümetin derhal Cumhuriyeti ilan etmesini, monarşiyi kovmasını ve yeni ulusal ordunun kuruluş çalışmalarına başlayarak **Kurucu Meclis** seçimlerini planlanan dönemde gerçekleştirmeyi önerdi. Geçici hükümetin cumhuriyeti ilan etmesinin anlaşmalara uygun olduğunu belirten Prachanda yoldaş Cumhuriyet ilan edilmediği takdirde ise **NKP(Maoist)**'in kendi gücüne dayanarak hükümetten, parlamentodan, şehirlerden ve kamplardan ortak bir şekilde harekete geçerek kitlesel eylemler düzenleyeceklerini açıkladı. 8 parti arasındaki birliğin temellerinin ortadan kalktığını belirten Prachanda yoldaş, ittifak için yeni temel ancak cumhuriyetin ilan edilmesi olduğunu vurgu-



ladı. **Prachanda yoldaş ayrıca gericileri uyararak esnek yaklaşımlarının güçsüzlüklerinden kaynaklanmadığını açıkladı ve partilerini hükümete ve parlamentoya çekerek esas hedeflerinden vazgeçirmelerinin mümkün olamayacağını, hükümetten, parlamentodan, sokaklardan ve kamplardan taşarak güçlerini göstereceklerini ilan etti.** Eylemde açıklama yapan Baburam yoldaş da yakın dönemde şehir isyanını gerçekleştireceklerini ve bu isyana işçilerin önderlik edeceğini açıkladı.

Maoist önderlerden **Gajurel** yoldaş da

cumhuriyet ilan edilmediği takdirde ülke çapında sokak eylemleri gerçekleştireceklerini ve halk hareketlerinin talepleri kabul edilmediğinde Halk Kurtuluş Ordusu'nun sessiz kalmayacağını, harekete dahil olacağını açıkladı. 13 Mayıs'ta **Kathmandu**'da büyük bir eylem gerçekleştiren Maoistler ülkenin federal demokratik bir cumhuriyet olarak ilan edilmesini talep eden 1.5 milyon imzayı hükümete verdi. Meclisi kuşatan halk meclis binasının çevresinde 5 km.lik bir insan zinciri oluşturdu ve cumhuriyet yanlısı sloganlar attı. Meclis'teki Maoist bakanlardan Dev Gurung ise 21 Mayıs'ta yaptığı açıklamada talepleri kabul edilmediği takdirde hükümetten çekilip kitle eylemlerine katılacaklarını belirtti. Hükümet partileriyle görüşme yapan Prachanda yoldaş 19 Mayıs'ta yaptığı açıklamada sadece Nepal Kongresi'nin cumhuriyetin ilan edilmesine karşı çıktığını belirterek bu politikalarının çözülmesi gereken temel bir mesele olduğunu, buna uygun olarak önümüzdeki dönemin netleşeceğini vurguladı.



Evrensel Bakış

Çelişkiler, zirvelerle zirveleşiyor

Emperyalistler arası çelişkiler, dünya halklarına dönük giderek azgınlaşan emperyalist saldırganlığa paralel olarak yükselişini sürdürüyor. Emperyalistlerin halklara dönük saldırılarda ortaklaşma amacı taşıyan ve bir biri ardına gerçekleştirdikleri zirveler, bu çelişkileri azaltmak bir yana, bunları daha da açığa çıkaran, bu çelişkileri giderek uçlaştıran bir işleve bürünüyor.

Emperyalistler arasındaki çelişkilerin boyutlanma sürecinde etkili olan güç faktörlerine şöyle bir göz attığımızda, emperyalist saldırganlığın başını çeken ABD emperyalizminin, kendi aralarındaki çelişkilerin tırmandırılmasında da başı çektiğini, dolaylı veya dolaysız gerçekleştirdiği çeşitli müdahalelerle, bu çelişkilerin de baş aktörü olduğunu görüyoruz.

Ortadoğu'ya dönük projelerinin başarıya ulaşma şansı giderek azalan, burada içine düştüğü yenilgiyi tersine çevirme yönlü hamleleri sırasında iyice batağa saplanan ABD emperyalizmi, bu bölgedeki hakimiyetini pekiştirme çabalarını sürdürdüğü sıralarda, göz diktiği diğer bölgelere dönük müdahaleler gerçekleştirmekten de kaçınmamakta. **Bu müdahalelerin hedefini ise, bir yandan buralarda hakimiyet kurmanın alt yapısını sağlamlaştırmak, aynı zamanda da hakimiyet kurmaya çalıştığı bölgelerde şu veya bu oranda etkili olan diğer emperyalist güçleri etkisizleştirmek ve böylelikle bu bölgelerin bir bütün olarak onların denetimine altına girmesini engellemek oluşturmaktadır.**

Yine aynı bölgelere dönük, AB emperya-

listlerinin de giderek artan bir "ilgisi" söz konusudur. **Almanya, Fransa gibi Avrupalı emperyalist güçlerin Kongo ve birçok Afrika ülkesine giderek artan sayıda asker göndermesi, ABD emperyalizmini tedirgin etmekte ve işgallerde müttefiki hakimiyeti planlarının önünde -askeri-ekonomik anlamda- giderek büyüyen engel olarak görmektedir.**

AB emperyalistleri, bir yandan ABD'nin saldırganlık politikalarını onaylayıp, bu saldırılara doğrudan ortaklık ederlerken, diğer yandan da **2. Paylaşım Savaşı** sonrası kaybettikleri dünyanın öncü gücü olma pozisyonlarına yeniden kavuşma arzularını hayata geçirmenin fırsatını yakalamaya çalışmaktalar. Özellikle de son yıllarda, ekonomik güçlerine paralel olarak gelişen askeri donanımlarına bakıldığında, bu yönlü bir hayli yol aldıkları söylenebilir. **Giderek artan bu askeri gücü ise, uzunca zamandır gündemde olan AB Ordusu ile pekiştirme gayretinde oldukları bilinmektedir.** Birçok eski Doğu Bloğu ülkesinin, AB'ye dahil edilmesinin ardında yatan nedenlerden biri de, buralardaki yığınların potansiyel asker olarak görülmesidir.

Ancak AB bu ülkeleri yanına almanın planları içindeyken, ABD de boş durmamakta ve bu ülkeler üzerinden Rus emperyalizmine meydan okumanın, Rusya'nın, petrol, gaz ve daha sayısız yeraltı yer üstü zenginliklerine sahip bölgedeki etkisini azaltmanın hesaplarını yapmakta, bu yönlü çabalarını artırmaktadır. Örneğin geçmiş yıllardan kalma **"Yıldızlar**

Savaşı" projesinin bir parçası olarak yakın zamanda gündeme gelen ve Polonya ve Çekoslovakya gibi, bugün AB içinde yer alan eski **Doğu Bloğu** ülkelerine roket sistemi kurmayı öngören proje de, bu çabaların bir devamıdır. **Ancak hem AB'nin hem de ABD'nin, eski Sovyet Cumhuriyetleri üzerinden bölgeye hakim olma ve Rusya'nın önünü keserek, rekabette ellerini güçlendirme girişimleri Rusya'dan karşılığını almada gecikmedi.** Rusya, 18 Mayıs'ta Rusya'nın Samara kentinde AB ile arasında gerçekleşen, ikisi arasındaki ortaklık ve işbirliğini yenilemeye dönük zirvede hem ABD'ye hem de AB'ye bir kez daha meydan okuyarak, emperyalistler arasındaki rekabetteki iddiasını koruduğunu açıkça ilan etti. Aralarındaki derin çelişkilere rağmen, ihtiyaç duyduğu petrolün ve gazın 1/4'ünü Rusya'dan karşılayan, Rusya ile aralarında bu kapsamda bir dizi ekonomik anlaşma bulunan AB ise, bir yandan ABD emperyalizmi ile arasını bozmama gayretindeyken, diğer yandan da bu anlaşmaları yenilemeye çalışmaktadır. **Ancak Almanya'nın altı aylık AB dönem başkanlığına denk gelen süreçte, 18 Mayıs'ta yapılan ve on yıldır AB ile Rusya arasındaki ekonomik ve politik ilişkilerin çerçevesini oluşturan ortaklık ve işbirliği anlaşmasını yenilemenin zeminini oluşturmaya hizmet etmesi düşünülen zirve, AB'nin beklentilerine cevap vermedi.** Çünkü zirve ortaklık ve işbirliği anlaşmasını yenilemeye dönük girişimlerden çok, giderek büyüyen iki emperyalist güç olan AB ve Rusya'nın liderlerinin karşılıklı çekişmelerine sahne oldu.

Zirvede, karşılıklı çekişmelerin yanı sıra, Polonya ve Litvanya gibi eski Sovyet cumhuriyetlerinin, Rusya'ya karşı düşmanlıklarını açıkça ilan ederek, yenilenmesi düşünülen anlaşmalara karşı oy vereceklerini açıklamaları da, yine hem AB'nin kendi içindeki çelişkileri hem de emperyalist güçler arasındaki çelişkileri açığa çıkaran bir başka boyutu oluşturuyordu.

Eski Doğu Bloğu ülkelerinin bu tutumu aynı zamanda, ABD'nin bu ülkeleri kendine ekonomik-siyasi ve özellikle de askeri anlamda bağlamaya dönük politikalarında ne kadar yol aldığı gösteriyor. Rusya ise, bir yandan hem AB'nin hem de ABD'nin bölgedeki hakimiyetini kırma çabalarına artık daha sert yanıtlar verirken, diğer yandan da bölgesel hakimiyetini tartışmalı hale getiren eski Sovyet cumhuriyetlerine dönük daha katı bir rota izleme yolunu seçmiş bulunuyor. **Ancak kısa süre önce yaşanan ve bu zirveye de batılı emperyalistler açısından "gölge düşüren" bazı gelişmelere bakılırsa, Rusya kendine karşı olanlara dönük daha katı bir rota izlerken, kimi eski cumhuriyetlerle de bağını güçlendirmeyi sürdürüyor.** 12 Mayıs'ta Kazakistan, Türkmenistan ve Rusya arasında yapılan petrol ve gaz anlaşması ise bu yönlü girişimlerin Rusya lehine sonuç verdiğini gösteriyor. Bu anlaşma hem ABD'nin hem de AB'nin bölgeye dönük planlarına ağır bir darbe indirmiş bulunuyor.

Rusya'nın son dönemlerde ve de özellikle 18 Mayıs'taki zirvede bu iki emperyalist güce karşı, aynı zamanda emperyalistler arasındaki çelişkilerin zirveleşmeye başladığı mesajını veren çıkışlar yapmasının ve bunu yaparken de, giderek daha kendinden emin bir havaya girmesinin altında yatan nedenlerden biri de budur.

Halklara dönük gerçekleştirilen çok yönlü saldırılarla elde ettikleri ganimetleri paylaşmak ve yeni talan-sömürü alanları yaratmak için düzenlenen zirveler, emperyalistler arası çelişkileri zirveleştirirken, esas zirveye ulaşan emperyalistler ve ezilen halklar arasındaki çelişkiler olmaktadır. Bu çelişkileri kendi lehlerine çevirme yönlü adımlarını hızlandıran halklar ise, ergeç emperyalizme karşı mücadelelerini zirvelere taşıyacak ve zafer bayrağını, emperyalizmin kalıntılarının zirvesine dikecektir!

Kadınlar şiddetin ve düzen partilerinin hedefinde

33 yaşında kocası tarafından boğazı kesilerek öldürülen Ümmü K.'nin suçu "**çok sık banyo yapması**"ydı. Daha 18 yaşında olan **Esra**, erkek kardeşi tarafından öldürüldü, çünkü telefonla erkek arkadaşıyla konuşuyordu. Kocası, **Leyla Karaca**'yı kahvaltıya geç hazırladığı için oğullarının gözü önünde bezle boğarak öldürdü. Diyarbakır'da F.T otobüs firmasında hostes olarak çalışmaya başlayınca, nikâhsız eşinin ağabeyi tarafından kurşun yağmuruna tutuldu. İzmir'de Müjgan Çetinel, veresiye bebek bezi aldığı için eşi tarafından sokak ortasında dövüldü. 12 Ağustos'ta Ankara'da Hüseyin Çil kızı **Yeliz Çil**'i göğsünün üç yerinden bıçaklayarak öldürdü. Baba "Namusumu temizledim" diye bağırdı. Neden, Yeliz'in erkek arkadaşıyla birlikte kiraladığı aracın çalınması üzerine eve haciz gelmesiydi. **22 Ağustos**'ta Denizli'de 29 yaşındaki beş aylık hamile Fatma Ö. üvey oğluna bakmayı reddettiği için eşi tarafından boğuldu. 6 Eylül'de Fethiye'de 48 yaşındaki Belkis Karaduman, 33 yıllık eşi tarafından boğazı kesilerek öldürüldü. İstanbul'da ilkokul öğretmeni Ersen Yıldız, Hukuk Fakültesi öğrencisi eski kız arkadaşı **Derya Samancı**'yı göğsünden bıçaklayarak öldürdü. Oysa aylardır Yıldız'ın tehditleri altında yaşamını sürdüren Derya, defalarca karakola ve savcılığa şikâyetinde bulunmuştu. Yıldız her seferinde ifadesi alındıktan sonra serbest kalmıştı. Çok geçmeden **Derya sığındığı devletin gözü önünde öldürüldü.**

Yukarıda saydıklarımız gazete sayfalarına, televizyon ekranlarına yansiyabilen, kendine yer bulan olaylardan sadece birkaçı. Kadınların yaşadığı şiddetin korkunç yüzünün sadece çok küçük bir bölümünü yansıtıyor bunlar.

Kadınlar eşleri, erkek kardeşleri, babaları (devlet baba) tarafından dövülüyor, zincirleniyor, aklınıza gelebilecek ve inanamayacağınız türlü vahşi işkencelere maruz kalıyor. Bunların büyük bir çoğunluğu da kadınların "**iyiliği**" için ve "**namusunu**" korumak adına yapıyor. Toplumda yaygın olarak kullanılan "**eşimdir, sever de döver de**", "**kadının sırtından sopayı, karnından sıpayı eksik etmeyeceksin**" söylemleri erkek egemen bakış açısının kadına biçtiği misyonu da gösteriyor.

Kadınlar; namus simgesi, iyi bir eş, mükemmel bir anne olarak toplumun her zaman gözü önünde durmaktadır. Onların her yaptığına büyük bir "**önem**" atfedilmekte ve yanlışlıkları anında cezalandırılmaktadır. Tıpkı kahvaltıya geç hazırladığı için kocası tarafından bezle boğularak öldürülen **Leyla Karaca** gibi. Ülkemizde feodalizmin, gericiliğin etkisi ve devletin gözetiminde ortaçağ karanlığını aratamayacak sahneler çok sık yaşanmakta.

Yapılan araştırmalara göre Türkiye'de aile içi suçların yüzde 87'si kadınlara karşı yapılıyor. Evliliklerin ilk üç yılında üniversiteli kadınların yüzde 73'ü, gecekondulu ve kırsalda yaşayan kadınların yüzde 89'u şiddet görüyor. Türkiye'de her 3 kadından biri eşi tarafından dövülüyor. "**Kocam değil mi? İstediyini yapar.**", "**Haklı bir nedeni**

olmasa dövmezdi" diyerek kocasından gördüğü şiddetin doğru olduğuna inandırılan kadınlar... Genç yaşta evlendirilip kocalarının malı olduğunu düşünen küçük kadınlar... Eğitimsizliğin, cahilliğin verdiği çaresizlikle katlanmak zorunda olduklarına inanan kadınlar... "**Töre**" ve "**Namus**" uğruna "**şehit**" düşen kadınlar... Eğitimli ama özgüvensiz, duygularını yönetemeyen kadınlar... Hepsisi de kişiliğine, kimliğine, bedenine yapılan şiddetin acılarını yaşamak zorunda kalıyor. Bu şiddet sarmalından eğitilmiş kadınlar da nasibini alıyor. Onların diğer kadınlardan farkı yaşadıklarını daha fazla gizlemeleri. Kırsalda şiddet ise çok olağan bir durum olarak algılanıyor.

Kadına yönelik uygulanan şiddette devletin çıkardığı yasalar sadece kâğıt üzerinde kalıyor. Her pratiği uygulaması ile şiddeti yaratan ve tüm bir topluma yayarak meşrulaştıran ve en vahşi işkencelerin başını çeken devlet kadına yönelik şiddette doğasına uygun olarak erkekten yana tavır alıyor. Şiddeti cezalandırmıyor, aksine tacize tecavüze uğrayan kadınları cezalandırıyor. Sanığa tahrik indirimi yapan devlet yine kadını suçlu görüyor. Tecavüz ettiği bir kadınla evlenen bir erkeğin cezalandırılmaması gibi birçok örnek, şiddeti uygulayan erkeğin ödüllendirilmesi anlamına geliyor.

"**Bahçeden erik çalan 12 yaşındaki kız çocuğuna tecavüz eden bir adama tahrik indirimi uygulayan bir ülkede yaşıyoruz**" sözleri ile devletin kadına bakışını dile getiren kadınlar, Başbakanlık tarafından 'Kadına yönelik şiddetle ilgili' yayınlanan genelgelerin de tamamen bir gösteriş ve seçim yatırımı olduğunu söylüyor.

Kürt kadınları iki misli şiddet görüyor

Türkiye Kürdistanı'nda iki misli baskı altında yaşayan Kürt kadınları hem Kürt oldukları için, hem kadın oldukları için eziliyor.

Devletin Kürt halkına yüzyıllardır uyguladığı imha ve inkâr politikalarında en fazla acıyı yine onlar çekiyor. Bölgenin ekonomik olarak geri bırakılmışlığı ve gericiliğin koyu bir şekilde yaşanması sonucunda erkekleri okutamayan aileler kızlarını hiç okutmuyor.

Kürt kadınları çocuk yaşlarında zorla evlendiriliyor. Törelere katı kuralları içinde kimliğine, kişiliğine yabancılaşıyor. Töre uymayı reddedenler sokak ortasında kurşunlanıyor.

Herkesin gözü önünde töre cinayetine kurban gidiyor. Cinsel ve sınıfsal sömürüye maruz kalan Kürt kadınları aynı zamanda ulusal sömürüyü yaşıyor.

Türkçe konuşmadıkları için Jandarmadan şiddet görüyor, devlet kurumlarında aşağılanıyor, Kürt oldukları için saldırıya, kurucular, özel Tim tarafından tecavüze uğruyor. İnkâr karşı on yıllardır onurlu bir mücadeleye veren Kürt ulusu içinde devlet şiddetine yine en fazla kadınlar uğruyor. Evleri yıkılan, köyleri yakılarak boşaltılan milyonlarca Kürt emekçisinin zorlu hayat şartlarını en önce göğüslemesi gereken yine kadınlar oluyor!

Tüm hükümetlerde emekçi kadınların yazgısı aynı...

Bir yanda kadınların yaşadıkları çok sınırlı da olsa yukarıda aktardıklarımızken bugünlerde toplumdaki her kesimin gündemine giren seçim tartışmaları ekseninde egemenlerin kadınlara yönelik çalışmaları da artmış durumda. Çeşitli partilere üye kadınlar mahalle toplantılarıyla, bol yemek ve müzikli toplantılar yaparak kadınları siyasette -ama burjuva siyasette- aktif hale getirmeye, oylarını toplamaya çalışıyor. Kadınların yaşadıkları sorunların çözümünün kendi partilerinde olduğunun altını çizerek, tüm kadınları kendi partilerine davet ediyorlar. Kimisi kadın kotası koyarak, kimisi kadınlardan başvuru parası almayarak, kimisi tanıdık bazı simaları çalışmasına katarak "**kadınları en iyi ben anlarım, en iyi ben savunurum, sorunlarını ben çözerim**"in reklâmını yapmaya çalışıyor.

Ancak bugüne kadar kadınların, özelden emekçi kadınların yaşadıklarının hepsi bütün hükümete gelmiş tüm partilerin döneminde yaşanmadı mı? Ya da bu partilerin temsil ettiği devletin polisi, jandarması değil midir, tecavüz eden, işkence yapan, hapishanelere dolduran onlarca kadını? Kadınları

hapishane girişinde çıplak soyup aramaya çalışan bu devletin gardiyanları değil midir?

Kadınların sözde siyasette aktif olarak yer alması için harcanan çabanın nasıl göstermelik olduğu, mesele emekçilerin söyleyeceği söz olduğunda, ezilenlerden yana siyaset yapmaya gelince hemen anlaşılıyor. Çünkü o zaman kadın ya da erkek fark etmiyor, "**terörist**" oluyorsunuz. Öyle ya, siyaset yapabilirsiniz/hatta yapmalısınız ama burjuva-feodal düzen sınırlarının dışına çıkmadan yapmalısınız bunu. Aksi takdirde kadın demeden, "**gözünün yaşına**" bakılmadan cezanız kesiliverir. O zaman da ne kadının kutsallığı kalır dillerde, ne de "**mahremiyeti**"...

Oy deposu olarak görülen kadınları kandırmak egemenlere daha kolay gelmekte olsa gerek ki, bir tokaya, bir kilo yağa satın alınmaya çalışılmakta kadınlar ve oyları. Reklâmlarda en fazla hitap edilen kesim olarak kolay av şeklinde değerlendirilen kadınlar, seçim aldatmacasında da aynı yere konulmakta. İşte bu yargıyı değiştirmek için, kadınların "**saçı uzun aklı kısa**" olmadığını göstermek için, yaşadıklarımızın hesabını sormak için egemenlerin sözcülerine emekçi kadınlar olarak sandık başına gitmeyerek yanıt verelim!



Reklâmlarda en fazla hitap edilen kesim olarak kolay av şeklinde değerlendirilen kadınlar, seçim aldatmacasında da aynı yere konulmakta. İşte bu yargıyı değiştirmek için, kadınların "saçı uzun aklı kısa" olmadığını göstermek için, yaşadıklarımızın hesabını sormak için egemenlerin sözcülerine emekçi kadınlar olarak sandık başına gitmeyerek yanıt verelim!



Proletaryanın usta silahşörleri; Devrimin sanat işçileri

Halkı belli bir çizgi doğrultusunda belirli bir hedefe yönelmenin etkin aracı olan sanat, onu uygulayanın taşıdığı bütün çelişkilerin sentezi olarak ya başarıya ulaşır ya da başarısızlığa düşer. Sanatçı (sadece sinema, müzik vs. alanından sanatçı değil, bütün sanat biçimlerinin –kültürel, politik, askeri vs.– herhangi birinde sanatçı) olmanın özellikleri, temsil ettiği sınıfın dayanaklarında aranmalıdır. Öyle ki burjuva-feodal sanat, parçası olduğu kültürün gereği olarak bireyci, tüketici, sömürücü, özel mülkiyetçi vb. karakterlere dayanmaktadır. Bu bağlamda burjuva-feodal sanatçı kimliğinde benci (“ben sanatçıyım, ben bilirim”), hazırı tüketen (halkın ilerici dinamiklerince üretilen değerleri kendi adına “piyasa”ya “yeni ürün” olarak sunmak), duyguları sömüren (toplumun sorunlarını dile getirmek adına kararsızlığı ve karamsarlığı aşlamak) ve toplumsal değerleri (ileri veya geri) birer mülk olarak değerlendirip kendi ağında özelleştirme çabasını yaşamın bir parçası haline getiren yazılır. Nitekim burjuva-feodal kültürün dayandığı siyaset, işleyip uygulayıcıları olan kendi sanatçılarına bunu emreder.

Halkın ilerici sanatı veya devrimci sanat ise, parçası olduğu devrimci kültürün gereği olarak kolektif, mütevazı, dürüst, üretken, öngörülü, asi..vb... karakterlere dayanmaktadır. Buna göre devrimci sanatçı, devrimin dışında hiçbir çıkar gözetmeksizin bireysel emeği toplumsallaştıran, yoktan var edebilen, var olanı da yeniden ve yeniden zenginleştirebilendir. Devrimci sanatçının her şeyi bildiğini düşünmek çelişki yasına ters olduğu için, kültür alanında “devrimci” kod adıyla ortaya çıkan küçük burjuva sanatçılarının zikrettiklerinin aksine, devrimci sanatçı sadece öğretene değil, öğretmek için öğrenmesini de mutlaka bilendir.

Bunu başarabilmenin kıstası olarak devrimci mücadelenin dışında kalan değil, bizzat onun içinde bir faaliyetçidir. Gerçek anlamda “halkın sanatçısı halkın savaşçısı” olduğu için, devrimci sanatçı devrimin sıra neferi olmak zorundadır. **Devrimci sanatçı her şeyden önce bir devrimci, sonra bir sanat emekçisidir.** O hem örgütlenen, hem örgütleyendir; hem devrimci ideallerden gıdasını alan, hem aldığı gıdayı kitlelere çeşitli motiflerle-taktiklerle taşıyarak onlara yön verendir. Bu bilinçle, devrimci sanatçı doğrudan kitlelerin içinde onlardan öğrenen, öğrendiklerini bilimle harmanlayan (öğrendiklerini devrimin gereksinimleri doğrultusunda politik olarak işleyen) ve sentezi yeniden kitlelere, kitlelerin emeği olarak sunandır. **Özcesi devrimci sanatçı, sanatı devrimcileştirendir.**

Bilinmektedir ki kültür alanında halkımızın bağrından çıkan birçok sanatçı bu ölçütlere uymadan kendilerini “devrimci sanatçı” diye tanıtmaktadır. Bu doğru

olabilir mi? Elbette, eğer devrimin bir ihtiyaç olduğunu görüyor ve bu uğurda devrimin önünde engel olmayıp devrim cephesindeki yerini koruyabiliyorlarsa. Ancak hayır, eğer Türkiye’de iktidar yönetiminin özellikle **12 Eylül AFC**’sından sonra daha sistemli bir şekilde içini boşaltmaya ve amacından saptırmaya çalıştığı devrimci sanatçılığı bu süreçte aldığı tahribatlarından arındıracak olursak.

Kuşkusuz bu sorun yakından incelendiğinde görülecektir ki çelişkinin ana yönünü ikinci yanıt oluşturmaktadır. Esas olarak devrimci sanatçılık ancak ve ancak devrimci yaşamın bir sentezi olabileceğin-



de aranmalıdır. Aksisi, yani devrimci yaşamı dayandıran “devrimci sanatçılık” gıdasını küçük burjuva devrimciliğinden başka bir yerden almayacaktır. Bu çerçevede kitleler karşısında ifade edilenler söylemden ileri gitmeyecektir; kendi gerçekliğini yansıtmayarak (başta kendine, sonra kitlelere karşı samimi ve dürüst davranmayarak), kuru ajitasyondan çıkarak devrimci sanatın gereğini yerine getiremeyecektir. **Zira devrim saflarındaki küçük burjuva sanatçıları eksik kalan, bu yanıla topaldırlar. Kitleleri iktidar hedefine kilitlemelerini bunun için kendilerinden beklemek abesle iştigaldir.**

Nitekim devrim iddiası taşımayan devrimci sanatçı düşünülemez. Bu bilinçle devrimci sanatçı devrimin sorunlarıyla yakından ilgilenen militanlarıdır da aynı zamanda. Devrimci sanatçı, kendinde her daim süren ve sürecek olan ideolojik muharebeyi diri tutarak kuşandığı devrimci ideoloji (salt teori değil, ideoloji) ile kendini sürekli sınamış ölçüde kimliğini korur. Korumakla yetinmeyip, bilimsel eylem kılavuzundan esinlenerek gerici iktidarı devirme güzergahında sanatçı rolünü oynamanın kıstası ise emekçilerin önder örgütünün yol göstericiliğinde saf tutmaktır. **Bu saf tutuşun teori ile pratik bütünlüğü içinde sergilenmesi, sınıf bilinçli proleter sanatçının duruşudur.**

Dünyanın her köşesinde sınıf mücadelesi, bu duruşu sergileyen sanatçıları kaçınılmaz olarak doğurdu, doğuruyor ve doğuracaktır. Her biri incelendiğinde, her birinin kitlelerle kopmaz bağları ve birer bilinç taşıyıcı olmaları en çok belirginleşen özellikler arasında olduğu görülecektir.

Sınıf bilincini çeşitli metotlarla aktarmakla yükümlü olduğu içindir ki Marksizm-Leninizm-Maoizm’den gıdasını alan sınıf bilinçli proleter sanatçı, en az kullanacağı yöntemler kadar taşıyacağı sınıfsal bilinci de net olmalıdır. **Kaypak-kaya** yoldaşın kurucusu olduğu Proletarya Partisi’nin temel teorik görüşlerini ve

nin öngörülüğü önemle su yüzüne çıkmaktadır. Öyle ki, bir politikayı boşa çıkarmak, onu olası sonuçlarıyla birlikte önceden görebilmeyi gerekli kılmaktadır. Bu yüzden savaşılan karşı gücü, taktik-politikalarıyla tanımak elzemdir. Kemalist sanat politikasının temel dayanakları arasında olan milliyetçiliğin ve şovenizmin kitlelerin duygularına hitaben aşlamak gibi çabaları toplumumuzda hiç de etkisiz değildir. Nitekim son yıllarda “bayrak krizi”nden linç girişimlerine kadarki süreçte, yine son dönemde faşist iktidar yönetimi tarafından uygun görülen “laiklik ve demokrasi” gösterilerinde Kemalist politikaların etkisi görülmektedir. **Devrimci sanatçı, taşıdığı örgütlenme sorumluluğu gereği faşizmin her türlü saldırılarına en duyarlı olanlar arasında yer alır.**

Devrimi devrimci sanatçılar değil, Proletarya Partisi önderliğinde kitleler gerçekleştirecektir. Sınıf bilinçli proleter sanatçılar ise parti ile kitleler arasında bulunan en sağlam ancak bir o kadar da yoğun politik mücadelenin yürütüldüğü kanallarından biridir. Küçük burjuvazinin sunduğu duygu ve olanaklardan ötürü çeşitli ideolojik hastalıklara en çabuk yakalanan, bu yüzden devrimin bilimsel eylem kılavuzunu en çok gözden kaçırmaması gerektir devrimin sanat işçisi. Kendini ancak mücadele içinde koruyabildiği için devrimin kendisinden beklediği her hangi bir görevi yerine getirmemesinin, ideolojik olarak revizyonizme sunulmuş bir taviz olacağı kaçınılmazdır. Bu bilinçle beyninde, biriminde, kitle içinde ve halkın arasında hiçbir zaman revizyonizme karşı silahı elinde düşürmeyendir sınıf bilinçli proleter sanatçı. Bu uğurda kendi cephesinde ve sınıf mücadelesinin günümüz açısından içinde bulunduğu siyasal duruma koşut olarak önde gelen ideolojik düşman olarak sağ tasfiyecilik ve bütün revizyonist yaklaşımları geliştirip güçlendiren dogmatizme karşı amansız bir kavga adamı olmak zorundadır.

Burjuvazinin post-modern kültür diye tanımladığı kültürel erozyon politikası, kültürel sanatın politik yanını kitlelerin gözü önünde inkâr etmiştir. Fukuyama gibi burjuva ekonomist kalemlerinin (1990’larda “ideolojiler öldü, sınıf mücadelesi sona erdi vs.” diyenler) bile kendi tükürdüklerini yaladıkları bir süreçten geçmemiz, revizyonizmin yoğun çabaları sonucu inen devrimci dalganın yeniden yükselişe doğru geçtiğinin sinyallerini vermektedir. Sanatın inkâr edilemez politik yönünü iktidar perspektifiyle içselleştiren devrimci sanatçılara her zamankinden daha fazla ihtiyaç vardır. **Nitekim onlar, işlenmiş motiflerle / ince taktiklerle kitlelere sınıf bilincini verebilen devrimin emekçi ustaları, proletaryanın önder örgütünün silahşörlerinden birkaçıdır.**

günümüzdeki yönelimini kavramanın zorlu mücadelesini her daim usanmadan vermek, Türkiye gerçekliğini açığa çıkarmış her sınıf bilinçli proleter sanatçı adayları için elzemdir. Devrimci sanat işçisi ile MLM bilimi kuşanmış sanat işçisi arasındaki fark buradadır. Her devrimci sanatçı ideolojik olarak iktidarı temelden sarsabilecek güce sahip olamazken (küçük burjuva hastalıkların komünist olmayan devrimci sanatçıları üzerindeki orantılı etkisine bağlı olarak), bunlar arasındaki MLM’ler doğrudan iktidar temeline barut yerleştirebilecek güce sahiptirler. **Demokratik Halk Devrimi’nin ihtiyacıdır ki Komünist Partisi’nde, Komünist Partisi’nde olduğu kadar Kızıl Ordu’da ve Kızıl Ordu’da olduğu kadar da Halkın Birleşik Cephesi’nde sanat işçiliğini devrimin sıra neferleri olarak sarsıcı özellikleriyle kavgaya sunanlar olmak zorundadır.**

Devrimci sanat işçileri veya devrimci sanatçılar gıdasını bilimden, gücünü kitlelerden alarak devrimci yaratıcılıkla ürettikleri küçük ürünün büyük değer olarak burjuva-feodal politik yönetimin beynine balyoz gibi indirmeleri pekala mümkündür. Bunu bir yerden değil, birçok yerden farklı biçimlerle uygulayacak sınıf bilinçli proleter sanatçılar bu yöntemle karşı devrimin kitlelere dönük politikalarını boşa çıkaracak gücü taşımaktadırlar. İşte tam da burada devrimci sanat emekçileri-

Bir, iki, üç, dört, beş altı, yedi...

15 Mayıs 2003'te Tokat'ta düşmanın attığı pusu sonucu girdiği çatışmada şehit düşen Emel Kılıç için bir yoldaşının yazdığı yazıyı elimize geç ulaştığı için bu sayımızda okurlarımızla paylaşıyoruz.

Bir, iki, üç, dört, beş altı, yedi... Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi buçuk... Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz. Bir, iki, üç, dört, beş altı, yedi...

Seni düşünmeme, anılara paralel ağırlaşp hızlanıyor, büyüüp küçülüyor adımlarım. Sevgili Emel, bu beş buçuk metrekairelik mahpushane havalandırması genişleyip daralıyor. Gidişinin dördüncü yılında olduğumuzu biliyorum. Hesaplayınca bugün tam 1460 günü yokluğunun. Yıllarla anılıyor artık gidişinin günleri, güneşin her batışıyla doğuşu arasındaki zaman farkı. **Yeni günler ekliyor gidişine önemi olmayan eklenen yeni günler.**

Gidişinden sonra çok yazıldı seninle ilgili, okudum. Yine yazılacak, yine okuyacağım. Erken gidişinden bahsedecekler, gidişinden önce konuşunun, öğrenme azminin katlanarak artışından, güzel yüreğinden bahsedecekler. **Kararlılığımdan.** Gidişine yeni günler yıllar eklenecek. Mevsimler yağacak üstümüze. Kocaman gülüşün ıslık ıslık yanan gözlerin yüreğimizi ısıtmaya devam edecek. Senden öncekiler ve sonrakiler gibi.

Özleminin ağırlığı kış öncesi sağanakların yakıcı soğuğu oluyor kimi

zaman. Bedenimize çarpan her damla acı bir çılgına dönüşüyor. **Kalbimdeki baskı ikiye, üçe katlanıyor. Gidişini öğrendiğim anın ağır adımları alıyor senin, adımlarımın yerini.** Seni güneşe uğurladığımızı öğrendiğim yerden her geçişimde ağırlaşan bedenimin büyük bir yük haline geldiği adımlar.

Yüreğimdeki baskıyı ormanın serinliğine sığınıp heybetli bir ağacın gölgesinde gözlerimden boşaltmak istiyorum, olmuyor. **Bizimlesin birlikte yürüyoruz. Gülümseyen yüzün gözlerimde.** Suların sesi kulaklarımda. Güneşin esmer yakıcılığı alnımızda hala duyumsuyorum.

Gülümseyen suretini dağlara işlemişim. Parmaklıkları aşp göğün maviliğine daldırınca gözlerimi taa oradaki uzaktaki dağlar yakınlaşıyor, gülümseyen suretini getiriyor bana. Kalbimdeki baskı azalıyor ama yetmiyor.

Bir kışı sırt sırta verip geçirdik de, seninle bahardaki ayrılışımı unutamiyorum. Gözlerime değdirip çektiğin hüznle dolu gözlerini unutamiyorum. Ayrılığa yormalyım belki, bilemiyorum. Belki de bahar yolculuğuna birlikte çıkmak isteyip de ayrı düşmemize.

Bir daha göremeyeceğimi, sıcaklığını son bir kez içime doldurduğumu bilemeden kucaklayıp uğurladığım yoldaşım. Senden sonra da yoldaşlarımızı, dostlarımızı, sevdiklerimizi uğurladık. Başka kurşunlar da saplandı yüreğimize. **Muharrem yoldaşımızı uğurladık.** Sevgi dolu, umut yüklü yoldaşımızı!

Sonra Aşkın'ımızı. Yiğitti, güzeldi, canımızdı. Tükenmeyen enerjisiyle coşkusuyla devrime olan bağlılığıyla kabullenemediğim bir başka gidişti.

Cafer yoldaşımızı da bilirsin. Dingin bir su gibi hatırlıyorum onu. Çalışkan ve fedakar hallerini, bir de verdiğimiz kısa molalarda hem gülüp hem de "beni bu ...yoldaşın memleketi beş yaş ihtiyarlatır" deyiş-

lerini hatırladıkça gülümsemekten alamıyorum kendimi. Devrimci mi, karşı-devrimci mi olduğuna hala karar veremediğim zakkumların arasında fırtınada denizde kalmış dalgaların

ortasında bir görünüp bir kaybolan balıkçı teknesi hallerini düşündükçe hak vermeden edemiyorum. Belli belirsiz çoktan kullanım dışına çıkmış zakkumlarla örülmüş

bir patikaya çıktığındaki çocuksu sevincini ve "gelin, gelin. E-5'e çıktık" deyişini hep duyuyorum. Evet ağır faaliyet koşullarında ne neşeyi elden bıraktık ne de inatla yürümeyi. Kızma ama sevgili Emel sizin birliğe "asfaltçılar" adını bile takmıştık. Sizin faaliyet alanının coğ-

rafi koşullarını bizimkiyle karşılaştırdık belki haklıydık. Ama sizin faaliyet alanınızda karşılaştığımız zorlukları öğrendiğimizde haksızlık yaptığımızı anladık. Yaşamı kazanmanın savaşı her şeye rağmen sürüyor Sevgili Emel. Kıtalarda sesler yankılanıyor. Kazanılan, yitirilen, çarpışılan siperlerde sürüyor. Uğultular sese, sesler uğultuya dönüşüyor, bulutlar bir görünüp bir kayboluyor. Savaş sürüyor. Günler bugün de ateşten sıcak. Sizi uğurladığımız yerin Güneşin alevlerinde anka kuşu bedenlerinizin külleleriyle yanıyoruz bugün de.

Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi... Bir, iki, üç, dört, beş, altı... Bir, iki, üç, dört, beş...

Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi... Bir, iki, üç, dört, beş...

Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi... Bir, iki, üç, dört, beş...

Haziran Şehitleri

1981'in 5 Haziran gecesi Maltepe'de dört devrimcinin kaldığı ev TC'nin faşist cellatlarına kuşatıldı. Sabahın ilk ışıklarına kadar süren çatışmalı gecenin sonucunda **MLSPB** Aday Üyelerinden Ercan Yurtbilir ve **MLSPB** İleri Kadrolarından Doğan Özzümrüt, Atilla Armutlu ve Tamer Arda şehit düştü.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Mehmet Kalkan: 1952 Tunceli Hozat doğumlu olan Mehmet Kalkan, ekonomik nedenlerden dolayı göç ettiği İstanbul'da **Cevizli TEKEL** yedek parça fabrikasında işçi olarak çalışmıştır. 14 Haziran 1987'de Diyarbakır işkencehanelerinde ser verip sır vermeme geleneğinin sürdürücüsü olarak ölümsüzleşti.



Naki Göksu: Malatya doğumlu olan Naki Göksu 1988-89 yıllarında üniversitedeyken **Proleterya Partisi**'nin düşünceleriyle tanışır. Bu dönemde gençlik örgütü TMLGB saflarında faaliyet sürdürür. GB'nin açtığı "**Komünist Gençlik Gerilla Cephesine**" kampanyasına ilk yanıt verenlerdendir. O dönem yeteneklerinden dolayı TKP/ML KBK (Kürdistan Bölge Komitesi) tarafından kısa bir dönem şehir askeri çalışmasında görevlendirilir. '91 yılında Dersim Mazgirt'te TKP/ML'ye bağlı bir gerilla birliği ile TC ordusu arasında çıkan ve yaklaşık 10 saat süren çatışma sırasında birlikten ayrı düşer, yaralı olarak gittiği Ataçınar köyünde 8 Haziran 1991'de tekrar pusuya düşen Göksu düşmana tutsak düşer. Bu halde köylülerin gözünün önünde yoldaşlarının yerini söylemesi için ona işkence yapan komutan ondan tek bir kelime bile alamayınca Naki Göksu'yu herkesin gözü önünde kurşuna dizer.

Hıdır Doğan: Dersim Hozat/Alancık köyü doğumlu olan Hıdır Doğan devrimci düşüncelerle abisinin etkisi ile tanışır. 1991 yılında TIKKO'ya katılır. Hıdır Doğan'ın da içinde bulunduğu 40 kişilik bir TIKKO birliği 2000 kişiye yakın TC askeriyeye iki gün süren bir çatışmaya girer. Bu çatışma sırasında şehit düşer.



Ahmet Kargin: Dersim Ovacık doğumlu olan Ahmet Kargin TIKKO saflarında yerini belirlemiştir. **Dağların Mehmet Zeki'si** olan Ahmet Kargin, Erzincan Ergani bölgesinde para almaya gittikleri bir yerden dönerken konakladıkları sırada Erdal Aslan adlı bir hain tarafından Haziran 1992'de öldürülür.



Zülfü Yıldız: 1953 yılında Elazığ Karakoçan'da doğdu. Devrimci düşüncelerle İstanbul'da Otomarsan fabrikasında çalıştığı dönemlerde tanıştı. Tüm Maden-Sen'de örgütlüken Proleterya Partisi'nin düşünceleriyle tanıştı. **12 Eylül AFC** döneminde kısa bir hapis hane yaşamının ardından yurtdışına çıktı. 8 Haziran 1993 yılında geçirdiği kalp krizi sonucu yaşamını yitirdi.

Ramazan Kılavur: 1959 Urfa Siverek doğumlu olan Ramazan Kılavur '75 yılında Proleterya Partisi'nin düşünceleriyle tanıştı. 80 AFC'si döneminde 4 yılı tecrit olmak üzere 11 yıl **Diyarbakır zindanlarında** tutsak kaldı. Hapishanedeki ağır fiziksel ve psikolojik işkencelerin yarattığı tahribat nedeniyle 1996 yılında Batı Avrupa'ya gitti. Mücadelesini burada devam ettiren Kılavur bir yandan da tecrit koşullarının ruhunda yarattığı izleri silebilmek için tedavi görmeye başladı. Ancak yaşadıklarının ağır etkisiyle **3 Haziran 2001'de** intihar ederek yaşamına son verdi.



“İnancımızı yitirmeyeceğiz, her zaman olduğu gibi”

“Her şey öylesine saçma, öylesine inanılmaz bir film sahnesi gibi. Tesadüfler, tesadüfleri takip ediyor. Tika basa dolu bir otele casus olduğundan şüphelenilen bir adamla aynı günde bulunmamız. Komünist olmamız. Kardeşimin işi. Ama onca sorgulamadan sonra, aslında artık onlar da suçlu olmadığımızı biliyorlar. Yine de, sadece toplumu korku ile baskı altına almak için bizim hayatımızı harcıyorlar. Tarihin akışında, insan hiç tahmin etmediği bir figüran haline gelebiliyor. Elindeki tek değerli şeyi –yaşamını– utanmazca çalabiliyorlar. Yapacak hiçbir şey yok.”



Anti-komünizmin tavan yaptığı yıllarda, Yahudi kökenli ve Amerikan Komünist Partisi üyesi olmak, kriz içinde çırpınan bir ülkede “günah keçisi” olarak seçilmek için yeterli bir sebep olsa gerek. Tıpkı **Ethel ve Julius Rosenberg** çifti gibi. Rosenberglere ne yazık ki bu ölçütleri tamamiyle karşılıyorlardı. Çünkü II. Emperyalist Paylaşım Savaşından büyük bir güç gösterisiyle çıkan, SSCB’yi kendi “kutsal” sistemi için büyük bir tehlike olarak gören ve kendisini bu tehlide karşı yeniden yapılandıran bir ülkede komünist bir Yahudi olmak “modern çağın cadısı” olarak görülmeye yeterdi.

Bu dönemde McCarthy tarafından ülkede adeta bir komünist avı başlamıştı. Hemen her yerde pek çok komünist partisi üyesi takibe alınmış, binlerce insan muhalif düşünceleri nedeniyle hapsedilmişti.

Elektrik mühendisi olan Julius Rosenberg de saldırılardan nasibini almış, “nükleer silah bilgilerini Sovyetler Birliği’ne sızdırmak” suçlamasıyla, ardından da Ethel Rosenberg yardım ve yataklık yapmak suçlamasıyla haklarında yeterli delil olmaksızın hapsedilmişti. Hükümetin elindeki

tek delil kendi paçasını kurtarmaya çalışan Ethel Rosenberg’in erkek kardeşi David Greenglass’ın ifadesiydi. Yargılamalar tam üç yıl sürmüştü ve üç yılın sonunda Julius ve Ethel için idam cezası verildi. Ancak bu durum dünyanın pek çok yerinde tepkiyle karşılanmış ve müthiş bir halk muhalefeti oluşmuştu. Halkın baskısına dayanamayan hükümet, kararı belli bir süre uygulayamamış, bu süre içinde Rosenberglere Rus ajanı olduklarını kabul etmelerini, çocuklarını görebileceklerini söylemiş ancak Ethel’in destanlaşan o sözüyle gereken yanıtı almıştı. “**Ey yoldan çıkmış para yiyiciler, ey satılmışlar, ey bu güzel dünyamızı kirleten iğrenç, kötü insanlar işte size yanıt: Sizin lanetlenmiş lütfunuza başım eğik yaşamaktansa eşimle birlikte ölmeyi tercih ederim.**”

Beklediği cevabı alamayan zamanın Amerikan

hükümeti 19 Haziran 1953’de Rosenberg’leri elektrikli sandalyeyle idam cezasına çarptırmıştı. Davalarında tek umutları, tek dayanakları olan halk bile bu cinayeti durdurmaya yetmemişti ne yazık ki ama Ethel ve Julius’un son ana kadar halka olan inançlarında en ufak bir sarsılma olmamış ve tarihe geçen şu sözle sandalyeye oturmuşlardı. “**Peki ya suçsuzluğumuza inanan onca insan, onlar da bizim çocuklarımız değil mi? Satar mıyız hiç onları?**”

“**25 yaşıma geldiğimde çok ünlü biri olacağım, 30 yaşıma geldiğimde tüm dünyayı gezmiş olacağım, 40 yaşıma geldiğimde kocaman çocuklarım olacak. Onları annem babam gibi korkuyla değil, sevgi ve bilgelikle büyüteceğim**” diye yazmıştı Ethel 12 yaşındayken anı defterine. Kimbilir belki de idam edilmeden, o lanetli sandalyeye oturmadan önce hayatına dair planlarını, 12 yaşında bir çocukken düşlediği hayallerini düşünmüştü son kez. Oysa 40 yaşını hiç görmeyecekti. Çocuklarının büyüdüğünü de öyle. Yaşamın eninde sonunda ölümle sonuçlandığını çocukken de biliyordu kuşkusuz. Ama böylesi bir sonun başına gelebileceğini en çılgın rüyalarında bile görmemişti belki de.

Ethel hapishanede geçirdikleri süre içinde hayat doluydu. Yaşam sevgisinden hiçbir şey eksilmemişti. Belki o yüzden o güzel, o güçlü kadının yaşamını elinden ancak zorla alabildiler. Elektrikli sandalyede üç kez verilmesi gerekti akımın. Derin bir yanık kokusu odayı sardığında ve idamı izlemeye gelen konuklar dehşet içinde açılmış gözlerle hapishaneyi terk ederlerken, hala kalbi atıyor, inatla nefes alıp vermeye devam ediyordu. Bana bunu yapmaya hakkınız yok der gibi...

Belki o yüzden, ölümlerinden 54 yıl sonra...

Dünyanın bir başka köşesinde bir genç insan... Çocuklarının yaşlarını okuduğunda yeniden... Titreyerek durduramadığı hıçkırıklara, gözyaşlarına boğuluyor...

Ethel ve Julius Rosenberg direnişleriyle efsaneleşmiş iki onurlu insan. SSCB ve yanlısı olan ülkelere karşı mücadele edilmesi gerektiğine inanan Truman’a kendi ülkesi içinde kafa tutmayı başarmış iki güçlü insan. Asla unutulmayacak olan iki direnişçi...

Tarih tekerrür etmesin

2007 yılında aynı senaryo tekrar yaşandı farklı mekan ve kahramanlarla. Tıpkı bir oyunun yıllar sonra yeniden sahneye konulması, aynı filmin başka aktörlerle yeniden oynanması gibi. 2007’nin kahramanları **Wassan, Zeynab ve Liqa**. Filmin ikinci kahramanında, kötü yüzünde ise bir değişiklik yok, dünyayı kana bulayan ABD...

Wassan, Zeynab ve Liqa ABD’nin işgal ettiği topraklarda düzmece iddialarla hapsedilip, idam cezasına çarptırılan üç onurlu kadın. 1950’lerdeki komünist avını günümüze taşıyan Bush’a karşı kafa tutmayı başaran üç onurlu kadın.

Onlar suçlarının “**halkın refahını bozmak**” olmadığını biliyorlar, arkalarında milyonlarca insanın olduğunu bildikleri gibi. Şimdi halk muhalefetiyle idam cezaları çekilen bu başı dik üç kadın için tarihin tekerrür etmemesini diliyoruz yüreklerimiz.

“Barış, emek ve gül için savaşta, celladı sakın bir onurla, güvenle ve geleceğe bakarak bekliyoruz. İnancımızı yitirmeyeceğiz her zaman olduğu gibi.”

Sevgili yüce erişilmez kızımız, seni anlatmak çok zor. Hatıranın hürmetine her gidenin ardından yazılan anıyı sana yazamıyorum. Şu an yokluğunun o anlatılmayan sadece yaşanılan zemheri acısını yazıyorum. Yanımızdaki yerin, birlikte aynı ortamda geçirdiğimiz günlerin sıcaklığında, tazeliğinde demleniyor. Seni anlatabilmek mümkün mü? **Kolay mı, bir sonbahar sabahı başkalarına vuran güneşin ilk ışıkları ile seni yazmak? Yaşamın en inanılır ispatı gibi duruşun, coşkun çağlayanlar gibi gülüşün...** Bütün çağların ağırlığı altında yol almanın güç hesaplaşmasıyla buğulanan dalgın bakışların... Sadece bunları anlatmak bile yakılacak en acı türküdür benim için. İnsan sevdiklerini sevmenin en yüksek noktasında yitirdiği zaman, salt birlikte geçirdiği bir dönemi bile mutluluğa çevirebiliyor, yani acıyla mutlu oluyor. Seni yaşamın başladığı yerde kaybettik, evet bir sonbahar sabahı sessizce, vedalaşmadan çekip gittiğinde bir kavuşma gününün umudunu yeşerttik.

Özlem ve hasretle yüreklerimizde kaldın. Seni gülüşünle sanki “**gidiyorum, gülüşüm size armağan kalsın**” der gibi gülümseyerek hatırlıyorum. Son kez gülüşünle düşünüyorum seni. Böyle erkenden bahar yağmuru gibi erken gidişin, akmak zorunda olan bir suyun akışı gibiydi belki de. Burada söz güçten düşüyor... Kim bilebilirdi senin böyle erkenden aramızdan ayrılacağını. O kadar çok karanlıkta kalan şey var ki, sanki sonbahar hüznünde, sıkıntılı düşlerimde bir yaşam meşalesi oluyorsun.

Diğerleriyle birlikte yol alırken mücadelende, yaşam aşkına, insan aşkına, emek aşkına, bahar yağmuruyla kabullendiğin o bilinmezliğe gittin di-

Perihan’ıma mektup...

ğer yoldaşların gibi... Ayrılığın bir sevgili gibi peşinde gezdirdiği dağlarda, buna rağmen inanmak tek imge oluyor çaresizliğime... Sen anneciğinin içinde, düşlerimde hep o kaldığın yerde kalacaksın... Tıpkı bizden ayrıldığında haberinin olmadığı resimlerdeki gibi oysa yaşlanan tek ben olacağım şimdi, içimde yerleşik bir sızı kalacak.

Her mevsimde sonbahar akşamı kokuyorsun... Seni sevgiyle, özlemlerle, hasretle, acıyla ayrıldığın yerde kucaklarken belki senin yanında ölmeye bende varım diyorum.

Sen ölmedin sen hep benim ve ailenin kalbinin en üst köşesinde yaşayacaksın! Bu mektubu senin ölümünün birinci yıldönümünde senin anına yazıyorum, senin ölümün kabullenilecek bir şey değil... Seni içimde yanan kor ateşle sızıyla saygılarımla anıyorum.

Annen

Sevgili kızımın anısına

Mermilerin tükendiği gün, bedel yaşanılan bir yaşam içindir. Bunda karar kılmak için ise, büyük bir ayrılık ve yücelik gerekir. Ölümsüzlüğün sırrını insana bahşedecek kadar yücelmek, umutların, özlemlerin bağlandığı cesaret ve emeğin ürünü olarak görülen ayrılık anları yüreklerle bir ateş topu gibi düşer. Ve fırtınaya dönüşür tanımlanmayan duygular, belleklerde hep canlıdır bugüne varışın öyküsü... Kendi kanınla yazdın tarihi... Yazarken

tereddütsüzce hep en önde yürüdün biricik kızım... Hep böyle acımı olacak ayrılıklar, nerede o özlenecek gülüşlerin, sınırsız sohbetlerin. Seni düşündüğüm an kanyon yüreğim. Bırak sessizliğimle düşünüyüm. Dersim’in isyancı yüreği, kaç mevsim geçirdin, Munzur’larda kaç pusu deldin, kaç fırtına boranlardan sıyrılıp savaştın? Senin 34 senen direniş mirasındır bize. Seni yüreğimizde hep yaşatacağız. Şahadetinin birinci yıldönümünde seni saygıyla anıyoruz ve senin huzurunda tüm devrim şehitlerinin önünde saygıyla eğiliyoruz.

Baban, abilerin ve kardeşlerin adına Annen

Perihan Anneciğime

Gözlerimi çalmaya gelmişler anne onlar, vermem ki, onlar senin emanetindir anne. Onları bana sen verdin, onlar senin şefkatidir anne, onlar senin hasretin, özlemdir; onlar senin sevgindir anne.

Onlar benim sevdam, yoldaşımdır anne; onları çaldırılmaz ki.

Bak şuracıkta duruyor hain takımı, Azrail gibi, iğrenç nefesleri ensemde çalmak istiyorlar. Bana verdiğin gözleri. Peki ben sonra nasıl bakarım çocuklar gibi, hayır anne onları çaldırılmaz ki! Onlar senin eserin, çaldırılmaz gözlerimi sonra nasıl yatacağım gözlerim uzaklarda, sen uyurken nasıl göndereceğim gözlerimi usulcacak koynuna, gözle-

rimi çaldırılmaz ki, onlar çocuklardan bana emanet...

Bilmiyor musun anne, bir de yüreğimi çalmak istiyorlar. Ama benim yüreğim onların işine yaramaz ki, yüreğim sevda ve sevgi dolu anne, tıpkı senin yüreğin gibi...

Peki çaldırırsam yüreğimi bu hain takıma, kim şefkat dağıtacak çocuklara sonra kim yetişecek gariban bekeslerin* imdadına! Peki çaldırırsam yüreğimi kim sevgi taşıyacak anne? Yoksa ben nasıl koşarım aç kalmış bir çocuğun sesine, nasıl kurtarabilirim bir çocuğun çığlığını? Çaldırılmaz ki ben bu hain takıma gözlerimi anne. Onlar bana lazım, sonra kim su taşıyacak annelerin yangın yeri yüreklerine ya kanayan yüreklerle kim merhem çalacak anne?

Ben çaldırırsam bu hain takıma gözlerimi, nasıl oynarım sek sek, kör ebe saklambaç? Sonra onlar senden emanettir bana, yarınki çocuklara çaldırırsam gözlerimi anne o zaman ben nasıl Perihan olurum ki? Ben Perihan olmazsam şeker dağıtmam ki çocuklara ve de uçurtma uçurtmam ki bozkırlarda, deli tay gibi koşmam ki özgürlüğe bilmiyor musun?

Anne gözlerimi ve yüreğimi çalmak için bir ikinci vakti sapladılar yüreğime bir hain kurşunu anne!

Ama hain takımı bilmiyordu ki, ben çiçek açacağım her sabah, her çocuğun ilk çığlığında ben dalacağım aydınlığa, açılan her çocuğun ilk bakışı ben olacağım! Çaldırılmaz ki bu hain takıma gözlerimi anne, al yüreğine gözlerimi anne o hain takımı oraya giremez ki! **Aç kapıyı anne ben geldim!**

Perihan (bekes* Yalnız)

İşçi-köylü'den

Yönelimi yürünecek yol haline getirelim!

Türkiye devrimci hareketi ve sınıf bilinçli proletarya açısından **18 Mayıs**'ın önemi tartışılmazdır. Bugünü diğer tarihsel günlerden ayıran kritik özellik, o tarihte **Diyarbakır İşkencehaneleri'nde katledilen komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın ideolojik-politik dokusundaki bilimsellik ve ülkemiz devrimine yol gösterici özelliğidir.** Kaypakkaya'ya bu ayırım çizgilerini kazandıran özellik, O'nun Türkiye devriminin yolu üzerine yaptığı bilimsel değerlendirmelerdir.

O'nun sınıf bilinçli proleterlere bıraktığı devrimci mirasın niteliği, bugün sınıf mücadelesinin hemen her alanında yaşanan olgulara ve sorunlara bakıldığında daha iyi anlaşılacaktır. Bundandır ki, biz Partizanlar, 18 Mayıs'ı bir hesaplaşma günü olarak güncel anlamıyla birlikte bilinç ve yüreklerimize kazımak zorundayız.

Bu açılardan bakıldığında görülecektir ki, bugün Kaypakkaya yoldaşı anmak, **Proletarya Partisi'nin** gerçekleştirmiş olduğu Sekizinci Oturumun politik kararları ışığında sınıf savaşımının alevleri arasında yer almakla, devrimin her bir zorlu ve onurlu görevini başarmakla, O'nun devrim tezlerini, emekçilerin ve ezilenlerin mücadele dünyasına, bilinç ve kavga yaşamına nakış nakış işlemekle gerçekleşecektir. 2007 yılı 18 Mayıs an-

malarının alanlarda, devrimci dayanışmayı örgütleyen ve büyüten bir anlayışla ele alınmış olması, dört bir yanda azımsanmayacak bir kitlenin "**İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür**" şiarı ile harekete geçmiş olması büyütülmesi gereken bir olumluluktur. Bu, bizlere bir kez daha göstermektedir ki, üzerinden yükseldiğimiz değerler, Türkiye halkının yüreğinde yer etmiş, sağlam temellere dayanmaktadır ve birçok alanda bu değerlere sahip çıkan ve yaşatma çaba ve kararlılığında olan belli ve önemli bir kitle bulunmaktadır.

Bugün yüklenmemiz gereken temel noktalardan biri de, bu değerlere sarılarak, varolan kitemizi harekete geçirmek ve örgütlemektir. Devrimci bir hareketliliğin yaratılması için örgütün toparlanması ve sağlamlaştırılmasıdır. **Bu noktadan yapılacak bir politik müdahale ve açılım, kitlelerle bağlarımızı kalıcı ve nitelikli hale getirebilir, örgütlülüklerimiz içinde canlı bir politik ortam yaratabilir.** Örgüt içinde yaratacağımız toparlanma ve ilerleme, yerini daha geniş kitleyi kucaklayarak hareket eden bir hareketliliğe bırakacaktır. Geniş kitlelerin sorunlarından uzak, sınırlı konularda yoğunlaşma ve bunlarla sınırlanan hareket tarzı, sınıf bilincinde de zayıflama ve darlığı yaratır. Toplumun farklı kesimlerinden kitlelerin talepleriy-

le bütünleşmek, nesnel koşulları değerlendirerek kitlelerin sorunlarına ve taleplerine yanıt ve çözüm olacak politikalar belirlemek... İşte yapılması gereken budur.

İşçiler, köylüler ve ezilenler üzerinde devrimci politikanın etki gücünün artırılıp, derinleştirilmesi ve genişletilmesi yolunda yürütülen bir kitle çalışması her zaman aynı ölçüde zorunlu ve ertelenemez bir çalışmadır. Gerek yengi ve yenilgi sonrası gerekse de siyasal durgunluk ve fırtınalı dönemlerde devrimci kitle çalışmasına yoğunlaşılması gereklidir. Bu çalışmanın doğru ele alınıp uygulanmasıyla devrimci hareketin toparlanması ve örgütün sağlamlaşması yönelimi somutluk kazanacaktır. Yönelimin hayata geçmesi demek aynı çizgide (kitle, savaş ve parti çizgisi) aynı hedefe doğru birlikte yürümek demektir. Temel yönelim doğrultusunda devrimci pratik, adım adım örüldükçe; örgütlü, planlı, bilinçli biçimde hareket edildikçe, başarıyı yakalamak zor değildir.

Bugün egemen sınıfların Cumhurbaşkanlığı ve genel seçimlerle ilgili tavrını, aralarındaki çelişki ve çatışmaları, kurdukları ittifakları ve kullandıkları propaganda araçlarını, kitlelere yaklaşımları ve kullandıkları argümanlarını izleyip inceleyerek, bu konu üzerinden kendi tavrımızla birlikte harekete geçmek yapılması gerektir. Egemen sınıflar demokrasi, özgürlük, eşitlik söylemleri ile birlikte politik tikanlıklarını aşmak için "**artan terör saldırılarını**" bahane ederek, her alandaki saldırganlıklarını artırmaktadırlar. Bu gelişmeler karşısında bilinen söylemlerin dışına çıkarak, süreci tahlil etmek ve geniş kesimlere gitmek ve onların devrimci inisiyatifini açığa çıkarmak önemlidir. Devletin tüm saldırılarını, hak

gasplarını ve katliamlarını yerle bir edecek olan tek güç kitlelerdir, onların örgütlenmesi ve harekete geçirilmesidir. Son süreçte yaşanan gelişmelere, birçok ilde örgütlenen "**Cumhuriyet Mitingleri**"ne baktığımızda egemenlerin de bu süreçte eskisi gibi "**kaba**" yöntemlerden çok kitleleri arkasına almaya çalıştığını görüyoruz.

Şunu açıkça belirtmek gerekir ki; dışımızdaki nesnel süreci kavramaya ve bu sürece önderlik etmeye ne kadar bilinçli ve etkili yaklaşırsa, ancak o zaman temel yönelim ortaklaşılacak zemin, varılacak yer, birlikte ulaşılabilecek hedef, yönelim yürünecek yol olur.

Somut koşulların tahlili ve devrimci politikanın, taktiklerin gerçeklere göre belirlenmesi ve bu gerçeklik ışığında değişim ve dönüşüm sorunu ve çözüm arayışları sadece Proletarya Partisi'nin temel sorunu olmamıştır; bu sorun aynı zamanda tüm devrimlerin temel sorunu olmuştur. Bu sorunun çözümü yönünde atılacak ileri doğru her adım aynı zamanda devrimin doğru tarzda örgütlenmesi ve örgütün doğru tarzda inşa edilmesi sorununun çözümünü de beraberinde getirecektir.

Sınıf mücadelesinin her hareketini ve anını inceleme, ayrıntılı öğrenmede yoğunlaşarak sistemli ve örgütlü çalışmayı gerçekleştirdiğimizde; hedefe, doğru yönden yürüdüğümüzde ileriye doğru adımlar atabilir, kitlelerle buluşabilir, onları örgütleyebiliriz. **Zorlukları ve karmaşıklığı açık olan görevlerimiz bizlerden, her birimizden daha çok çalışmamızı, daha kararlı adımlar atmamızı, engelleri yıkmada daha cüretli davranmamızı talep etmektedir.** Bugün devrimin can alıcı sorunu, kitleler için çalışmaktır. Bu sorunu çözmek için harekete geçelim!

GDO'lu mısırlar limlanlara yanaşmaya başladı!



Ülkemizde uygulanan tarım politikalarıyla köylüyü tasfiye etme saldırıları tüm hızıyla devam ediyor. Uygulanan kotalar, çıkarılan yasalar, doğrudan destekleme(me)ler ve dışardan ihracatla köylü tam bir tasfiye saldırısıyla karşı karşıya. Bu tasfiyenin belki de en büyük ayağını da şeker üretimi oluşturuyor.

Bilindiği gibi Türkiye'de şeker üretiminin büyük bir bölümü şeker pancarıyla yapılmaktadır. Ülkemizdeki şeker fabrikalarının şeker üretim kapasitesi 2.5 milyon ton iken; üretilen şeker 1.5-2 milyon ton civarındadır. Eğer bu fabrikalar tam kapasiteyle çalıştırılırsa 600 bin ton şeker fazlalığımız olacaktır.

Ancak bir yanda bu gelişmeler yaşanırken, diğer yandan da şeker pancarından üretim yerine **Nişasta Bazlı Şeker (NBS)** üretimi artırılmakta, buna karşı da şeker pancarı üretimindeki yıllık % 15'lik kotayla üretim azaltılmaktadır.

Dünyada emperyalist dev tarım şirketlerinin NBS'li şeker üretimini artırmak için bazı ülkelerdeki tarım politikalarına müdahalesi görünen bir gerçektir. Bu konuda bir örnek olarak dünya devi **Cargill**'in Ortadoğu'daki NBS üretimini artırmak için uyguladığı siyasi ve ekonomik baskı verilebilir.

Üretilen NBS'in sağlık açısından zararları da düşünüldüğünde Avrupa kullanımının azaltılmak istenmesi normalken, Türkiye'de ve bazı geri kalmış ülkelerde bu üretimin artırılması ise, egemen sınıflar açısından halkın sağlığının hiçbir önemi olmadığını ortaya koymaktadır. Onlar sadece daha fazla para derindedir.

Emperyalizmin ülkemizdeki yerli uşaklarının son dönemde artırdığı, tarımın tasfiyesi ve efendilerine göre şekillendirilmesi sonucu köylümüz yok pahasına ürününü ya piyasaya sürdü ya da derelere yollara dökmek zorunda kaldı. Bugün

üretimdeki bu açıklar sadece köylüleri ilgilendiriyor gibi görünse de; aslında bu sorunlar Türkiye'deki köylü kadar tüketiciyi de etkilemekte ve çok ciddi zararlar vermektedir. Özellikle bu yıl çıkarılan **Tohumculuk Yasası**'na karşı verilen tepkilere kulağını tıkayan devlet yukarıdaki nedenlerle doğru orantılı olarak yine sermayenin talebi doğrultusunda bu yasayı çıkarmıştır. Bu yasa ülkemizin ekolojik şartlarına uyumlu saf tohum çeşitlerimizi tehlikeye sokacağı gibi, Avrupa'da yasak olan ve çok ciddi bir şekilde üzerinde durulan **Genetiği Değiştirilmiş Organizma**'lı tohumların ülke piyasasına girmesinin yolunu açacaktır.

GDO'lu ürünler, tohumun genetiğiyle oynanarak üretimi artırmak, adaptasyonu kolaylaştırmak ve tohum piyasasını hakim olmak için gündeme getirilmektedir.

Genetiğiyle oynanan tohumlardan çoğalan ürünlerin insan sağlığı üzerindeki tahribatı ortadayken ülkemizde bunun yolunun açılması egemenlerin hedefleri göstermektedir. Avrupa ve dünyada yasaklanması, kontrol edilmesi veya tüketiciyi bilgilendirmek için çıkarılan yasalar ya da

protokollere karşı Türkiye sessizliğini korumaktadır.

Yasayla ihracatı kolaylaştıran devlet, bu yıl ülkeye mısır ihracatı yapılacağını ve bu ihracatı 1 milyon ton olan açığı kapatmak için yapacağını açıkladı. Bu dönem ülkede yaşanan su sıkıntısını da ima ederek mısır ekim döneminde su verilmeceğini açıkladı. Bu da zaten köylünün mısır ekemeyeceğini göstermektedir.

2 Nisan ile 21 Mayıs tarihleri arasında alınan başlayan devlet, Arjantin'den getirdiği mısırı Bandırma Limanı'na getirmiştir. Gelen mısırın GDO'lu olduğu ortaya çıkmasına rağmen, ardından 250.000 ton mısır daha getirilmek istenmektedir.

Devletin bugün GDO'lu üretim yapan üreticiyi bu kadar desteklemesi, bu şirketlerin istediği yasaları bir bir çıkarması, ülkede GDO'lu üretim yapılmasını kolaylaştırırken yine hiçbir uyarıda bulunmadan GDO'lu ürünleri piyasaya dağıtması egemenlerin aslında halkını, köylüsünü düşünmediğini; sağlıktan çok sermayenin ihtiyacını göz önüne aldığını göstermektedir.

(Kelkit'ten bir İK okuru)

Deri sanayinde iş kazaları

Patronların sürekli çok para kazanma hırsı piyasadaki rekabet ortamı ve ona bağlı olarak reklâm, tanıtım, pazarlama gibi faaliyetlere girmeleri kazanca kazanç katma, zarar riskini ortadan kaldırmak gibi gösterilse de aslında koca bir yalandır. **Bir iş yerinde patronun gözündeki en büyük masraf, en büyük zarar her zaman işçidir.** Bu işçi ister sendikalı olsun ister kuru bir maaş alan örgütsüz işçi olsun, hepsinin patronların gözündeki yeri aynıdır. Sırf işçiye ihtiyaçları olduğu için bu zararlı gördükleri insanları fabrikalarında çalıştırmak zorunda kalırlar. Çalıştırdıkları her işçinin üzerinde hesaplar yapıp maaşı, sigortası, yemeği, fazla mesai parası, çalışma saatleri ve daha sömürebilecekleri her şeyleri kesmenin, kazanca döndürmenin yolunu ararlar. Sadece işçilerin bir aylık haklarını gasp etmeleri on binlerce YTL ediyor. Rakamlar böyle gösterdiğinde ise kimse işçilerin gözünün yaşına bakmaz. Bu hak gasplarının görünen yanları, bir de görünmeyen sağlığımıza, geleceğimize, canımıza verdikleri zararları var. **Patronlar sırf yeni bir masrafa girmemek için işçilere insan değeri vermiyorlar.** Her yıl binlerce işçi iş kazalarında ya canlarını kaybediyor ya da sakat kalıyorlar. Geçirdikleri kazaların izlerini bedenlerinde taşıyorlar. Kiminin kolu bacağı sakat, kiminin parmakları yok. Her kazanın sonucunda ise bu kazaların tek sorumlusu olarak sorunu kaza geçiren işçide buluyorlar. **Oysa eski, hiç bir güvenlik tedbiri olmayan, ucuz, sürekli arızalanan, bakımı yapılmayan makinelerin yerine emniyetli, güvenlik önlemleri arttırılmış makineler kullanılsa iş kazası riski aza indirilebilir.** Tabi iş kazaları sadece makinelerde olmuyor. En başta her türlü güvenlik önlemleri alınmalı, iş güvenlik elbiseleri ve malzemeleri işçilere eksiksiz temin edilmedir. Bunlardan bir tanesi yerine getirilmeyince iş kazası ihtimali artıyor. Deri iş kolunda da diğer iş kollarında da bu geçerlidir.

Özellikle yıllardan beri deri iş kolunda çalışan işçilerin iş kazalarının hepsi aynıdır. Bunların birinci sırasında el yaralanmaları yer almaktadır, elini makineye kaptıran işçi ya elini tamamen kaybeder ya da elini bir daha kullanamaz. Bir diğer iş kazası ise içine asit başta olmak üzere çeşitli kanserojen madde içeren kimyasal maddelerin katıldığı tonlarca su ve işlenmeye hazır deri alan, tekerlek biçiminde saatte 50 km hızla dönen dev dolapların sebep olduğu iş kazaları vardır. Bu dolapların içine düşen işçilerin ise kurtulma şansı

azdır. İçine düşen işçi birkaç saniye içinde yaşamını yitirir. Bu iş kazası çoğunlukla akşam saatlerinde meydana gelir. Bunun sebebi ise bu dev dolapların içine akşam saatlerinde deri ve kimyasal madde dökerek sabaha kadar deriyi işlenir hale getirmektir. Deri patronları birkaç kuruş fazla para kazanmak uğruna bu dolapların etrafında ne güvenlik tedbiri alırlar, ne de bu işi yapacak ayrıca iki işçi alırlar. Deri fabrikalarında dolapları doldurma işini gece bekçilerine vererek iki kişinin işini bir kişiye vererek üç işi birden yapmaları beklenmektedir. **Yıllardan beri sürekli daha fazla kâr etmek uğruna çözümlü ve önlemleri ortadayken hep insanlar aynı sebepten dolayı yaşamlarını yitirirler.**

Diğer iş kazaları da yüksek basınçla çalışan preslerin, kalorifer kazanlarının ya da buhar kazanlarının patlamaları. Elektrik çarpmaları, kimyasal maddelerin alev alarak yangına sebep olması bunun yanında hiçbir fabrikada acil yangın çıkışlarının olmayışı ve önlemlerinin alınmayışı, ağır yük taşıyan forklift'lerin bakımsız ve fren balatalarının çabuk eskimelerinden dolayı duramayıp başka bir işçiyi ezmesi ya da şoförün kaza geçirmesi vb. saymadığımız aklımıza dahi gelmeyen çeşitli kazalar var. Bu tür kazalar aniden olduğu için biz işçiler bunu önceden kestiremiyoruz. Kazaya sebebiyet veren makinenin bakımını yapamıyoruz. Patronları ya da ustaları uyardığımızda ise **"bir şey olmaz siz işinize bakın"** diyorlar.

Yukarıda saydığımız kazaların hepsi aniden meydana gelen bizim bile fark

edemediğimiz bir anda geliyor. Bir de iş kazalarının haricinde meslek hastalıkları var, bunlar da yıllarca kimyasal maddenin kapalı alanda fabrikanın içinde işçilerin sürekli solumalarıyla başta karaciğer olmak üzere çeşitli kanser türünde hastalıklara yakalanmalarına sebep oluyor. **Deri iş kolundan emekli olan özellikle bu kimyasal maddeyi direkt soluyan işçilerin birçoğu kanserden yaşamlarını yitirmişlerdir; birçoğu da şu anda kanserle boğuşmaktadır.**

Geçtiğimiz günlerde Türkiye-AB uyum yasaları gereğince yapılan araştırmada **Türkiye Deri İş Sendikası ile Deri İşverenleri Sendikası** arasında yıllardan beri gelen toplu iş sözleşmesi ve anlaşmaları iki sendikanın birbiriyle uyum içinde olmaları. Türkiye'de örnek teşkil edecek iki sendika oldukları ve bundan dolayı AB mali desteği ile deri işverenleri sendikası tarafından işçilere **Deri-İş Sendikasında** iş güvenliği ve tedbirleri ile ilgili seminerler düzenlenmiş ve işçileri bilgilendirme amacı ile iş güven-



Çukurova YDG Sempozyumu gerçekleştirildi

26-27 Mayıs tarihlerinde **Çukurova Yeni Demokrat Gençliğin** örgütlediği 2 günlük sempozyum gerçekleşti. İlk günü YDG toplantısı olarak ele alınan sempozyumda **YDG ve örgüt bilinci, YDG toplantılarının önemi, yayının önemi ve dağıtımı** son başlık olarak da demokratik merkezîyetçilik nedir ve YDG'de nasıl uygulanır konuları ele alındı. Daha sonra üniversiteli halk gençliği adına konuşma yapan arkadaşımız üniversitelerde kurulan derneklerin önemine ve şuan **Mersin Üniversitesi**'ndeki derneğin gündeminde olan **Bologna Süreciyle** başlatılan kampanyayı ele alırken yaşanan sorunlara değinilmiştir.

Üçüncü gündem olarak liseli halk gençliği tartışılmış ve oldukça coşkulu bir tartışma ortamı yaşanmıştır. Genel olarak liselerdeki saldırılardan bahse-

dilmiş (ÖSS, paralı eğitim, yozlaşma, tek tipleşme vb.) fakat sunum daha çok çözüm yönünde geçmiştir. Liseli öğrencilerin kendi sorunlarını orada ifade etmeleri bu konunun daha verimli olmasının sağlamıştır. Diğer konu ise semtlerdeki çalışma tarzı üzerinedir. Özellikle semtlerde işçi gençliğin örgütlenmesinin önemine vurgu yapıldı. Fakat semtlerdeki örgütlenmenin semtin sorunları etrafında olması ve o semtin insanların yaşadığı, yakıcılığını hissettiği sorunlar çerçevesinde çalışmalar yapmak gerektiği anlatılmıştır. Son olarak da YDG ve kitle çizgisi, düşülen hatalar ve düzeltilmesi üzerine sunum yapıldı. İlk gün bu konuların tartışılması olumluyken genel olarak bir coşkunun olmaması olumsuz bir etki yaratmıştır.

İkinci gün şovenizmin ülkemizdeki

etkileri, emperyalist yasalar ve anti-emperyalist gençlik hareketini yükseltelim başlıklı konuşmalar yapıldı. Emperyalist yasalarla başlayan ve konuşmacı olarak gelen SES Mersin Şube Başkanı **Yılmaz Bozkut** sağlık yönünde oluşturulan yasalarla ilgili konuşma yapıp aynı zamanda bu yasaları bir sinevizyon gösterimiyle aktardı. Daha sonra Eğitim-Sen'den katılan **Hatun Konak** eğitim alanında yapılan saldırılardan bahsetti. Son olarak ise anti-emperyalist gençlik hareketini yükseltelim şiarı adı altında sunum yapan arkadaşımız da dinleyicileri bilgilendirerek soruları cevapladı. Sunumların bitiminde sonra YDG'nin hazırladığı sinevizyon gösterimi yapıldı. İki günlük sempozyum da bu gösterimle sona erdi.

(Mersin)

“Komünist önder İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür!”

Komünist önder **İbrahim Kaypakkaya**, katledilişinin 34. yılında bıraktığı mirasın sürdürücüleri tarafından anılmaya devam ediliyor! **Diyarbakır Zindanları**'nda ser verip sır vermeme destanını yaratan Kaypakkaya, dün olduğu gibi bugün de faşizmin korkulu rüyası olmaya devam ediyor!

18 Mayıs günü, İbrahim Kaypakkaya'yı anma kapsamında, başta İstanbul olmak üzere ülkenin çeşitli yerlerinde anmalar düzenlendi.

Gülsuyu Mahallesi

Gülsuyu Mahallesi'nde yapılan anmayı, **Partizan**, **ESP**, **BDSP**, **SDP** ve **PDD** örgütlerken, **HÖC**, **Kurtuluş**, **HKM** ve **Köz** de destek verdi. Saat 20.00'de, Gülsuyu son durakta toplanan kurumların kendi flamalarıyla katıldığı eylemde “**İbrahim Kaypakkaya'yı anıyoruz**” ortak pankartının yanı sıra; **Partizan** “**Komünist önder İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür!**” yazılı bir pankart açtı. Son duraktan yürüyüşe geçen kitle, çeşitli sloganlar atarken ayrıca “**35. kuruluş yılında 8. Konferansımızı selamlıyoruz**”, “**Yaşasın partimiz TKP/ML TİKKO**”, “**Yaşasın Marksizm, Leninizm, Maoizm**”, “**Yaşasın Halk Savaşı**” yazılı, **TKP/ML TİKKO** imzalı kuşlamalar da yapıldı. Yoğun yağmura rağmen coşkulu bir şekilde yürüyüşe devam eden kitle, **Özgürlük Meydanı**'na geldiğinde, İbrahim Kaypakkaya şahsında tüm devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşu yaptı. Gündoğdu ve İbrahim Yoldeş marşlarının söylendiği anma, okunan basın metni ile devam etti. Açıklamanın ardından kitlenin dağıldığı sırada, “**Yaşasın partimiz TKP/ML, halk ordu-**



su TİKKO-TMLGB”, “**Patron ağa devletini yıkacağız halk iktidarı kuracağız**” vb. sloganların haykırıldığı duyuldu.

Gazi Mahallesi

Gazi Mahallesi'nde **Partizan**, **ESP**, **BDSP** ve **DTP**'nin organize ettiği ve **Mücadele Birliği** ile **HÖC**'ün destek verdiği ortak bir anma gerçekleştirildi.

Gazi Cemevi önünde akşam saatlerinde toplanan ve “**O'nu Anmak Savaşmaktır!**” yazılı İbrahim Kaypakkaya'nın resminin ve diğer Mayıs şehitlerinin resimlerinin ve onlara dair yazıların olduğu çok sayıda pankart açan kitle, buradan ana yolu trafiğe kapatarak, **İsmet Paşa Caddesi** üzerinden slogan, alkış ve zılgıtlarla **Heykel Parkı**'na kadar yürüdü.

Yürüyüş sırasında Gazi halkı alkışlarla eyleme destek verdi. Yürüyüşten sonra **Heykel Parkı**'nın önünde toplanan kitle burada basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasından önce, İbrahim Kaypakkaya ve Mayıs şehit-

leri şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı.

Yapılan basın açıklamasında “**emekçi kitleler ve öncülerine yönelik saldırganlığın arttığı böylesi bir dönemde, Kaypakkayaların, Dörtlerin, Haki Karerlerin, Mahirlerin ve tüm devrim ve demokrasi şehitlerinin gösterdiği yolda ilerlemek ve onları örnek almak büyük bir ihtiyaçtır!**” denildi.

Gebze

Gebze'de 18 Mayıs akşamı saat 20:30'da biraraya gelen **Partizan** kitlesi yaptıkları basın açıklamasıyla Kaypakkaya'yı andı. “**İbrahim yoldaş ölümsüzdür**” yazılı pankartın arkasında toplanan kitle “**Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya**”, “**Yaşasın halkların kardeşliği**”, “**Kahrolsun emperyalizm, yaşasın mücadelemiz**” vb. sloganları haykırdı. Polisin yoğun baskı ve tehditleri altında gerçekleştirilen eylemde okunan basın açıklamasının ardından kitle Gündoğdu marşını söyleyerek eyleme son

verdi. Eyleme Gebze Aka-Der üyeleri de destek verdi.

Taksim

19 Mayıs günü akşam saatlerinde Galatasaray Lisesi önünde biraraya gelen **Partizan**, **Odak**, **ESP**, **Kaldıraç**, **HKM**, **PDD** ve **BDSP** bir basın açıklaması yaptı. İbrahim Kaypakkaya'nın resminin bulunduğu “**Devrimci Önder İbrahim Kaypakkaya Yaşıyor!**” yazılı pankart açan kitle, basın açıklaması sırasında sık sık “**İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür**”, “**Devrim şehitleri ölümsüzdür**”, “**İbo, Mahir, Deniz sürüyor sürececek mücadelemiz!**” vb. sloganlar attı.

Ortak yapılan basın açıklamasında; “**Kısa yaşamına sığdırarak, ortaya koyduğu düşünceler ve pratikler ile dün olduğu gibi bugünde devrimcilere örnek olmaktadır**” denildi ve İbrahim'in ulusal sorun başta olmak üzere Kemalizm, devrimin yolu vb. önemli tahlilleri ile oportünist ve revizyonistlerle mücadelesine dikkat çekildi.

Eylem, **Grup Vardiya** ve **Grup Diyar**'ın söylediği türküler ve marşlarla son buldu.

* 18 Mayıs günü, Gazi Mahallesi'nde İbrahim Kaypakkaya'yı anma amacıyla **DHP (Demokratik Haklar Derneği)** tarafından da bir yürüyüş ve bir basın açıklaması yapıldı. Eski Karakol durağında toplanarak, “**Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya Ölümsüzdür!**” yazılı pankart açan kitle **Heykel Parkı**'na kadar yürüdü. Burada yürüyüşü sonlandıran kitle devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşundan sonra bir basın açıklaması yaptı.

Gençlik Sarıgazi'de Kaypakkaya'yı andı

Yeni Demokrat Gençlik ve **Demokratik Gençlik Hareketi** faaliyetçisi liseli öğrenciler, İbrahim Kaypakkaya'yı andı. İnönü Caddesi'nde bir araya gelen gençler, “**Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya Ölümsüzdür**” yazılı pankart açarak, **Demokrasi Caddesi**'ne doğru yürüdü. Burada kitle adına açıklama yapan, **Tuğçe Özgül**, devletin Kaypakkaya'yı teslim alamadığını ve çizdiği politik hatta darbe vurmak için katlettiğini belirtti.

Özgül, “**Kaypakkaya, Kemalizm'in, faşizmin resmi ideolojisi olduğu gerçeğini bütün çıplaklığıyla ortaya serdi. Ulusal soruna ise, komünist bir önder olma gereği, yine aydınlatmacı bir tarzda yaklaştı. Ulusların kendi kaderini tayin hakkını, oportünizm ve şovenizmi mahkum ederek savundu**” dedi. Çeşitli sloganlarının atıldığı anma esnasında, **Demokrasi Caddesi** öğrenciler tarafından trafiğe kapatıldı. (Kartal)

“Mayıs şehitleri ölümsüzdür”

22 Mayıs Salı günü saat 16.00'da, **Kartal Meydanı**'nda bir araya gelen **Kartallı Liseliler** Mayıs şehitlerini andı. “**Mayıs şehitleri ölümsüzdür!**” yazılı bir pankart açan liseli gençler, İbrahim Kaypakkaya, Yusuf Aslan, Deniz Gezmiş ve Hüseyin İnan'ın fotoğraflarını taşıdı. Eylemde sık sık, “**Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadelemiz**”, “**Devrim şehitleri ölümsüzdür**”, “**İbrahim yoldaş ölümsüzdür**”, “**Baskılar bizi yıldırılmaz**” gibi sloganlar atıldı.

Basın açıklamasına, Mayıs şehitleri şahsında, tüm devrim şehitleri için

saygı duruşu yapıldıktan sonra başlandı. Kitle adına yapılan açıklamada: “**Biz Kartal'ın dört bir yanından liseliler olarak, bu meydanda bir tarih dersi için buluştuk**” sözleriyle başlandı ve devamında 1 Mayıs, 6 Mayıs ve 18 Mayıs gibi önemli günlerin, tarihsel önemine değinildi. Ardından Mayıs ayı içerisinde şehit düşen devrimcilerin adları sayıldı ve “**anıları önünde saygıyla eğiliyor ve kavga bayrağını daha yukarıya çekeceğimize and içiyoruz**” denildi.

(Kartal)



İzmir



Ankara



Adana



Gülsuyu

Adana Şakirpaşa Mahallesi'nde biraraya gelen Partizan, DHP, ESP, HÖC, Alinteri, ÇHKM ve BDSP bileşenleri meşaleli yürüyüş düzenledi. Kitle, Sivaslılar Kırathanesi önünde basın açıklaması yaptı. Açıklamayı yapan Cemal Doğan, "Bugün Mazlum Doğan'ın bedeninden yankılanan ateşi kim söndürebilir? İbrahim Kaypakkaya'nın gülen gözlerindeki ışığı hangi karanlık yok edebilir? Deniz Gezmiş'in Mahir Çayan'ın kavga haykırışını kim susturabilir? Devrimcileri selamlıyor ve ant olsun ki yarım kalan işinizi bizler tamamlayacağız" dedi.

Malatya Kaypakkaya Malatya'da yapılan bir piknikle anıldı. 26 Mayıs'ta Gündüzbey'de YDG'nin düzenlediği anma, yapılan saygı duruşuyla başladı. Yapılan konuşmada emperyalizmin her türlü saldırılarına karşı örgütlenerek mücadele edilmesi gerektiği vurgulandı. Pikniğe müzik dinletisi ve şiir ile devam edildi. Daha sonra kısa bir oyun sahnelendi. Bu esnada gelen jandarmalar dergi, kitap ve gazetelere bakarak bunları tek tek not etti. Yenilen yemeğin ardından yapılan bilgi yarışması ve çekilen halaylarla piknik sona erdirildi.

Etkinliğimizde DHP tarafından gönderilen mesajda okundu.

Bursa Partizan, DHP, BDSP, ESP ve DPG tarafından örgütlenen anma etkinliği, Bursa Tuncelililer Kültür ve Dayanışma Derneği lokalinde yapıldı. Saygı duruşu ile başlayan etkinlik, ortak metnin okunmasıyla devam etti. Ayrıca kurulan serbest kürsüde her kurum, şehitlerle ilgili düşüncelerini ifade etti. Etkinlik okunan şiirler ve Tuncelililer Derneği bünyesinde faaliyet yürüten müzik grubunun söylediği türküler ve marşlarla bitirildi.

Partizan adına yapılan konuşmada, Kaypakkaya'nın yalnızca ser verip sır verme direnişiyle değil, MLM düşüncelerinin ülke toprakla-

rında uygulanmasıyla anılması gerektiği vurgulandı.

Ankara 18 Mayıs günü İnsan Hakları Anıtı önünde DHP ve Partizan'ın düzenlediği bir basın açıklaması yapıldı.

DHP ve Partizan'ın "Seni anmak savaşmaktır" yazılı pankartı açarak yaptığı ve devrimci kurumların desteklediği açıklamada Mahir Çayan, Sinan Cemgil, Hüseyin Cevahir, Ulaş Bardakçı, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan, Haki Karer, Mahmut Zengin, Eşref Anyık, Ferhat Kurtay, Necmi Öner'in zulme karşı çıktıkları için darağaçlarında ve işkencelerde katledildiği hatırlatıldı.

* 23 Mayıs akşamı ise Ankara Sa-

Pertek'te bütün baskılara karşı mücadelenin yeniden filizlendiğinin göstergesi oldu. Polis baskısına rağmen kitlemiz bu korsan anmayı başarıyla gerçekleştirdi. Ayrıca daha önce lisede dayak olayı ile gündeme gelen Kaymakam Harun Öksüz'ün bu tür bir anmaya karşı daha önceden önlem alınmasına rağmen kitlemiz anmayı dağ eteklerinde yaparak her türlü baskıya rağmen komünist önderini sahiplenileceğini herkese göstermiştir. Bu tür bir etkinliğin olacağını anlayan polis katılımı azaltmak için yurt kapılarını kapatmış ve devriye gezerek halka gözdağı vermeye çalışmıştır. Ayrıca geçen yıl yine 18 Mayıs'ta yapılan "Komünist önder Kaypakkaya ölümü-süzdür-TKP/ML TIKKO TMLGB"



nat Tiyatrosu'nda aynı bileşen tarafından bir etkinlik düzenlendi. Kaypakkaya şahsında devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başlayan anmada, Kaypakkaya'nın fikirlerinin üzerinden geçen 35 yıla rağmen gerçekliğini yitirmediği ve bugün O'nun görüşlerinin temel alınmasının aciliyeti vurgulandı. Yapılan sinevizyon gösterimi ilgiyle izlenirken İbrahim Kaypakkaya'nın Hasanoğlan Öğretmen Okulu'ndan arkadaşı Şair Ahmet Telli Kaypakkaya ile paylaşımlarını aktarıp O'nun için şiir okudu, Kaypakkaya'nın öğretmeni Cemal Akın da Kaypakkaya ile ilgili anılarını anlattı.

Teori ve Politika Dergisi Yazarı Metin Kayaoğlu'nun yaptığı konuşma da ilgiyle dinlendi. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı etkinliğe ESP, BDSP, Alinteri gibi kurumlar destek verirken program müzik dinletisiyle sona erdi.

Pertek Kaypakkaya'nın katledilmesinin 34. yıldönümü vesilesiyle Pertek'teki devrimci gençlik tarafından düzenlenen anmada, O'nun yarattığı değerler gençlik tarafından sahiplenildi. Bu anma yıllardır suskunluğa gömülmüş

imzalı yazılamada bir yıl sonra yine 18 Mayıs öncesi silinmiş ve üzerine küfürler yazılmıştır.

(Pertek İK okurları)

Samsun Samsun'da Kaypakkaya yoldaşın anması 18 Mayıs akşamı bir iç etkinlik olarak yapıldı. Etkinliği biz YDG'liler ve DSÖB organize ettik. Yaklaşık olarak 20 kişinin katıldığı etkinliğimiz Mayıs şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Ardından Kaypakkaya yoldaşın hayat hikâyesi özetlendi.

Sivas 25 Mayıs 2007 tarihinde Sivas Sanat ve Hayat Kültür'de Kaypakkaya anma etkinliği gerçekleştirildi. Anma saygı duruşu ile başladı. Daha sonra DDSB'den bir arkadaş konuşma yapıldı.

Konuşmanın ardından Grup Ada müzik dinletisi sundu. Aynı anma etkinliğinde Sanat ve Hayat dostları, Sivas bürolarına yapılan faşist saldırının fotoğraf slaytını sundular ve baskıların bizleri yıldıramayacağına değindiler.

(Sivas DDSB)

Tohum olduk büyüyüyoruz

Tohum Kültür Merkezi tarafından, “Tohum Olduk Büyüyoruz Selam Olsun Umuda!” şiarı ile organize edilen etkinlik 20 Mayıs Pazar günü İstanbul Gösteri ve Kongre Merkezi’nde yapıldı.

2004 yılının Kasım ayında Dersim dağlarında şehit düşen TKP/ML-TİKKO gerillası Aşkın Günel’in okuduğu şiir eşliğinde yapılan kısa bir sinevizyon gösterimi ile başlayan etkinlik, açılış konuşmasıyla sürdü. Açılış konuşmasından sonra Kaypakkaya şahsında tüm devrim ve komünizm şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı.

Bitlisliler Derneği Halk Oyunları ekibinin sahne aldığı etkinlikte daha sonra Partizan adına bir konuşma yapıldı. Yapılan konuşmada “Dünya çapında devrimci harekete yönelik ideolojik saldırıların yoğunluk kazandığı, sınınmış devrimci gelenek ve kültürün terk edilerek her şeyin dejenere edilmeye çalışıldığı, Marksizm’in üzerine neo-liberallerin gölgesinin ağırlıklı olarak çöktüğü ve yeni sosyalizm lafazanlıklarının revaçta olduğu bu özgün aşamada Kaypakkaya adı daha bir önem kazanıyor. Bu ad, devrimin amaç ve hedeflerinde kökleşmenin, devrimin fikir ve eyleminde direnmenin ve devrime uzanmanın köşe taşıdır” denildi.

Açıklama sırasında kitle tarafından sık sık “Önderimiz İbrahim İbrahim Kaypakkaya”, “İbrahim’den Mehmet’e selam Olsun partiye” vb. sloganlar haykırıldı. Daha sonrasında, Hilmi Ya-

rayıcı sahne aldı. Yararıcı’dan sonra Tutsak Partizanların gönderdiği mesaj okundu. Mesaj okunurken ve sonrasında kitle tarafından “İçerde dışarıda hücreleri parçala”, “Devrimci tutsaklar teslim alınmaz” şeklinde sloganlar atılarak, tutsaklar selamlandı.

Daha sonra Karadeniz’in coşkun türkülerıyla Gökhan Birben sahne aldı. Birben’in söylediği hareketli Karadeniz ezgileriyle kitle coşkulu bir şekilde horon tepti.

Ardından Yeni Demokrat Gençlik adına yapılan konuşmada Mec-

Mesajların okunmasının ardından Kürtçe ezgileriyle Çar Newa sahneye çıktı. Etkinliğin son sanatçısı Ferhat Tunç’un sahne almasıyla devam eden etkinlik, kapanış konuşmasıyla son buldu.

Kapanış konuşmasında; “Daha güçlü daha başarılı sonuçlar ancak hayatın her alanını devrimcileştirmekle sağlanabilir. Bugün bize düşen görev, 34 yıl önce işkencede katledilen yoldaş Kaypakkaya’dan aldığımız o lekesiz kırmızı bayrağı yarınlara taşıma onurunu layıkıyla yerine getirmektir!” denildi.



lis’te son dönemde çıkartılmış ve çıkartılmakta olan emperyalist patentli yasalar ile eğitimin paralı hale getirilmesine değinildi. Bu arada kitle “Gençlik yürüyor YDG büyüyor!” sloganını attı.

Konuşmadan sonra Hasan Sağlam sahne aldı. Söylediği Zazaca ve Türkçe türkülerle kitleden yoğun alkış alan Hasan Sağlam’dan sonra sahneye Grup Haykırış çıktı. Uzun bir süre sahnede kalan Grup Haykırış söylediği kavga türkülerini ve marşları ile kitleyi coşturdu. Grup sahnede iken kitle tarafından sık sık “Mayısta düşenler kavgamızda yaşıyor”, “Nepal, Peru, Filipinler iktidara yürüyor Maoistler”, “Faşizme isyan halka önder Partizan”, “Gençler dağlara Partizan iktidara!” sloganları haykırıldı.

Grup Haykırış’tan sonra devrimci ve demokratik kurum ve çevrelerin gönderdiği mesajlar okundu.

“Daha güçlü daha başarılı sonuçlar ancak hayatın her alanını devrimcileştirmekle sağlanabilir. Bugün bize düşen görev, 34 yıl önce işkencede katledilen yoldaş Kaypakkaya’dan aldığımız o lekesiz kırmızı bayrağı yarınlara taşıma onurunu layıkıyla yerine getirmektir!”